

STJERNEN

141. ÅRGANG · NUMMER 7 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JULI 1992

Beretning fra
aprilkonferencen 1992
Juli 1992





Blomster ved Kirkens kontorbygning, til højre, gør generalkonferencen smukkere. I baggrunden ses templet i Salt Lake City.

Beretning fra aprilkonferencen 1992 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på tempelpladsen i Salt Lake City, Utah,
den 4. og 5. april 1992

Vores elskede profet og præsident, Ezra Taft Benson, ville have nydt at stå på denne talerstol og indlede en stor-slået konference for hele Kirken. Præsident Benson, vi elsker dig, vi beder for dig, vi følger ivrigt din inspirerede vejledning,« sagde præsident Thomas S. Monson, anden-rådgiver i Det Første Præsidentskab ved lørdagens åbningsmøde ved Kirkens aprilkonference i 1992.

»Her til morgen beder jeg om himmelsk hjælp nu, hvor jeg på præsident Bensons anmodning skal tale på hans vegne. Jeg vil forsøge at udtrykke hans tanker og råd, overvejende med hans egne ord,« fortsatte præsident Monson.

I dette budskab var følgende forslag til forældre:

1. Afse tid til altid at være til stede ved de vigtige begivenheder i dine børns liv, uanset om de er 6 år eller 16 år.
2. Afse tid til at være en virkelig ven for dine børn.
3. Afse tid til at læse for dine børn ...
4. Afse tid til at bede med dine børn.
5. Afse tid til en god familietid hver uge. Gør det til en fast familietradition.
6. Afse tid til at være sammen ved måltiderne så ofte som muligt.
7. Afse tid til hver dag at læse sammen i skriften som familie.
8. Afse tid til at gøre noget sammen som familie.
9. Afse tid til at undervise dine børn.
10. Afse tid til virkelig at elske dine børn.«

Selv om præsident Benson ikke selv talte ved konferencen, var han i stand til at overvære møderne lørdag og søndag morgen.

Præsident Gordon B. Hinckley, første-rådgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident Monson ledede konferencens møder.

Konferencens afløsninger og opretholdelser fandt sted ved mødet lørdag eftermiddag, hvor præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse blev afløst. Det var præsiden-

dentinde Ardeth G. Kapp; Jayne B. Malan, første-rådgiver, og Janette C. Hales, anden-rådgiver.

I præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse blev følgende opretholdt: Præsidentinde Janette C. Hales; Virginia H. Pearce, første-rådgiver, og Patricia P. Pingear, anden-rådgiver.

Ved mødet søndag eftermiddag talte præsident Gordon B. Hinckley om præsident Bensons »personlige vidnesbyrd om Guds Søn, hvis tjener han er. Disse er hans ord:

»For næsten to tusinde år siden vandrede en fuldkommen mand på jorden – Jesus Kristus. Han var søn af en himmelsk Fader og en jordisk mor. Han er denne verdens Gud, under Faderen. I hans liv blev alle dyder efterlevet og holdt i fuldkommen balance; han lærte menneskene sandheden – så de kunne blive frit; hans eksempel og lærdomme er et stort eksempel for hele menneskeheden – den eneste sikre vej.«

Præsident Hinckley sagde: »Sådan lyder vor profet og leders vidnesbyrd. Når alt kommer til alt, må jeg minde jer om vor store mission – at bære vidnesbyrd for verden om, både i ord og i gerning, at Guds Søn, den opstandne Herre, vor Forløser og Frelser, virkelig lever.«

Konferencens møder blev udsendt over hele den nordlige halvkugle på engelsk og 16 andre sprog. Videobånd med konferencen er sendt til kirkeenheder, hvor direkte transmission af konferencen ikke var mulig.

Redaktørerne



STJERNEN

Juli 1992 - 141. årgang - Nummer 7

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges
officielle tidsskrift

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson,
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neil A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Vejledere: Rex D. Pinegar, Charles Didier,
John E. Groberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar
Adm. direktør for Curriculum Department:
Ronald L. Knighton.
Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter:
Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestemmer:
DeAnne Walker
Tilværførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook

Stjernen Redaktør: Carsten Gram
Kirkerets: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. - DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 - DK-3540 Lyngbe
Telf. 42 187727
© 1992 by Corporation of the President of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Etfertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price \$ 10.00 a year, \$ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 96,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngbe.
USA og Canada: US \$ 10.00 (Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Tryk: BG Offset - Dk-3500 Værløse
ISSN 0900-2545
92 987 110 Danish

Talere ved denne konferenc i alfabetisk orden:

Abrea, Angel	26
Asay, Carlos E.	39
Ashton, Marvin J.	18
Ballard, M. Russell	70
Bradford, William R.	28
Clyde, Aileen H.	88
Faust, James E.	5
Featherstone, Vaughn J.	41
Haight, David B.	16
Hales, Janette C.	75
Hales, Robert D.	60
Han In Sang	77
Hanks, Marion D.	9
Hinckley, Gordon B.	48, 65, 85
Hunter, Howard W.	58
Jack, Elaine	86, 90
Kapp, Ardeith G.	73
Kikuchi, Yoshihiko	11
Komatsu, Adney Y.	30
Maxwell, Neal A.	37
Monson, Thomas S.	4, 21, 45, 55, 92
Morrison, Alexander B.	13
Nadault, Stephen D.	78
Nelson, Russell M.	68
Oaks, Dallin H.	34
Okazaki, Chieko N.	89
Packer, Boyd K.	62
Perry, L. Tom	24
Porter, L. Aldin	43
Scott, Richard G.	32
Shimabukuro, Sam K.	80
Wirthlin, Joseph B.	82

Fotos ved konferencen taget af:

Jed A. Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Melanie Shumway og Matt Reier.

Musik ved konferencen:

Musik ved konferencen var ved Mormon Youth Chorus med Robert C. Bowden som dirigent og Bonnie L. Goodliffe og Linda S. Margetts som organister (lørdag formiddag); et hjælpeforeningskor fra Brigham City i Utah med Evelyn M. Harris som dirigent og Clay Christiansen som organist (lørdag eftermiddag); et kor af bærere af Det Aronske Præstedømme fra Orem i Utah med Stanley Zenk som dirigent og John Longhurst ved orglet (præstedømmemødet); og Tabernakelkoret med Jerold D. Ottley og Donald H. Ripplinger som dirigenter og ved orglet Richard Elliot (søndag formiddag) og John Longhurst (søndag eftermiddag). Ved Hjælpeforeningens 150-års møde sang et fælles kvindekör med Rebecca S. Wilberg som dirigent og med Bonnie L. Goodliffe og Linda S. Margetts ved orglet. Desuden sang et polynesisk kor med Tearo Matagi som dirigent og akkompagneret af Ramona Tufuga.

INDHOLD

Beretning fra aprilkonferencen 1992 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige	1
Mødet lørdag formiddag	
Gårsdagens minder, råd til i dag, præsident Thomas S. Monson	4
Åndelig helbredelse, ældste James E. Faust	5
Den kongelige lov, ældste Marion D. Hanks	9
»Guds rene kærlighed«, ældste Yoshihiko Kikuchi	11
Styrk Kristi flok, ældste Alexander B. Morrison	13
Kom til Herrens hus, ældste David B. Haight	16
Tungen kan være et skarpt sværd, ældste Marvin J. Ashton	18
Mødet lørdag eftermiddag	
Opretholdelse af Kirkens ledere, præsident Thomas S. Monson	21
Rapport fra Kirkens Revisionskomité, præsenteret af Ted E. Davis	22
Statistisk Rapport 1991, præsenteret af F. Michael Watson	23
»Men arbejdere er få«, ældste L. Tom Perry	24
Tålmodighed i prøver, ældste Angel Abrea	26
Løs op for dit liv, ældste William R. Bradford	28
Lyt til kaldet! ældste Adney Y. Komatsu	30
Helbredelse af de tragiske ar fra misbrug, ældste Richard G. Scott	32
Hjælpeforeningen og Kirken, ældste Dallin H. Oaks	34
Præstedømmets møde	
»Min tjener Joseph«, ældste Neal A. Maxwell	37
Vær mænd! ældste Carlos E. Asay	39
Kærlighedens fange, ældste Vaughn J. Featherstone	41
»Jesu Kristi discipel«, ældste L. Aldin Porter	43
At lære, handle og være, præsident Thomas S. Monson	45
»Tro hans profeter«, præsident Gordon B. Hinckley	48
Mødet søndag formiddag	
En taknemmelig indstilling, præsident Thomas S. Monson	55
En ypperligere vej, præsident Howard W. Hunter	58
Taknemmelighed for Guds godhed, biskop Robert D. Hales	60
Vores moralske miljø, ældste Boyd K. Packer	62
»En udvalgt generation«, præsident Gordon B. Hinckley	65
Mødet søndag eftermiddag	
Dødens døre, ældste Russell M. Nelson	68
Velsignelserne ved at ofre, ældste M. Russell Ballard	70
En mægtig styrke for retfærdigheden, præsident Ardeh G. Kapp	73
I er ikke alene, præsident Janette C. Hales	75
Tag hans kors op, ældste Han In Sang	77
Tro og gode gerninger, ældste Stephen D. Nadauld	78
Hvad gør I for Kristus? ældste Sam K. Shimabukuro	80
Tragt efter det gode, ældste Joseph B. Wirthlin	82
Vor store mission, præsident Gordon B. Hinckley	85
Hjælpeforeningens 150-års konference	
»Kærligheden ophører aldrig«, præsidentinde Elaine L. Jack	86
Hjælpeforeningens mission, Aileen H. Clyde	88
Spyt og dynd og Kigatsuku, Chieko N. Okazaki	89
Se op og gå fremad, præsidentinde Elaine H. Jack	90
Hjælpeforeningens ånd, præsident Thomas S. Monson	92
Et verdensomspændende søsterfællesskab	95
En verden af erfaring	101
De talte til os	102
Nyt præsidentskab for Unge Piger kaldet	103

Gårsdagens minder, råd til i dag

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident Benson har udvalgt to medlemmer af Hjælpeforeningen, som han personligt vil hyldede – hans mor og hans hustru, Flora.



med taknemmelighed to udvalgte kvinder, som har påvirket mit liv – min mor samt min egen kære og evige partner. Jeg takker Gud, fordi de har benyttet deres kvindelige egenskaber i form af medfølelse og barmhjertighed til at velsigne mit liv og deres efterkommeres tilværelse»

(Ezra Taft Benson, tale ved indvielsen af Nauvoo-monumentet, »To the Elect Women of the Kingdom of God«, 20. juni 1978).

Præsident Benson mindes sine drengeår: »Min mor var præsidentinde for Hjælpeforeningen i wardet – et lille, solidt ward på landet. Jeg kan huske, at min far anså hendes arbejde i denne kaldelse for meget betydningsfuldt.

Min far gav mig, som det ældste barn, ansvaret for at give hesten seletøj på og gøre hestevognen klar til mors ugentlige hjælpeforeningsmøde ...

I begyndelsen var jeg ikke høj nok til at spænde selen eller lægge hovedtøj på hesten, hvis jeg ikke klatrede op på hegnet eller stod på en kasse.

Desuden skulle jeg tage en halv sæk hvede fra kornkammeret og lægge den bag i vognen. Dengang opbyggede søstrene i Hjælpeforeningen et lager af hvede til hårde tider ...

Når mor blev kaldt ud for at besøge de syge i wardet eller for at hjælpe mødrene med nyfødte, skete det altid med hest og vogn. Og når vognen rullede hen ad markvejen, efterlod de roterende hjul et spor, der var synligt, længe efter at vognen var væk. Min mors indflydelse har også påvirket mig hele livet, og utallige andre har hun velsignet gennem sin tjeneste og ved sit eksempel» (Ibid.)

Det er interessant, at Ezra Benson – drenge, som hjalp sin mor og Hjælpeforeningen med at indsamle og opbevare hvede til senere dage med hungersnød – var apostlen Ezra Benson, som mange år efter dirigerede en omfattende fordeling af hvede og andre livsnødvendigheder til de sultende i Europa efter 2. verdenskrig.

Præsident Benson har om sin ledsager, Flora, sagt: »Jeg ærer og takker for min uvurderlige hustru ... Hendes kærlighed, hengivenhed, inspiration, tro og loyale støtte har bidraget til al den succes, der kan kaldes vores» (Ibid.)

Præsident Benson har med sin mors eksempel og med sin elskede og trofaste hustrus eksempel i tankerne fremsat ti konkrete forslag til mødre, når de vejleder deres dyrebare børn:

1. Afse tid til altid at være til stede ved de vigtige begivenheder i dine børns liv, uanset om de er 6 år eller 16 år.
2. Afse tid til at være en virkelig ven for dine børn.

Vores elskede profet og præsident, Ezra Taft Benson, ville have nydt at stå på denne talerstol og indlede en storartet konference for hele Kirken. Præsident Benson, vi elsker dig, vi beder for dig, vi følger ivrigt din inspirerede vejledning.

Her til morgen bad jeg om himmelsk hjælp nu, hvor jeg på præsident Bensons anmodning skal tale på hans vegne. Jeg vil forsøge at udtrykke hans tanker og råd, overvejende med hans egne ord.

I år fejrer vi 150 året for Hjælpeforeningens oprettelse. Kirkens kvinder glæder sig, når de tænker tilbage på deres organisations tidligere præstationer, og når de med forudseenhed tilsat tro imødegår nutidens udfordringer samt planlægger fremtidige resultater.

Præsident Benson har udvalgt to medlemmer af Hjælpeforeningen, som han personligt vil hyldede. Han har sagt: »Jeg hylder



Åndelig helbredelse

Ældste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

3. Afse tid til at læse for dine børn. Husk digterens ord:
*Måske har du jordisk rigdom og lykke;
Guld, sølv og et pengestykke.
Men jeg er stadig rigere end dig -
for min mor, hun læste for mig.*
4. Afse tid til at bede med dine børn.
5. Afse tid til en god familieaften hver uge. Gør det til en fast familietradition.
6. Afse tid til at være sammen ved måltiderne så ofte som muligt.
7. Afse tid til hver dag at læse sammen i skriften som familie.
8. Afse tid til at gøre noget sammen som familie.
9. Afse tid til at undervise dine børn.
10. Afse tid til virkelig at elske dine børn. En mors ubetingede kærlighed svarer nærmest til Kristuslignende kærlighed. (Ezra Taft Benson, *To the Mothers in Zion*, pjece, 1987, s. 8-12; se også Ezra Taft Benson, *Come, Listen to a Prophet's Voice*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1990, s. 32-36).

Selv om præsident Benson først og fremmest har henvendt sig til mødre med disse forslag, er jeg overbevist om, at han også forventer, at vi, der som mænd og fædre bærer det hellige præstedømme, også gør vores del ligesom hver eneste søn og datter gør det, for at iværksætte disse bestræbelser og opnå deres guddommelige mål.

Præsident Benson efterlader os dette råd: Brødre og søstre, »gør det til et familie-mål, at I alle er sammen i det celestiale rige. Stræb efter at gøre jeres hjem til et stykke af Himlen her på jorden, så I, når dette liv er forbi, kan sige:

*Vi er her alle;
far, mor, søster og bror.
Alle, der har hinanden kær.
På hver stol, der sidder en -
Vi er alle hjemme ...*

Vi er her alle - alle er her» (Ensign, november 1981, s. 107).

Må Gud velsigne dig præsident Benson. I Jesu Kristi navn. Amen. □



»Vi finder lindring i Kristus gennem Talsmandens mellemkomst, og Kristus giver os denne invitation: 'Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.'«



Jeg kommer ydmygt til denne talerstol i dag for at tale om en sikker helbredelse for hjertekvaler, skuffelser, pine, kvaler og fortvivelse. Salmisten sagde: »Han læger dem, hvis hjerte er sønderknust, og forbinde deres sår« (Sl. 147:3). Helbredelse er et guddommeligt mirakel; sår er alle menneskers lod i livet. Shakespeare har sagt: »Den ler ad ar, som aldrig kendte sår« (*Romeo og Julie*, 2. akt, 1. scene). Det virker, som om ingen undgår vanskeligheder, udfordringer og skuffelser i denne verden.

I nutidens overbelastede samfund virker det som om, at de helbredende midler, som vore forældre nøjdt godt af, ikke virker i vores tilværelse. Færrer og færre er i stand til at fjerne stress ved at arbejde med deres hænder og ved at dyrke jorden.

Stigende krav, stemmer fra alle retninger, lokkende salgstilbud, gennemtrængende støj, sammenblandingen af mange personli-

ge forhold kan frarøve vores sjæl den fred, som den behøver for at fungere og overleve. Hastværket for at nå urets nådeløse krav bortriver vores indre fred. Presset for at konkurrere og overleve er stort. Vores appetit efter personlige ejendele virker enormt. De voksende kræfter, der ødelægger personer og familier, medfører stor sorg og bedrøvelse.

En af årsagerne til den åndelige sygdom i vores samfund er, at så mange ikke ved eller er ligeglade med, hvad der er rigtigt og forkert. Alt for meget retfærdiggøres med, at det er formålstjenligt, eller at der skal skaffes penge og goder. I den sidste tid er de personer og institutioner, der har haft mod nok til at stå frem og fordømme hor, uærlighed, vold, hasardspil og andre ondt, ofte blevet hængt ud som latterlige. Der er meget, der ganske enkelt er forkert, uanset om det er ulovligt eller ej. De mennesker, der bevidst fortsætter med at følge det onde i verden, kan ikke kende »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil. 4:7).

På en eller anden måde må vi finde den helbredende indflydelse, der bringer lindring til sjælen. Hvor er denne balsam? Hvor er den kompenserende lindring, der så desperat er brug for, så vi kan overleve denne verdens pres? Den begyndende trost kan i høj grad komme ved øget kommunikation med Guds Ånd. Den kan bringe åndelig helbredelse.

Åndelig helbredelse kan illustreres med beretningen om Warren M. Johnson, der i pionertiden var færgemand ved Lee's Ferry i Arizona. Som ung drog Warren Johnson mod vest i sommeren 1866. Han ville være rig og søgte efter guld. Han blev meget syg, og hans rejsefæller efterlod ham under et træ i en have i Bountiful. En af pigerne i familien fandt ham og fortalte, at der lå en død mand ude i haven. Selv om han var vildfremmed, tog denne gode familie ham



ind og plejede ham, til han blev rask. De underviste ham i evangeliet, og han blev døbt. Med tiden blev han færgemand ved Lee's Ferry.

I 1891 kom Warren Johnson og hans familie ud for en forfærdelig tragedie. I løbet af kort tid mistede de fire børn på grund af difteri. Alle fire blev begravet ved siden af hinanden. I et brev til præsident Wilford Woodruff, dateret den 29. juli 1891, fortalte Warren sin historie:

»Kære bror ...

I maj 1891 kom en familie fra Tuba City her forbi. De kom fra Richfield i Utah, hvor de ... tilbragte vinteren med at besøge venner. I Panguitch begravede de et barn, ... og uden at desinficere vognen eller sig selv, ja, uden at standse for at vaske det døde barns tøj kom de til vores hjem og blev her natten over. De legede med vore små børn ...

Vi kender ikke sygdommens udvikling, men havde tro på Gud, da vi var her på en meget vanskelig mission, og vi har forsøgt efter vores bedste viden at efterleve visdomsordet, passe de andre pligter i vores religion som f.eks. at betale tiende, holde familiebøn etc. etc., så vore børn måtte blive skånet. Men ak, på fire og en halv dag led den ældste dreng kvælningss døden i mine arme. Endnu to børn blev ramt af sygdommen, og vi fastede og bad, så meget som vi fandt det vist at gøre, da vi havde mange pligter at passe her. Vi fastede i 24 timer, og en gang fastede jeg i 40 timer, men til ingen nytte, for begge mine små piger døde også. Godt en uge efter deres død, blev min 15-årige datter Melinda også ramt, og vi gjorde alt, hvad vi kunne for hende, men hun fulg-

te snart de andre ... Tre af mine kære piger og en dreng er taget fra os, og det er endnu ikke forbi. Min ældste pige på 19 år er nu sengeliggende med sygdommen, og vi faster og beder for hende i dag ... Jeg vil imidlertid gerne bede om din tro og dine bønner for os. Hvad har vi gjort, siden Herren har forladt os, og hvad kan vi gøre for at opnå hans velvilje igen?

Din hengivne i evangeliet

Warren M. Johnson« (P.T. Riely, »Warren Marshall Johnson, Forgotten Saint«, *Utah Historical Quarterly*, Winter 1971, s. 19).

I et senere brev dateret den 16. august 1891 til sin ven Warren Foote, vidnede bror Johnson om, at han havde fundet en åndelig fred:

»Jeg kan imidlertid forsikre dig om, at det var mit livs hårdeste prøve, men jeg drog ud for at opnå frelse, og jeg er fast besluttet på, at jeg ... med min himmelske Faders hjælp vil holde fast i jernstangen, uanset hvilke vanskeligheder jeg kan komme ud for. Jeg har ikke slækket på udførelsen af mine pligter, og jeg håber og tror på, at jeg vil have mine brøders tro og bønner, så jeg kan leve værdigt til at modtage de velsignelser, som du med myndighed ... lagde på mit hoved« (Ibid.).

I den syvende trosartikel står der, at vi blandt andre åndelige gaver tror på helbredelses gaven. Denne gave omfatter, ifølge min forståelse helbredelse af både krop og sjæl. Ånden taler fred til sjælen. Den åndelige lindring kommer ved at nedkalde åndelige gaver, som kan modtages og tilkendegives på mange måder. De findes i rigt mål, i

deres fulde udstrækning, ja, i overflod i Kirken i dag. De flyder fra den korrekte og ydmyge anvendelse af vidnesbyrd. De kommer også gennem velsignelse af syge efter en salselse med indviet olie. Kristus er den store læge, som rejste sig fra de døde »med lægedom i sine vinger« (2 Nephi 25:13), mens Talsmanden er virkemidlet til helbredelsen.

Herren har sørget for mange muligheder, hvorigennem vi kan modtage denne helbredende indflydelse. Jeg er taknemmelig for, at Herren har gengivet templetjenesten til jorden. Det er en betydningsfuld del af det frelsende arbejde for både levende og døde. Vore templer er et tilflugtssted, hvor vi kan tage hen og aflæge mange af verdens bekymringer. Vore templer er fredfyldte og rolige steder. I disse hellige bygninger »læger (Gud) dem, hvis hjerte er sønderknust, og forbinder deres sår« (Sl. 147:3).

Læsning og studium af skrifterne kan også bringe megen trøst. Præsident Marion G. Romney har udtalt:

»Jeg er overbevist om, at hvis forældre vil læse i Mormons Bog bønsmot og regelmæssigt, både for sig selv og sammen med deres børn, vil ånden i denne størrelse bog gennemtrænge vore hjem og alle, som bor der. Den ærbødige ånd vil blive stærkere, og gensidig respekt og hensyn over for hinanden vil tage til. Stridighedens ånd vil forlade hjemmet. Forældre vil rådgive deres børn med større kærlighed og visdom. Børn vil være mere åbne og modtagelige for disse råd. Retfærdighed vil vokse. Tro, håb og kærlighed – Kristi rene kærlighed – vil være fremherskende i vores hjem og tilværelse, og i kølvandet på det vil der være fred, glæde og lykke« (i Conference Report, april 1960, s. 112-113).

Da jeg var ung, var fordelene for helbredet ved at overholde visdomsordet, herunder afholdenhed fra tobak, alkoholiske drikke, te og kaffe, ikke så veldokumenterede, som de er i dag. De åndelige fordele har imidlertid længe været bekræftede. Visdomsordet lover, at de, der husker at holde dette råd og vandre i lydighed mod budene, »skal få sunthed i navlen og marv i benene« (L&P 89:18).

Marv har længe været et symbol på et levende og sundt liv. Men i en tid med livsreddende transplantationer af knoglemarv, får vendingen »marv i benene« en yderligere betydning som en åndelig pagt. Der er flere løfter til dem, som overholder visdomsordet. De, der holder denne lov, »skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, lige som Israels børn, og ikke slå dem ihjel« (v. 19-21).

Hvis vi skal skånes, er vi virkelig nødt til at være styrket mod de mange ødelæggende midler, der virker i verden i dag.

For mange sker den åndelige helbredelse ikke ude i den store verden, men ved vore egne nadvermøder. Det er en stor trøst at tilbede og sammen deltage i nadveren og blive undervist i en ydmyg ånd af naboer og nære venner, som elsker Herren og forsøger at holde hans befalinger. Vore gode biskopper giver deltagerne mulighed for at drøfte et emne eller et princip i evangeliet. Uvægerligt taler de ved Helligåndens kraft og åbner deres hjerte, så tilhørerne kan se perlerne deri. Budskaberne præsenteres som ydmyge vidnesbyrd og venlige råd. Vi, der sidder blandt tilhørerne, forstår det, der belæres om ved sandhedens ånd og bekræfter de ledsagende vidnesbyrd.

Vore nadvermøder bør foregå i tilbedelse og være helbredende, således at de tilstedeværende genfinder deres åndelige sundhed. En del af denne helbredende proces sker, når vi tilbeder gennem sang og musik. Når vi synger vore smukke, religiøse salmer, er det næring for sjælen. Vi bliver ét i hjerte og ét sind, når vi lovsjanger Herren i sang. Tilbedelse gennem sang har bl.a. den virkning, at den åndeligt forener deltagerne i en ærbødig indstilling.

Åndelig helbredelse kommer også ved at bære ydmyge vidnesbyrd og lytte til andres. Et vidnesbyrd givet i en angrende ånd, i taknemmelighed for guddommeligt forsyn og i ønsket om at følge guddommeligt vejledning er et kraftigt virkemiddel til at fjerne hjertets kvaler og bekymringer.

Jeg tvivler på, at oprigtige medlemmer af denne kirke kan opnå fuldstændig åndelig helbredelse uden at være i harmoni med Kirkens grundvold, der, som apostlen Paulus sagde, er »apostlene og profeterne« (Ef. 2:20). Det er måske ikke den mest populære handling i lyset af verdens mangeårige afvisning af profeterne og deres budskaber. Alligevel er de Guds talerør på jorden og kalder til at lede værket i vor tid. Det er også af afgørende betydning for os, at vi opretholder vore biskopper, vore stavspræsidenter og andre ledere.

Nylige undersøgelser synes at bekræfte, at den maksimale åndelige helbredelse kommer ved at glemme sig selv. En gennemgang af beretningerne viser, at de, der klarer sig bedst i fængsel eller i fangelejr, er dem, som var interesserede i deres medfanger og var villige til at give af deres egen mad og fornødenheder til andre. Dr. Viktor Frankl udtalte: »Vi, der har levet i koncentrationslejre, kan huske de mænd, som gik gennem bygningerne og trøstede andre, som gav deres sidste stykke brød bort. De var måske ikke mange, men de er et bevis på, at alt kan tages fra et menneske undtagen én ting: den sidste rest ... af frihed – at vælge sin indstil-

ling i alle situationer og at vælge sin egen måde at leve på« (*Man's Search for Meaning*, New York: Simon and Schuster, 1963, s. 104). Verdens Frelser sagde det ganske enkelt: »Den, som mister (sit liv), skal beholde det« (Luk. 17:33).

Af alt det, vi kan gøre for at finde lindring, er bøn måske den største trøst. Vi har fået besked på at bede til Faderen i hans Søn, Herren Jesu Kristi navn og gennem Helligåndens kraft. Blot det at bede til Gud er tilfredsstillende for sjælen, selv om Gud i sin visdom måske ikke vil give os det, som vi beder om. Præsident Harold B. Lee lærte os, at alle vore bønner bliver besvaret, men somme tider siger Herren nej. Profeten Joseph Smith lærte os, at »den bedste måde til at opnå sandhed og visdom på« er »at gå til Gud i bøn«.

(*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 228). Bøn er yderst nyttig i helbredelsesprocessen.

Sår, der påføres af andre, heles ved »helbredelsens kunst«. Præsident Joseph F. Smith sagde: »Men at hele sår er en kunst, der ikke alene kræver øvelse, men kærlig omsorg, som kommer af god vilje og medfølelse interesse for andres lykke og velbefindende« (*Evangeliske lærdomme*, s. 222).

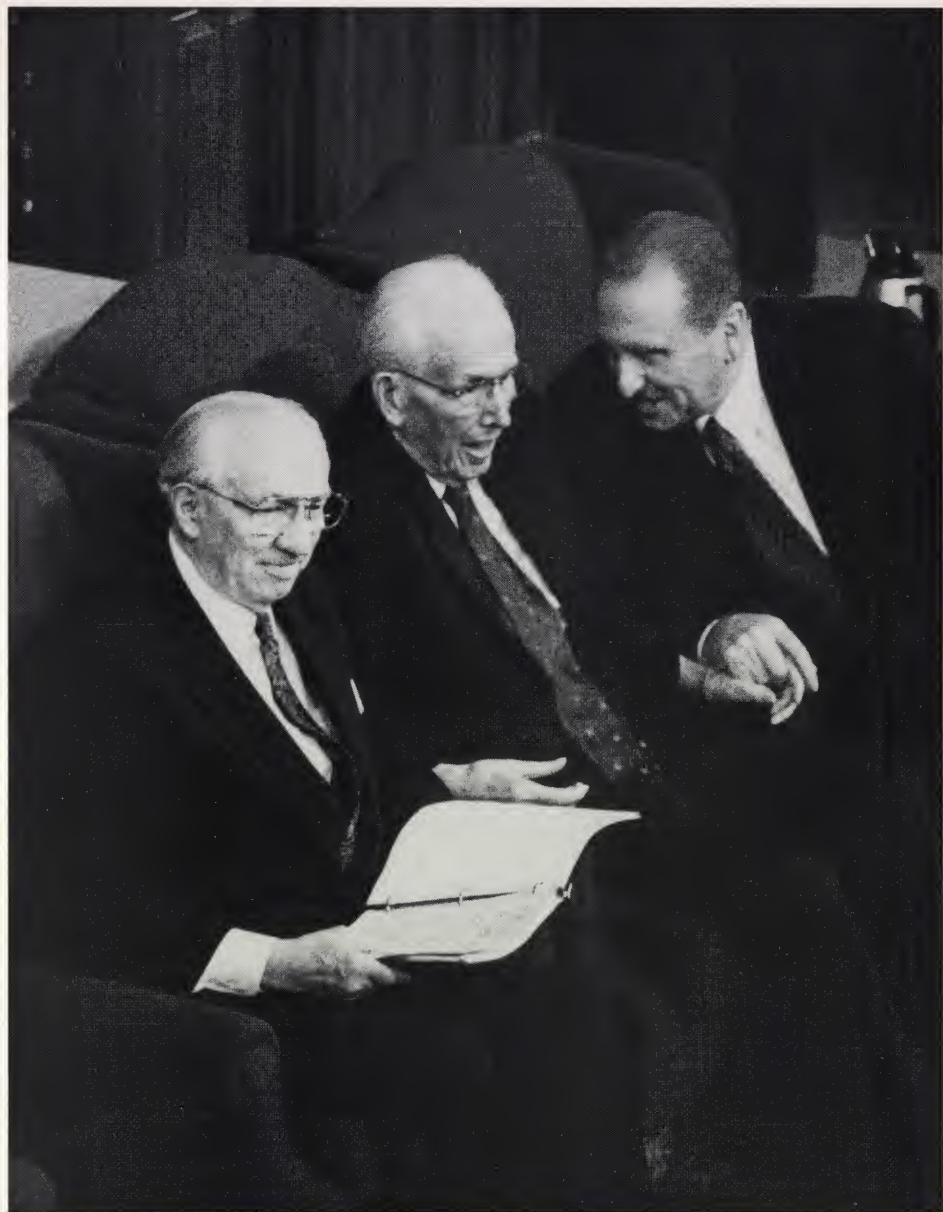
Der er håb for alle om at blive helbredt gennem omvendelse og lydighed. Profeten Esajas bekræftede, at »er eders synder som skarlaget, de skal blive hvide som sne« (Es. 1:18). Profeten Joseph Smith udtalte: »Der er aldrig en tid, da ånden er for gammel til at nærme sig Gud. Alle ... er inden for den

tilgivende barmhjertigheds ... rækkevidde« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 229).

Efter en fuldstændig omvendelse er opskriften vidunderlig enkel. Herren har givet os den med disse ord: »Vil I nu ikke vende tilbage til mig og angre jeres synder og blive omvendt, så at jeg kan helbrede jer?« (3 Nephi 9:13). Ved at gøre således har vi hans løfte om, at »han læger dem, hvis hjerte er sønderknust, og forbinder deres sår« (Sl. 147:3).

Vi finder lindring i Kristus gennem Talsmandens mellemkomst, og Kristus giver os denne invitation: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt. 11:28). Apostlen Peter siger: »Kast alle jeres bekymringer på ham, thi han har omsorg for jer« (1 Pet. 5:7). Når vi gør det, finder der en helbredelse sted, som Herren lovede gennem profeten Jeremias, da han sagde: »Jeg vender deres kummer til fryd, giver trøst og glæde efter sorgen ... Thi jeg kvæger den trætte sjæl og møtter hver vansmægtende sjæl« (Jer. 31:13, 25). I den celestiale herlighed, får vi at vide, vil Gud »tørre hver tåre af deres øjne, og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere« (Åb. 21:4). Til den tid vil tro og håb erstatte hjertekvaler, skuffelser, pine, kvaler og fortvivlelse, og Herren vil give os styrke, som Alma siger, »så alle (vores) lidelser blev opløst i glæden over Kristus« (Alma 31:38). Om dette har jeg et vidnesbyrd, og jeg bærer det i Jesu Kristi navn. Amen. □





Den kongelige lov

Ældste Marion D. Hanks
De Halvfjærds' Præsidium

»At hjælpe, give og ofre er, eller bør være, lige så naturligt som at vokse og trække vejret.«



I kapitel 4 i Almas Bog er der en linie, som jeg holder meget af og gerne vil leve op til: »Dog svigtede Herrens ånd ham ikke« (Alma 4:15).

Ganske få meter fra dette smukke Tabernakel, hvor de hellige siden 1860'erne har mødtes til konferencer, ligger et besøgscenter. I det besøgscenter står synligt gennem et bredt, to-etagers vindue en Kristus-figur. Den er skabt efter en kopi af Thorvaldsens original, som står i København. Statuen er velkendt over hele verden som en klassisk gengivelse af Herren Jesus Kristus. På statuens fod står ordene: *Kommer til mig*.

Den opfordring er den centrale mission for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi ønsker at modtage og hjælpe andre med at modtage opfordringen fra skriften til at »komme til Kristus, som er den Hellige i Israel, og få del i hans salighed og i hans forløsnings kraft« (Omni 1:26). Vi ved, at

han er »vejen og sandheden og livet; (og at ingen kommer til Faderen uden ved (ham)« (Joh. 14:6).

Det er mit vidnesbyrd, at Jesus Kristus er Guds Søn, den Enbårne i kødet, den gode Hyrde, vores Eksempel; at han er vores Talsmand hos Faderen, vores Forløser og vores Frelser.

Sammen med Johannes fra forudm tid vidner vi, at »Faderen har sendt sin Søn som frelser for verden« (1 Joh. 4:14).

Vi fryder os over den vidunderlige sammenkædning i hans liv af principper og opførelse. Frelseren underviste i forbillender for åndelig fuldkommenhed, og han praktiserede og *anvendte* dem selv til fuldkommenhed. Han kunne med myndighed erklære, at han var det lys og det eksempel, som andre skulle følge: »Jeg har givet jer et eksempel ... jeg er lyset, som I skal holde frem – det, som I har set mig gøre« (3 Nephi 18:16, 24).

Det, Jesus *gørde*, som vi kan læse i et fremragende vers i Mattæus, var, at han »gik omkring i hele Galilæa, ... prædikede evangeliet om Riget og helbredte af slags sygdom« (Matt. 4:23). Mattæus nedskrev også, at Jesus, da han nærmeste sig de sidste dage af sin gerning på jorden, underviste sine tilhængere ved hjælp af lignelsen om fårene og bukkene. Lignelsen repræsenterer den kommende dom, og han identificerede klart dem, der vil arve »evigt liv«, og dem, der »skal gå bort til evig straf« (Matt. 25:46). Den afgørende forskel var, at de, der skulle arve riget med ham, havde udviklet vane at hjælpe, havde oplevet glæden ved at give og tilfredshed ved at tjene – de havde reageret på behov hos de sultne, tørstige, hjemløse, nøgne, syge og fængslede. Hans ord er velkendte, trøstende ord til dem, der skal arve riget: »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig« (Matt. 25:40), mens han om dem, der

blev dømt til »evig straf«, fremkom med den triste udtalelse: »Hvad I ikke har gjort imod en af de mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig« (Matt. 25:45; fremhævelse tilføjet).

Intet synes tydeligere end den store pris, Frelseren sætter på at tjene andre usevlisk som en uudværlig del af kristen adfærd og af frelse. At hjælpe, give og ofre er, eller bør være, lige så naturligt som at vokse og trække vejret.

For nylig faldt jeg over en væsentlig udtalelse af præsident Clark fra denne talerstol for 55 år siden om dette emne:

»Da Frelserne kom til jorden havde han to store missioner; den ene var at opfylde Messias-kaldelsen, forsoningen for faldet og opfyldelsen af loven; den anden var hans indsats blandt sine brødre og søstre i kødet med at lindre deres lidelser ... Han efterlod den arv til dem, der skulle følge efter ham i hans kirke, at de skulle fortsætte disse to store missioner – virke for at lindre menneskehedens sygdomme og lidelser samt undervise i åndelige sandheder, som skal føre os tilbage til vor himmelske Faders nærhed« (præsident J. Reuben Clark jun., i Conference Report, april 1937, s. 22).

Jesu guddommelige rolle som Messias er af central betydning for os. Det er midtpunktet for vore overvejelser ved denne konference, for vores religion, for vores tilværelse. Mormons Bog erklærer klart og direkte, at »det er på vor Forløseres klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold« (Helaman 5:12).

Jesus belærte åbenlyst, at vi selv har en uudværlig rolle at spille for at opnå vore højeste, evige muligheder. Forsøningen kræver, selv om det er en gratis gave, at gaven modtages på den måde, som Jesus fastsatte, og han viste os hvordan. Johannes skriver, »at Jesus kom fra Nazaret i Galilæa. Og han blev døbt af Johannes i Jordan« (Mark. 1:9). Den hellige ordinaans blev bekræftet af Ånden, og Faderen talte fra himlen og sagde: »Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag« (Matt. 3:17). Som en begyndelse på sin offentlige gerning »begyndte Jesus at prædike og sige: 'Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær'« (Matt. 4:17). Til farisæeren sagde han:

»Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd« (Joh. 3:5; se v. 1-9).

Skrifterne belærer klart om, at der er flere krav i Kristi evangeliske plan, end der ofte udtales. Peter og de andre forstod udmærket disse sandheder. Da tilhørerne ved pinsesfesten blev rørt i hjertet af Ånden og af Peters magtfulde vidnesbyrd, sagde de: »Brødre! hvad skal vi gøre?« (Ap.G. 2:37).

Peters svar var enkelt og letforståeligt: »Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så

skal I få Helligånden som gave» (Ap.G. 2:38).

Præsident Clark henviser i det førnævnte citat til den vigtige anden del af Kristi mission – det uselviske arbejde »for at lindre menneskehedens sygdomme og lidelser«. Dette arbejde har Mesteren anset for lige så vigtigt som de andre dele af hans budskab, for at vi kan opnå evigt liv. I bjergprædiken og i alle hans belæring gjorde han det klart, at han og vor Fader er interesseret i, hvad slags mennesker vi er! Bjergprædiken slutter, som I husker, med lignelsen om et hus bygget på klippegrund og et andet bygget på sand (se Matt. 7:24-27).

Jesus henviser gentagne gange til den gamle lov, som de levede under – og derefter placerede han disse lærdomme i en højere og helligere sammenhæng med kærlighedens lov, som han var kommet for at iværksætte blandt Guds børn. Han var ikke tilfreds med de gamle niveauer for forståelse og opførelse. Han ønskede, at de, som var jordens salt, verdens lys, skulle hæve sig til ædler højder, end den gamle lov havde krævet: »I har hørt, at der er sagt til de gamle ... Men jeg siger jer« (Matt. 5:21, 22). Han lærte dem, at »hvis jeres retfærdighed ikke overgår de skriftfoges og farisæernes, kommer I slet ikke ind i Himmeriget« (Matt. 5:20).

Derpå fulgte det direkte spørgsmål: »Hvad særligt gør I så?« (Matt. 5:47). Hans lærdomme forklarer, hvad slags menneske vi forventes at være, ikke kun i vores forhold til den Almægtige, men også over for vores familie og andre, og over for os selv.

Kristus fastsætte standarden for vores hverd, da han svarede den stridbare spørger, som spurgte: »Hvilket bud i loven er det største?« (Matt. 22:36). Jesus sagde, at kærlighed til Gud af hele dit hjerte, din sjæl og dit sind er »det største og første bud« (Matt. 22:38), og kærlighed til vores næste er det andet og det ligte, hvorpå han tilføjede: »På disse to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt. 22:40).

Apostlen Jakob kaldte det andet store bud for »den kongelige lov« (Jakobs Brev 2:8), og Paulus fortalte galaterne, at »hele loven er opfyldt i et eneste bud, nemlig dette: 'Du skal elske din næste som dig selv'« (Gal. 5:14).

Lignelsen om den barmhjertige samaritaner gav svaret på den lovkyndiges næste spørgsmål – det, der fulgte: »Hvem er så min næste?« (Luk. 10:29). Som den eneste blandt de tre forbigående ydede samaritaneren hjælp, fordi han var den person, han var. Han havde fået for vane at hjælpe ved altid at gøre det, være opmærksom på behov og reagere på dem.

I de vanskelige tider vi lever i, er der stadig mange eksempler på menneskers humanitære indsats. Det ser vi i den hjælp, der

gives gennem barmhjertighedstjeneste i hver eneste ward og stav i Kirken af søstrene i Hjelpeforeningen, af grupper i Unge Piger og blandt børn, kvomuner i præstedømme, hjemmelærere og besøgslærere og spejdere; alle missionærer i hele verden er faktisk som en del af deres kaldelse forpligtet til at yde regelmæssig samfundstjeneste – kristen tjeneste. Det fremgår af det store arbejde, vore ungdomsrepræsentanter gør i flygtningelejre. Kirken har reageret på store behov lokalt, nationalt og internationalt, og som kristne forsøger vi, hver for sig og som familier, at forstå og udføre vores himmelgivne ansvar for at vandre »oprigtigt for Gud og (dele) med hinanden ... i forhold til trang og fornødenheder« (Mosiah 18:29).

Kort før sin død skrev Joseph Smith disse ord: »[Vi skal] give den sultne mad, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre den forældreløses tårer, trøste den hjemløse, uanset om (vi finder) dem i denne kirke, i en anden eller uden for noget kirkesamfund« (Times and Seasons, 16. marts 1842, s. 732).

For nylig har vi været beæret ved igen som gæst i vores hjem at have en prægtig og stille mand fra Mali i Vestafrika. Han er ældste i Kirken og har lært sit folk, hvordan de selv skal grave brønde, hvordan de skal bruge vandet til haver, som mirakuløst har frembragt friske grøntsager og kom i jord, der hidtil kun nødtvungen har givet et ringe udbytte af hirse. Han har introduceret undervisning i at læse og i personlig sundhed.

Der er mange andre eksempler på styrken af Kristi mission. Jeg vil blot nævne en eller to. For nogle år tilbage fik jeg lov til at indvise en kirke, som Kirken havde bygget i en koloni for spedalske. Kolonien hed Kalaupapa og lå på øen Molokai på Hawaii-øerne. Oplevelsen var bevægende, rørende og uforglemmelig.

Grenens kor, der bestod af de fleste af grenens medlemmer, præsenterede et musi-

kalsk nummer, som var et højdepunkt. De kom haltende frem fra forsamlingen, mange fik hjælp hertil af andre, og stillede sig forrest i den lille, kønne sal. De placerede sig i grupper efter deres stemme, og nogle af dem lænede sig bogstaveligt talt ad hinanden for at finde støtte. Synet vil forblive i mit sind. Mange var blinde, og mange var halte og lamme. De støttede bogstaveligt talt hinanden, mens de sang salmer, der priste og takkede Gud.

Der var mange tårer i Kalaupapa den dag. Nu hvor påskens nærmere sig, vil jeg fortælle jer den rørende beretning om en 11-årig dreng med navnet Philip. Han led af Downs syndrom. I hans søndagsskoleklasse var der otte andre børn.

Påskesøndag havde læreren et tomt plastikæg med til hvert barn. De fik besked på at gå uden for kirkebygningen på græsset og lægge noget i ægget, som ville minde dem om påskens betydning.

Alle vendte glade tilbage. Da hvert æg blev åbnet, var der begejstrede udbrud over en sommerfugl, en kvist, en blomst, et græsstrå. Det sidste æg blev åbnet. Det var Philips, og det var tomt!

Nogle af børnene gjorde nar af Philip. »Men,« sagde han til læreren, »graven var tomt.«

Et avisudklip om Philips død nogle få måneder efter fortalte, at hen mod slutningen af begravelsen gik otte børn frem og lagde et stort tomt æg på den lille kiste. Ved ægget lå et bånd, der lød: »Graven var tomt.«

Med Johannes bærer vi et særligt vidnesbyrd om, »at Faderen har sendt sin Søn som frelser for verden« (1 Joh. 4:14), og at et af de væsentligste formål med hans hellige mission var at lære os, at elske og tjene hinanden.

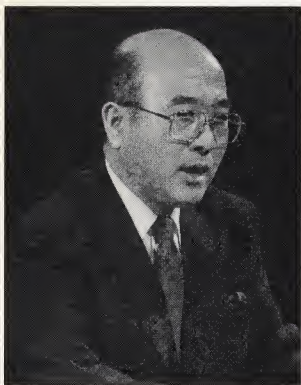
Jeg takker Gud for den hellige Frelser, for den barmhjertige Kristus i Jesu Kristi navn. Amen. □



»Guds rene kærlighed«

Ældste Yoshihiko Kikuchi
De Halvfjerds

Når vi beder »til Faderen af [vores] ganske hjerte«, må vi »være fyldt med denne kærlighed.«



16 år gammel. Hver dag besøgte han og hans kammerat, ældste Thomas A. Dowell, flere små grene, hvor de forkyndte, helbredte de syge og uddrev onde ånder. Sammen med de hellige læste de i skrifterne om Frelserens smukke lærdomme og genfortalte beretningen om genoprettelsen. Mange medlemmer var ligegyldige og havde en ligegyldig indstilling på grund af falske historier om Kirken og profeten Joseph Smith.

De to kammerater vandrede fra øst til vest på øen Molokai. De havde ikke megen mad, og de gik omkring 50 km hver dag i den hede sol uden vand. En dag kunne ældste Smiths kammerat næsten ikke klare det. Den dag fandt de endelig frem til hr. og fru Myers, en tysk familie. Parret behandlede dem venligt og meget kærligt, og de gav dem mad og husly i flere dage. De nøjedes ikke med det, men hr. Myers gav også ældste Smith en god ridehest, så han kunne besøge flere grene. Ældsterne Smith og Dowell blev vejledt af Ånden hver dag. De arbejdede ihærdigt og døbt nyomvendte og førte virkelig mange tilbage til aktivitet.

En dag blev ældste Smith alvorligt syg med høj feber. Han modtog en præstedømmevelsignelse, men han forblev syg. Han døde næsten. Ved mange lejligheder var hans tilstand meget alvorlig. I de næste tre måneder blev han omhyggeligt passet af en indfødt bror og hans kone. Dette unge par gjorde næsten alt for at redde den unge missionærs liv og gav ham det bedste, de havde, med en fars og mors kærlighed, ja, de fastede og bad i mange dage. Denne unge missionær glemte aldrig deres venlighed, og han svigtede aldrig en ven. Joseph F. Smith behandlede og ærede altid denne vidunderlige kvinde fra Hawaii, Ma Manuhii, som sin egen hawaiianske mor.

Mange år senere besøgte denne dreng igen disse øer i selskab med biskop Charles

W. Nibley fra Det Præsiderende Biskopråd. Han kom senere i Det Første Præsidentskab. Da de gik i land i havnen i Honolulu, var mange af de indfødte hellige mødt frem og hilste på dem. De medbragte mange lei (blomsterkranser) og alle slags smukke, lokale blomster. Begge fik lei efter lei lagt om halsen. Den unge mand, som nu var ældre, fik flest. Et stort orkester spillede som velkomst, og de spillede tilmed mormon-musik.

Biskop Nibley forklarede i sin dagbog en enkelt rørende hændelse:

»Det var et smukt syn at se den dybe kærlighed, ja, tilmed tårevædede hengivenhed, som disse mennesker havde til ham. Midt i alt dette lagde jeg mærke til en fattig og blind, gammel kvinde, som vaklende under 90 års byrder blev ført ind. Hun havde nogle få udsøgte bananer i hånden. Det var alt, hvad hun havde – hendes gave. Hun kaldte: 'Iosepa, Iosepa!' [som betyder 'Joseph, Joseph!']. Straks han så hende, løb han hen til hende og omfavnede hende i sine arme og kysede hende igen og igen, mens han klappede hende på hovedet og sagde: 'Mama, mama, min kære gamle mama!' Og med tårer løbende ned ad kinderne vendte han sig mod mig og sagde: 'Charley, hun plejede mig, da jeg var dreng, da jeg var syg og ikke havde nogen til at passe mig. Hun tog mig ind og var som en mor for mig!'«

Biskop Nibley fortsatte:

»Det var rørende – det var gribende. Det var smukt at se den store, ædle sjæl i et kærligt, gribende minde om venlighed, der var blevet vist ham for mere end 50 år siden;



Brødre og søstre, min kone og jeg har hørt så mange trosfremmede missionærberetninger om ældsterne George Q. Cannon og Joseph F. Smith og mange andre missionærs vidunderlige åndelige oplevelser, mens vi tjente i Hawaii. (Se George Q. Cannon, *My First Mission*, 2. udg., Salt Lake City: Juvenile Instructor Office, 1882; og Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, Salt Lake City: Deseret News Press, 1938).

Jeg føler meget, at jeg bør fortælle jer nogle af ældste Joseph F. Smiths missionæroplevelser. Han blev af Brødrene sendt ud som missionær, da han var 15 år gammel. Som 5-årig havde han mistet sin far, og som 14-årig mistede han sin mor. Optegnelserne viser, at Joseph F. Smith arbejdede på Maui og i Kohala på Den Store Ø (Hawaii). Derefter blev han forflyttet til øen Molokai som præsiderende ældste. Ældste Smith var da



Aldsterne Jorge A. Rojas og Sam K. Shimabukuro fra De Halvfjerd. Ældste Rojas tjener i præsidentskabet for det centralamerikanske område, og ældste Shimabukuro tjener i præsidentskabet for det nordasiatiske område.

og den fattige gamle kvinde, som havde bragt sin kærlighedsgave, nogle få bananer – det var alt, hvad hun havde – for at lægge dem i hænderne på sin elskede Iosepa» (*Life of Joseph F. Smith*, s. 185-186).

Brødre og søstre, denne Iosepa var præsident Joseph F. Smith, Kirksens sjette præsident. Hvad kan vi lære af denne beretning? Søster Ma Manuhii havde ingen anelse om, at denne lille 16-årige dreng en dag ville blive Kirksens præsident. Hun forventede intet fra ham. Hun hjalp ham, fordi hun elskede Herrens missionær med Guds rene kærlighed (se Moroni 7:47). Dette hawaiianske par ærede, respekterede, elskede og tog sig af missionærerne som Herrens budbringere, fordi de havde Guds rene kærlighed. Den respekt og ærbødhed forblev hos hende, indtil hun døde.

Ældste Smith var hærdet og modnet af Herren i missionsmarken, og hans kærlighed var udviklet og fremelsket af denne smukke hawaiianske mor, og den forlod aldrig hans hjerte. »Med tårer løbende ned ad kinderne ... 'Charley, hun plejede mig, da

jeg var dreng, da jeg var syg og ikke havde nogen til at passe mig. Hun tog mig ind og var som en mor for mig!«

Brødre og søstre, denne form for kærlighed, venlighed og omtanke skal – SKAL – være til stede i vores indsats for at missionere og genaktivere. Denne »Guds kærlighed« (1 Nephi 11:22, 25) er ånden i missionering og ånden i genaktivering. Denne »Guds kærlighed« er ånden i omvendelsen. Denne »Guds ånd« er ånden i omsorg. Den er »det mest ønskværdige af alt« (1 Nephi 11:22), og den er »det, som glæder sjælen mest« (1 Nephi 11:23). Brødre og søstre, lad os vise vores ædle eksempel som denne smukke, hawaiianske mor, ikke kun ved at besøge missionærerne, men ved at medbringe denne kærlighed, når vi tager missionærerne med til familier, hvor ikke alle er medlemmer, til mindre aktive medlemmer og til ikke-medlemmer inden for rammerne af hjemmelærere- eller besøgs lærerindeprogrammet. Disse mennesker vil blive rørt af denne kærlighed. Da Nephi så Frelseren, udbrød han: »Ja, det er Guds kærlighed, der

udgydes i menneskenes børns hjerter« (1 Nephi 11:22). Med denne kærlighed kan vi, når du og jeg arbejder sammen med fuldtidsmissionærerne, forene vores indsats og bringe mange nyomvendte og genaktiverede medlemmer til templet. Jeres eksempel vil undervise missionærerne. Når de vender tilbage til deres ward og stave, vil de efterligne jeres eksempel.

Missionærer, I må være rene, ubesmittede og ihærdige. Adlyd og følg alle missionsreglerne »med omhu« (Alma 57:21). Studér ligesom Joseph F. Smith omhyggeligt i skrifterne (se 1 Nephi 11:25). Udvis jeres »store tro« og tvivl ikke (Alma 57:26). Sæt jeres »lid til Gud« (Alma 57:27). Men frem for alt må I fremelske den virkelige missionæregenskab: »Den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed« (Moroni 7:47).

Jeg vidner over for jer, at når vi i henhold til Moronis løfte beder »til Faderen af [vores] ganske hjerte«, vil vi »være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere« (Moroni 7:48; fremhævelse tilføjet). Når vi arbejder sammen – missionærer, ledere og medlemmer – vil Herren velsigne os, som han velsignede Nephi og Lehi, to af Helamans sønner.

Skriften forklarer: »Kirken [havde] stor fremgang, så at tusinder sluttede sig til den og blev døbt til omvendelse.

Og Herrens værk gjorde fremgang, og der døbtets og tillagdes [betyder for mig genaktiveredes] Guds kirke mange sjæle, ja, titusinder ... Himlens port er åben for alle, ja for alle dem, der vil tro på Jesu Kristi navn, som er Guds søn« (Helaman 3:24, 26-28).

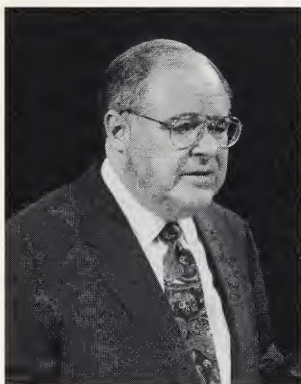
Brødre og søstre, jeg vidner ydmygt for jer om, at Gud lever. Jesus er Kristus. Han elsker os. Når vi efterligner hans kærlighed, kan vi bringe vidunderlige brødre og søstre tilbage i denne fold. Dette er hans kirke. Præsident Benson er hans profet. I Jesu Kristi navn. Amen. □



Styrk Kristi flok

Ældste Alexander B. Morrison
De Halvfjærs

»Trofaste tjenere styrker andre ved at fokusere på den enkelte. Gud elsker os enkeltvis.«



En af de varige tragedier hos nephiterne var samfundets manglende evne til at bevare åndelig styrke ved en stadig åndelig ernæring. Når styrken svandt, kunne virkningerne af den åndelige underernæring hurtigt mærkes. I Mosiahs Bog læser vi, at i en periode med forholdsvis stor åndelig styrke var der »atter almindelig fred i landet ...

Og Herren var med dem og lod dem trives« (Mosiah 27:6-7).

Og blot nogle få år senere var Kirken fuld af ugudelighed. I Alma kapitel 4 læser vi:

»Og således begyndte der, i dette det otende år af dommernes regering, at blive megen uenighed blandt kirkens folk; ja, der var misundelse, kiv, ondskab og forfølgelse og stolthed, der endog overgik deres stolthed, der ikke tilhørte Guds kirke.

... og kirkens ugudelighed var en stor anstødssten for dem, som ikke tilhørte kirken;

og således begyndte kirken at blive hindret i dens fremgang« (v. 9-10).

Læren er klar: Hvis vi ikke hele tiden får det daglige behov for åndelig næring dækket, vil vi hurtigt – enkeltvis eller som et samfund – være i alvorlige vanskeligheder, berøvet Guds beskyttelse og afskåret fra Åndens helbredende virkning. Ligesom en person, der er svækket af underernæring, hurtigt kan blive offer for smitsomme sygdomme, således vil vi også, hvis vi er åndeligt svækket, være et let bytte for modstanderen og hans hærskerer af medløbere og djævlø.

Hvad er da kilden til den åndelig næring, som vi behøver? Hvor findes den? Som altid har Jesus svaret. Til den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd erklærede han: »Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kilde spring til evigt liv« (Joh. 4:14).

Kvinden var forvirret og usikker på betydningen af Jesu ord. Hun kendte ikke hans virkelige identitet, hvorfor hun udbrød: »Jeg ved, at Messias kommer (han, som kaldes Kristus); når han kommer, skal han forkynde os alt« (Joh. 4:25).

Derpå sagde Jesus med ord, der var så overbevisende og magtfulde, at de stadig klinger i vores hjerte to tusind år senere: »Det er mig, jeg, som taler med dig« (Joh. 4:26; fremhævelse tilføjet).

Jesus er altså det levende vand, som vi behøver til konstant at give vores ånd næring.

Jesu position som kilden til livgivende åndelig næring er yderligere illustreret i hans storslåede prædiken for folkeskaren ved Kapernaum. Det er beskrevet i det sjette kapitel i Johannes. »Jeg er livets brød«, sagde han. »Den, som kommer til mig, skal ikke hunge; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste« (v. 35).

Jesus er altså både livets brød og det levende vand, som vi behøver for at give vores ånd næring og for at forblive åndeligt stærke.

Til trofaste sjæle, som arbejder i hans tjeneste, uanset deres kaldelse, giver Jesus velsignelsen at virke som hans medhjælpere i opgaven med at sørge for næring til fårene på hans mark og lammene i hans fold. Hvordan opfylder kloge medhjælpere dette hellige ansvar ærefuldt og energisk og altid stræbende på at være tro og redelige over for den tillid, der er vist dem? Skrifterne giver retningslinjerne, som trofaste tjenere kan følge for at udføre dette hellige hverv.

Trofaste medhjælpere giver næring, bestående af Guds gode ord, som det skete i nephiternes periode med et »Zion-samfund«. Moroni skrev: »Og efter at de havde modtaget dåben, ... blev de regnet blandt Kristi kirkes folk; og deres navne blev nedskrevet, så at de kunne blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord« (Moroni 6:4).

Mesterens trofaste tjenere bruger skrifterne til at lære og til at undervise i de storslåede og herlige principper for frøelse og opførelse. Paulus skrev til Timoteus:

»Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprejs, til at optugte i retfærdighed,

så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt« (2 Tim. 3:16-17).

Skriften, som vidner om Kristus, er en gratis gave til alle. »Den er åben for enhver, som vil modtage Guds ord, som er levende og kraftigt og vil tilintetgøre alle djævelens snarer, bedragerier og rænker samt lede Kristi efterfølgere på den lige og snævre vej over den evige elendigheds svælg, som er beredt for at opsluge de ugudelige -

og føre deres sjæle ... til ... Guds højre hånd i himmeriges rige« (Helaman 3:29-30).

Kristus er skrifternes midtpunkt. Han siger om dem: »I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig« (Joh. 5:39).

Al sandhed, både åndelig og timelig, vidner om Kristus. Når vi lærer at forstå »stegen og underen og forbilleren og lignelser« (Mosiah 3:15) korrekt – med troens øjne – vil vi erkende, at al historie, al videnskab, hele naturen og al guddommeligt åbenbaret vidne af enhver art vidner om ham. Kristus er selve personlighedsførelsen af lys og sandhed, af liv og kærlighed, af skønhed og godhed. Alle Kristi gerninger udsprang af kærlighed. Som Nephi sagde: »Han gør ikke noget, mindre det er til gavn for verden; thi således elsker han verden, at han endog nedlægger sit eget liv for at drage alle mennesker til sig« (2 Nephi 26:24).

Trofaste medhjælpere giver næring gen-



Ældste Russell M. Nelson fra De Tolvs Kvorum, i midten, sammen med ældsterne, fra venstre, J. Richard Clarke, Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar og Dean L. Larsen fra De Halvfjerds' Præsidium.

nem forpligtelser over for hellige pagter, som binder Guds børn til deres Fader og hans glørværdige Søn. I en usædvanlig åbenbaring til profeten Joseph Smith den 26. april 1832 påpegede Jesus den himmelske kraft i hellige og højtidelige aftaler mellem mennesker og Gud. »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

Kloge medhjælpere er aldrig skødesløse i deres forpligtelse over for Kristus og hans sag, og de gør alt, hvad der er i deres magt for at tilskynde andre til at ære hellige aftaler, der højtideligt er indgået i Herrens hus.

Trofaste tjenere styrker andre ved at fokusere på den enkelte. Gud elsker os enkeltvis. Frelseren underviste elegant i dette princip i den eminente lignelse om det mistede får i Lukas 15. Lignelsen beretter om et hyrde, som var parat til at forlade hovedgruppen af fåreflokken – de 99 – og gå ud i ørkenen for at søge den ene omstrejfer, der var gået tabt.

»Og når han har fundet det, lægger han det på sine skulder med glæde.

Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: 'Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet'« (Luk. 15:5-6).

Læg mærke til opmærksomheden, der er rettet mod den enkelte. I bedste fald var det irriterende og sikkert også farligt for hyrden at forlade de 99 og gå ud i ørkenen for at finde det fortabte får. For det første har ørkenen en tendens til at være farlige og ensomme steder, hvor ubesindige rejsende kan komme i store vanskeligheder. Og hvad med hyrdens bekymringer når han tænkte på flokken, der var efterladt uden en hyrde til at beskytte dem mod vilde dyr, uheld, naturkræfter osv. Når det kommer til stykket ved

enhver, som kender lidt til får, hvor tilbøjelige de er til helt spontant at få problemer og det helt uden hjælp. Som dreng på landet for mange år siden lærte jeg, at får og vanskeligheder følges ad! Når jeg tænker over det, er det også ofte, at mennesker og vanskeligheder følges ad!

Hver gang jeg tænker på hyrdens kærlige og omsorgsfulde indsats for den enkelte, så mindes jeg Frelserens dybe og varige kærlighed til hver enkelt af os. Hvor han dog glæder sig, når et fortabt får bliver fundet af en trofast medhjælper, og derefter nænsomt og med kærlighed ført hjem igen! »Sjæle er af stor værdi i Guds øjne« (L&P 18:10).

Selv om de bedste blandt os ikke kan elske andre lige så fuldkomment, som Kristus gjorde, så kommer de synspunkter, Alma gav udtryk for, ret tæt på. Da Alma forlod Zarahemlas land for at lede en mission, der skulle vinde de frafaldne zoramiter

tilbage, udtrykte Alma sin kærlighed til dem og sit håb om deres tilbagevenden til Kristi fold på denne måde:

»O, Herre, vil du give os kraft til at bringe dem tilbage til dig i Kristus.

O, Herre, deres sjæle er dyrebare, og mange af dem er vore brødre; giv os derfor, o Herren, magt og visdom til at bringe disse vore brødre tilbage til dig« (Alma 31:34-35).

Virkelige medhjælpere hjælper andre med at smage livets brød og det levende vand gennem uselvisk tjeneste. De ved, at tjeneste løser det tilsyneladende paradoks i skrifterne: At man skal *miste* sit liv for at finde det. Kløge medhjælpere forstår, at tjeneste er den gyldne nøgle, som åbner dørene til de celestiale sale. Mange har fundet Kristus ved at tjene ham. Ligesom kong Benjamin erklærer inspirerede medhjælpere: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Med den forståelse er de »villige til at søge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov, og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:9).

Kloge medhjælpere søger hverken anerkendelse eller hyldelse, når de hjælper andre med at smage livets brød og det levende vand. Menneskers hæder er uden betydning for dem. De søger kun »at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med [deres] Gud« (Mika 6:8). De bliver som et lille barn, »underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader« (Mosiah 3:19).

Det er min bøn, at vi alle må elske, tage os af og tjene hinanden, så vi alle kan smadage livets brød og det levende vand samt blive fuldkomne i Kristus. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Ikke-engelsktalende kirkeledere og medlemmer fra forskellige dele af verden var i stand til at følge konferencen på deres eget sprog. Hovedtelefonerne forbandt dem til talke, som oversatte fra Salt Lake Tabernaklets underetage.



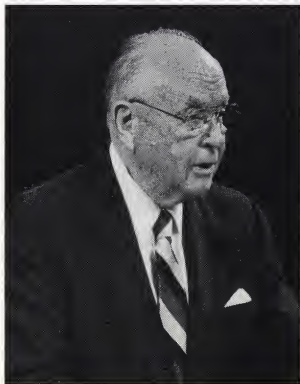


JULI 1992

Kom til Herrens hus

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

»Kom værdigt og regelmæssigt til templet. I velsigner ikke blot de afdøde, men I kan frit modtage den lovede personlige åbenbaring.«



I den første nedskrevne åbenbaring i denne, den sidste udgave, instruerede vor Herre Joseph Smith om det, som vi måske anser for den største opgave i denne udgave: At besegle de levende til deres familier og forfædre (se L&P 2).

Mejslet i messingplader ved indgangen til templet i Alberta i Canada står disse tankevækkende ord, skrevet af Orson F. Whitney, som var apostol for 80 år siden:

Bag disse mure må kun rene hjerter komme, en fest, så verdens fester virker tomme. Gud, han giver, og frit du tager, hellighed og glæde, og himlen du smager. Han, der over graven sejrer, her dig lærer, og mennesket nøglerne til Guds rige bærer; her virker magten, der fortid og nutid binder, levende og døde fuldkomnethed her finder.

Disse dybsindige ord minder dem, der træder ind i templet, om betydningfulde sandheder ved deres virke i templet: At alle,

der træder ind, må gøre det, mens de mærker vor himmelske Faders kærlighed.

»Kun rene hjerter.« Med denne vending betænder ældste Whitney om betydningen af en grundig forberedelse, før vi træder ind i templet. Vi, der gerne vil til templet, må leve således, at vi er værdige til at træde ind og fuldt ud nyde den fest, han talte om.

Vi bedømmer vores værdighed til at komme i templet ved det årlige templanbefalingsinterview med præstedømmeledere. Vores underskrift ved siden af deres på vores templanbefaling vidner om vores værdighed til at træde ind i templet. Det er meget vigtigt at være fuldstændig ærlig over for vores biskop. Hvis vi er mindre end fuldstændigt ærlige over for ham om vores værdighed, er det et brud på vores hæderlighed, som forværter alvoren af skjulte synder.

Når vi præsenterer vores anbefaling i templet, bekræfter vi igen vores værdighed til at træde ind i templet. Hvis der er et uløst problem, opstået siden vi fik anbefalingen, er det bedst at aflyde vor Herres belønning, som han udtrykker det i bjergprædikenen: »Derfor, når du bringer din gave til alteret og dér kommer i hu, at din broder har noget imod dig,

så lad din gave blive dér ved alteret, og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave!« (Matt. 5:23-24).

Husk, at de gaver, vi bringer til Herrens hus, ikke er ofre, som vores forfædre bragte til deres templer, men de rene hjerter, som bror Whitney talte om. Vi følger Herrens anvisning ved at sikre, at vores hjerte er rent, ved at bedømme vores tilværelse, før vi nærmer os hans hus. Hvis der er uløste synder, bør vi foretage de nødvendige ændrende handlinger for at rense hjertet.

Vi bør også gennemgå forholdet til vores bror, søster, kone, mand, barn, forældre eller enhver anden, som kan have noget imod os.

Vi bør genopbygge eller styrke ethvert forhold, der har lidt skade, og derpå komme til templet.

De virkelig ydmyge og lydige går et skridt videre med denne forberedelse. De renser deres hjerte for enhver følelse, der kan være i disharmoni med de hellige omgivelser og oplevelser, som de vil opleve i templet. De er opmærksomme på, at følelser som vrede, fjendskab, frygt, frustration, has-tværk eller optagethed af sager uden for templet vil påvirke deres evne til fuldt ud at tage del i den fest, der er tilgængelig i templet – og det er en åndelig fest. Disse følelser efterlades uden for templet, når vi træder ind.

Et tempel er et sted, hvor de, som han har udvalgt, modtager kraft fra det høje – en kraft, der gør os i stand til at bruge vores gaver og evner med større intelligens og større effektivitet for at tilvejebringe vor himmelske Faders hensigter i vores egen tilværelse og hos dem, vi elsker.

Da præsident Brigham Young den 6. april 1853 indviede hjørnesteinen til templet i Salt Lake City, som han med denne udtalelse om begavelsen:

»Jeres begavelse udgør alle de ordinanser, I skal modtage i Herrens hus, og som I skal bruge, når I forlader dette liv for at kunne vandre tilbage til Faderen, forbi de engle, som står vagt ... og opnå evig ophøjelse trods jord og helvede« (i *Journal of Discourses*, 2:31).

Vi modtager de velsignelser, som præsident Young talte om, når vi modtager begavelsen. Vores forståelse for begavelsens betydning vokser, når vi regelmæssigt deltager i de hellige ordinanser på de afdødes vegne.

Nogle deltager mere fuldt ud end andre i den fest, som Orson F. Whitney talte om. De, der modtager mest, forstår undervisningsmetoderne, som Herren benytter i templet. De medbringer til templet et hjerte og sind, som er forberedt på at deltage i Herrens måde at lære på.

Andre modtager mindre og kan være lidt skuffede over deres oplevelse i templet; måske forstår de ikke, hvordan Herren underviser os i sit hus. Ældste John A. Widtsoe har sagt: »Vi lever i en verden af symboler. Ingen mand eller kvinde kan komme ud fra templet og have modtaget templetbegavelsen, som han eller hun burde, uden at have set den storslåede virkelighed bag symbolerne« (»Temple Worship«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1921, s. 62).

Hvis du har været lidt forvirret, uklar eller bekymret over din oplevelse i templet, så håber jeg, at du vender tilbage igen og igen. Når du kommer tilbage, så kom med en åben, søgende og sønderknust hjerte og tillad Anden at undervise dig ved åbenbaring om, hvad symbolerne kan betyde for dig, og om de evige realiteter, som de repræsenter-

er. Ældste Widtsøe kom meget betænksomt med nogle råd om, hvordan man gør det. Han talte om profetens første åbenbaring som en model for, hvordan man modtager åbenbaring i templet og andre steder.

»Hvordan modtager man åbenbaring?« spørger han. »Hvordan modtog profeten Joseph Smith sin første åbenbaring – den første åbenbaring? Han ønskede noget. I en lille skov, langt fra menneskelig forvirring, opbyd han al sin naturlige kraft; han bekæmpede det ondes dæmon og til sidst, på grund af styrken i hans ønske og den store indsats, som han udviste, steg Faderen og Sønnen ned fra himlene og talte evige sandheder til ham« (»Temple Worship«, s. 63).

Ældste Widtsøe bemærkede, at det var styrken i Josephs ønske og den store indsats, som gjorde ham i stand til at modtage sit syn af Faderen og Sønnen. Ønske og indsats er også nødvendigt, hvis vi vil modtage åbenbaring for at forstå begavelsens ordinanser. Ældste Widtsøe skrev: »Åbenbaring ... påtvinges ikke en person; den skal hentes til os gennem tro, søgen og arbejde ... Til den mand eller kvinde, som går gennem templet med åbne øjne, giver agt på symbolerne og pagterne og gør en støt og stadig indsats for at forstå den fulde betydning, vil Gud tale sit ord, og der kommer åbenbaringer ... Begavelsen, som blev givet ved åbenbaring, kan bedst forstås ved åbenbaring; og de, som mest ihærdigt søger, med rene hjerter, vil få

den største åbenbaring« (»Temple Worship«, s. 63).

At forstå det, der hører Gud til, kræver en fortsat indsats, et rent og modtageligt hjerte og et åbent sind. Åbenbaring kommer som svar på vores ønske og søgen; derpå holder vi fest med den »hellighed og glæde«, der smager af himlen.

Præsident Benson har givet os et løfte om dette. Han sagde:

»I kraft af det hellige præstedømme, som jeg har ... lover jeg jer, at I modstad flere besøg i Guds templer, skal få mere personlig åbenbaring til at velsigne jeres egen tilværelse, efterhånden som I velsigner dem, der er døde« (Stjernen, juli 1987, s. 80).

Kom værdigt og regelmæssigt til templet. I velsigner ikke blot de afdøde, men I kan frit modtage den lovede personlige åbenbaring, der kan velsigne jeres liv med kraft, viden, lys, skønhed og sandhed fra det høje, som vil vejlede jer og jeres efterkommere til evigt liv. Hvilken person ønsker ikke disse velsignelser, som profeten Joseph Smith gav udtryk for ved indvielsen af templet i Kirkland. Han sagde: »Og vi beder dig, hellige Fader, at dine tjenerne må gå ud af dette, ikklædt din kraft, og at dit navn må findes på dem og din herlighed omgive dem og dine engle have befaling til at våge over dem« (L&P 109:22).

Når I kommer tilbage fra templet, så tal med jeres børn og kære derhjemme om jeres



følelser om det, I har oplevet. Tal ikke om de hellige ordinanser, men om den kærlighed og kraft, som de udtrykker.

Lad jeres børn se jer opføre jer venligere, kærligere – over for dem og over for jeres evige partner. Jeres konsekvent positive omtale af det, I oplever i templet, vil i jeres børn skabe et ønske om at modtage de samme velsignelser og give dem en stærk motivation til at modstå de fristelser, som kan forhindre dem i at modtage templets velsignelser.

Gennem udøvelsen af det hellige præstedømmes beseglingsmagt bindes slægtled sammen i patriarkalske kæder fra den nyfødte »så langt tilbage, som Herren vil åbenbare« (Brigham Young, i *Journal of Discourses*, 3:372).

Når to, der elsker hinanden, knæler ved templets alter og forenes for tid og al evighed gennem det hellige præstedømmes magt, da organiseres og skabes en evig familie. Den skal eksistere gennem evigheden. Ægteskaber kan blive af evig karakter gennem konstant indbyrdes troskab mellem mand og kone og gennem trofasthed over for deres pagter med vor himmelske Fader.

Jeg vil opfordre dem, der er beseglet til en ægtefælle, enten levende eller afdød, til et øjeblik at tænke på jeres minder om den helt specielle dag, da I knælede sammen ved alteret og blev beseglet som mand og hustru for tid og al evighed. Husker I nogle af ordene i ceremonien? Mindes I de hellige følelser, et glimt af evige løfter? Kan I igen mærke kraften, der skabte en forbindelse, som vil overvinde døden? Mindes I følelsen af vor himmelske Faders kærlighed til jer og jeres ledsager, som blev tilkendegivet ved den lejlighed?

Hvis tid og hverdagens realiteter har udvisket jeres minder om det, I følte og modtog, da I blev beseglet, bør I komme tilbage til templet og igen deltage som stedfortrædere for afdøde i den samme beseglende ordinance. Benyt jer af den mulighed. Gør det sammen som mand og kone. Således kan I øge jeres forståelse af de pagter, som I indgik, og forny de løfter, som I modtog den dag, da I blev beseglet som evige partnere.

For nogle vil disse ord måske rive sår op, som I ønskede var helet og glemt. Der er



måske en bitter klang ved de minder, som disse ord vækker, fordi det, der for jer engang virkede storslået og lovende, ikke minder meget om den hverdag, I nu oplever. Jeres evige ægteskab kan være ødelagt af utroskab eller frafald eller måske tæret bort af ligegyldighed, forsømmelse eller uopmærksomhed over for pagterne. I har måske været trofast, men kæmper nu ufrivilligt en ensom kamp som enlig far eller mor.

Må jeres hjerte blive lettere af mit vidnesbyrd om, at jeres trofasthed over for jeres begavelse og de beseglende pagter sikrer jer alle de lovede velsignelser fuldt og helt. En ægtefælles utroskab, synd eller ligegyldighed behøver ikke have en negativ virkning på jeres trofasthed over for jeres pagter. Jeg vidner for jer, at de lovede velsignelser er jeres, hvis I er trofaste over for jeres pagter. Jeg vidner om, at uanset hvor lang og vanskelig vejen er, kan I nå jeres evige bestemmelsessted med hjælp fra ledere, der holder af jer, og ved hjælp af vor Frelses varige kærlighed.

Nu et par ord til dem, der for tiden ikke kan få en tempelanbefaling. Arbejd sammen med jeres præstedømmeledere og foretag de nødvendige forandringer i jeres liv, så I værdigt kan træde ind i templet. Kom derefter regelmæssigt.

I templet vil I lære Herren at kende. Når jeres forhold til ham vokser og udvikler sig, vil I få stadig større tillid til hans kærlighed, til hans medfølelse for jeres problemer, til hans styrke til at løfte jer op og føre jer tilbage til hans nærhed. Når I åbner jer for den guddommelige hjælp, vil I erfare, at der ikke findes nogen udfordring, noget problem eller nogen hindring i jeres liv, som I og han ikke sammen kan overvinde. Dette bærer jeg vidnesbyrd om!

Hver enkelt ordinanse i Herren hus vidner om ham, »der over graven sejrede« – om realiteten af hans forsoning og hans opstandelse. Vi bliver belært om uodelighed og evigt liv, som er realiteter for os gennem hans forsoning. Vi velsignes af pagter og ordinanser til at forberede os på med tiden igen at træde ind i hans guddommelige nærhed.

Jeg vil slutte, som jeg begyndte, med ældste Whitneys inspirerede vers:

Bag disse mure må kun rene hjerter komme, en fest, så verdens fester virker tomme.

Gud, han giver, og frit du tager,

hellighed og glæde, og himlen du smager.

Han, der over graven sejrede, her dig lærer,

og mennesket nøglerne til Guds rige bærer;

her virker magten, der fortid og nutid binder,

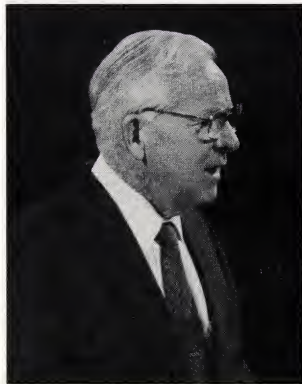
levende og døde fuldkommenhed her finder.

Jeg beder til, at vi fuldt ud vil benytte enhver anledning til regelmæssigt at komme til Vor Herres tempel og dér frit tage del i den fest og de velsignelser, som Herren skænker. I Jesu Kristi navn. Amen □

Tungen kan være et skarpt sværd

Ældste Marvin J. Ashton
De Tolv Apostles Kvorum

»Vær én, der styrker og opbygger. Vær én, der er forstående og tilgivende, og én, der ser på det gode i andre.«



Da kong David bønfuldt om nåde i den 57. salme, bad han: »Jeg må ligge midt iblandt løver, bo mellem folk, der spyr ild, hvis tænder er spyd og pile, hvis tungen er hvas som et sværd« (Sl. 57:5).

Vi er i verden i dag ofre for mange, der bruger deres tunge som et skarpt sværd. Misbrug af vores tunge synes at frembringe rænker og ødelæggelse, når medierne og privatpersoner kaster sig ud i dette tidsfordriv. Med vor tids sprogbrug kaldes denne nedbrydende aktivitet for *nedrakning*. At nedrakke er at kritisere uden skånsel.

Alt for mange deltager i denne populære opførelse. De rækker ned på en nabo, én i familien, en embedsmand, kommunen, landet eller en kirke. Det er alarmerende, hvor ofte vi ser børn række ned på deres forældre, og forældre række ned på deres børn.

Vi har som medlemmer af Kirken behov for at blive mindet om, at ordene, »Nej, tal

ej ondt«, er mere end en vending i muskalsk sammenhæng. Det er den anbefalede måde at leve på (se *Sange*, nr. 117). Vi må mere end nogensinde før mindes om, at »vi trakter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (Trosartiklerne 1:13). Hvis vi følger den formaning, er der ikke plads til den kujonagtige hobby, at række ned i stedet for at bygge op.

Nogle tror, at den eneste måde at få haavn, opmærksomhed, fordele eller at vinde er ved at række andre ned. Denne opførelse er aldrig passende. Ofte ødelægges karakter, rygte og næsten altid selvtægtelse af denne modbydelige praksis.

Vi har tilladt os selv at drive langt væk fra den enkle lære: »Hvis I ikke kan tale godt om mennesket, skal I ikke tale om dem« – til, hvor vi nu ofte finder os indblandet i nedrakning.

Selv om beretninger og rygter om dårlig opførelse er frit tilgængelige og kan være god ammunition for dem, der vil såre, række ned eller skade, så minder Frelseren os om, at kun den, der er uden synd, kan kaste den første sten (se Joh. 8:7). Modbydelige beretninger og samtaler er altid let tilgængelige for dem, der vil fremme det smudsige og sensationelle. Ingen af os er endnu fuldkomne. Vi har alle fejl, der ikke er særlig vanskelige at finde – især, hvis det er det, der er målet. Ved en nærmere undersøgelse kan man i næsten alles liv finde hændelser og egenskaber, der kan være ødelæggende, når de førstøres.

Vi må vende tilbage til de grundlæggende principper med at anerkende det gode og prisværdige i familien. Hjemmeaften skal altid fremhæves og bruges som et redskab eller et grundlag for sunde samtaler og god undervisning, men aldrig som en lejlighed til at række ned på andre i familien, naboer, lærere eller kirkeledere. Loyalitet i familien

vil dukke op, når vi fremhæver det gode og positive og tøjler vore negative tanker, når vi søger det, der er værd at tale godt om.

Der vil altid i dagene fremover være nogle, som vil rakke ned på os og andre, men vi kan ikke tillade, at et kraftigt, knusende slag odelægger os eller hindrer vores personlige fremgang eller Kirkens fremgang.

Bernard Baruch var rådgiver for seks amerikanske præsidenter. Engang blev han spurgt, om fjenders angreb nogensinde generede ham. Han svarede: »Intet menneske kan ydmyge eller forstyrre mig. Det vil jeg ikke tillade.«

Vi mindes om, at Jesus Kristus, den eneste fuldkomne person, der nogensinde har vandret på jorden, gennem sit stille eksempel lærte os ikke at sige noget eller være tavs i hektiske perioder i livet fremfor at bruge tid og energi på at slå fra sig i enhver situation.

Hvad er da modgiften for nedrakning, der sårer, nedværdiger, ødelægger forhold og skader selvgættelsen? Nedrakning bør erstattes af barmhjertighed. Moroni beskrev det således: »Derfor, mine elskede brødre, der som I ikke har kærlighed, er I intet; thi kærligheden bortfalder aldrig. Hold derfor fast ved kærligheden, som er det største af alt ...

Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindeligt« (Moroni 7:46-47).

Barmhjertighed er måske på mange måder et misforstået ord. Ofte sidestiller vi barmhjertighed med at besøge de syge, lave en sammenkogt ret til de nødstedte eller dele af vores overskud med de mindre godt stillede. Men i virkeligheden er sand barmhjertighed meget, meget mere.

Virkelig barmhjertighed er ikke noget, du giver væk; det er noget, du erhverver og gør til en del af dig selv. Og når dyden barmhjertighed rodfæstes i dit hjerte, bliver du aldrig den samme igen. Det gør blot tanken om at rakke ned frastødende.

Den største barmhjertighed kommer måske, når vi er venlige over for andre, når vi ikke dømmes eller placerer andre i en bås, når vi ganske enkelt lader tvivlen komme andre til gode og forbliver tavse. Barmhjertighed er at acceptere andres forskelle, svagheder og fejl; at have tålmodighed med nogen, der har svigtet os; eller at modstå fristelsen til at blive fornærmet, når en anden ikke klarer noget, sådan som vi havde håbet. Barmhjertighed er at nægte at benytte sig af en andens svaghed og at være villig til at tilgive én, der har såret os. Barmhjertighed er at forvente det bedste af hinanden.

Der er ingen, der behøver en andens nedrakning eller påpegen af, hvor vi ikke har slået til. For det meste er vi alle udmærket klar over, hvor vi ikke klarer det så godt. Det, vi alle behøver, er familie, venner, arbejdsgivere samt brødre og søstre, der vil





støtte os, der har tålmodighed til at undervise os, som tror på os, og som tror på, at vi forsøger at gøre vores bedste – på trods af vores svagheder. Hvad skete der egentligt med at lade tvivlen komme den anden til gode? Hvad skete der med håbet om, at det vil gå en anden godt? Hvad skete der med heppe for hinanden?

Det bør ikke overraske nogen, at en taktik, modstanderen anvender i de sidste dage, er at opfiske til had blandt menneskes børn. Han elsker at se os kritisere hinanden, gøre grin med eller benytte os af vores næstes kendte mangler og i al almindelighed være på nakken af hinanden. Mormons Bog gør det klart, hvor al vrede, ondindsathed, begær og had kommer fra.

Nephi profeterede, at djævelen i de sidste dage ville »rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt« (2 Nephi 28:20). Ud fra det, vi hele tiden får præsenteret i nyhedsmedierne, ser det ud til, at Satan klarer sig ret godt. Under påberåbelse af at formidle nyheder er vi omgivet af livagtige beskrivelser – alt for ofte direkte i farver – af begær, afpresning, voldelige seksuelle forbrydelser og beskyldninger mellem modstandere inden for erhvervslivet, sport eller politik. Der synes at være en rød tråd gennem skrifterne. Lad os først gennemgå bjergprædikenen, der, så vidt vi ved, var den første prædiken, som Jesus Kristus holdt for sine nykaldede disciple. Det gennemgående tema i Frelserens prædiken, som på mange måder er den bedste vejledning i at komme til ham, synes at centrere sig omkring dyderne kærlighed, medfølelse, tilgivelse og langmodighed – med andre ord de egenskaber, der gør os i stand til at handle mere barmhjertigt over for vore medmennesker. Lad os helt konkret se på Frelserens budskab til De Tolv: De (og vi) blev formanet til, at forliges med vore broder (Matt. 5:24), søge forlig med vore modpart hurtigt (v. 25), »at elske [vore] fjender, [at] velsigne dem, der forbander [os], [at] gøre godt imod dem, der hader [os] og bede for dem, som forfølger [os]« (v. 44). Vi får at vide, at »hvis nogen giver dig et slag på den højre kind, så vend også den anden til« (v. 39).

Det er interessant, at de første principper,

som Herren Jesus Kristus valgte at undervise sine nykaldede apostle i, var dem, der drejer sig om, hvordan vi behandler hinanden. Og hvad fremhævede han derefter i den korte periode, han tilbragte sammen med nephiterne på dette kontinent? Grundlæggende det samme budskab. Kan det måske være, fordi måden, vi behandler hinanden på, er grundlaget for Jesu Kristi evangelium?

Ved en uformel fiseide med en gruppe voksne sidste dages hellige spurgte diskussionslederen: »Hvordan kan man vide, om en person er omvendt til Jesus Kristus?« I løbet af 45 minutter kom deltagerne med talrige forslag som svar på dette spørgsmål, og lederen skrev omhyggeligt hvert svar op på en stor tavle. Alle kommentarerne var tankevækkende og passende. Men efter en tid viskede denne gode lærer alt det ud, som han havde skrevet. Han påpegede, at alle kommentarerne havde været værdifulde og rigtige, hvorpå han underviste i et væsentligt princip: »Den bedste og tydeligste indikation af, at vi udvikler os åndeligt og kommer til Kristus, er den måde, vi behandler andre mennesker på.«

Prøv at overveje denne tanke et øjeblik – den måde, vi behandler vore familie-medlemme, vore venner, vore kolleger hver dag er lige så vigtig som nogle af de mere åbenlyse evangeliske principper, vi somme tider fremhæver.

I sidste måned fejrede Hjelpeforeningen sin 150 årsdag. Hjelpeforeningens motto, »Kærligheden ophører aldrig«, har været en livsform for dens medlemmer og andre over hele jorden. Forestil jer, hvad der kunne ske i verden i vor tid – eller i vore egne ward, familier, præstedømmekvorummer og hjælpeorganisationer – hvis vi hver især ville love at påskønne, våge over og trøste hinanden. Forestil jer mulighederne!

En ung kvinde, der tjente i stavens hjelpeforeningspræsidentskab og samtidig også var i gang med et meget krævende projekt, tabte en formiddag besindelsen ved et præsidentskabsmøde. Årsagen til hendes elendighed skyldtes ikke det spørgsmål, der blev drøftet, men mere at hun samtidig var utrolig presset hjemmefra på grund af en større opgave, og derfor følte hun sig frustreret og segnefærdig. Bagefter var hun lidt flov over sin opførsel og ringede straks for at undskylde sin opførsel. Hendes venner i præsidentskabet var generøse og sagde, at det skulle hun ikke tænke på mere. Alligevel spekulerede hun på, om de mon tænkte dårligt om hende, nu hvor de havde set hende i en uheldig situation. Men samme aften ringede det på døren ved aftenmadstid, og der stod de andre medlemmer af præsidentskabet med et forberedt måltid. »Vi vidste, at du måtte være helt udkørt, da du tabte besindelsen i formiddags. Vi tænkte, at et lille måltid ville hjælpe. Du skal vide, at vi

elsker dig.« Den unge kvinde var forbløffet. På trods af hendes udbrud samme formiddag var hendes venner der for at tilbyde hjælp i stedet for kritik. De kunne have grebet chancen til at bagtale hende, men i stedet var de fyldt med en barmhjertig ånd.

Vær én, der styrker og opbygger. Vær én, der er forstående og tilgivende, og én, der ser på det gode i andre. Gå først fra andre, når de er bedre, end da du fandt dem. Vær retfærdig over for dine konkurrenter i erhvervslivet, i sport, eller hvor du end er. Bliv ikke trukket med ind i vore tids udtryksform, hvor man forsøger at »vinde« ved at intimidere eller undergrave andres karakter.

Hvis vi kunne se ind i hinandens hjerte og forstå de unikke udfordringer, vi hver især står overfor, så tror jeg, at vi ville behandle hinanden langt venligere, mere kærligt, tålmodigt, tolerant og mere omsorgsfuldt.

Hvis modstanderen kan påvirke os til at hakke på hinanden, finde fejl, bagtale og undergrave, at dømmе, ydmyge eller håne, så har han vundet det halve slag allerede. Hvorfor? Fordi selv om en sådan opførsel måske ikke er lige så slem som at begå en alvorlig synd, så neutraliserer den os alligevel åndeligt. Herrens Ånd kan ikke dvæle der, hvor der er skænderi, dømmesyg, strid eller nogen form for bagtalelse.

Helt tilbage i Bibelen advarede Jakob os om nødvendigheden af at styre vores tunge: »Sådan er også tungen et lidet lem, men kan dog dræle af store ting. Se, hvor den mindste id kan sætte den største skov i brand!

Også tungen er en ild. Som en verden af uretfærdighed sidder tungen blandt vore lemmer; den besmitter hele legemet, ja, sætter 'tilværelsens hjul' i brand og er selv sat i brand af Helvede« (Jakobs Brev, 3:5-6).

Må jeg endnu engang understrøge, at når vi virkelig er omvendt til Jesus Kristus, forpligter over for ham, så sker der noget interessant: Vores opmærksomhed henledes på vore medmenneskes velfærd, og den måde, vi behandler andre på, bliver mere kendetegnet af tålmodighed, venlighed, en imødekomende accept og et ønske om at spille en positiv rolle i deres liv. Dette er begyndelsen til virkelig omvendelse.

Lad os åbne armene for hinanden, acceptere hinanden, som vi er, og antage, at alle gør sit bedste, og være opmærksom på muligheder for at komme med stille, kærlige og opmuntrende ord i stedet for at være destruktive med kritik.

Jakob minder os endnu engang om sagens kerne: »Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sås i fred til gavn for dem, som stifter fred« (Jakobs Brev 3:18).

Må Gud hjælpe os enkeltvis og samlet med at vide og belære om, at nedrakning bør erstattes af barmhjertighed i dag og hver dag fremover. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, jeg vil nu præsentere jer for Kirkens generalautoriteter og hovedbestyrelser med henblik på jeres opretholdelse.



i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

Alle, der kan godkende det, bedes vise det. Om nogen måtte være imod, det samme tegn.

Broder Heber B. Kapp, søster Ardeth G. Kapps mand, er blevet kaldet til at præsidere over missionen i Vancouver (Canada). Det er derfor nødvendigt at afløse hende som præsidentinde for Unge Piger. Vi afløser også hendes rådgivere Jayne B. Malan og Janette C. Hales og alle medlemmerne af Unge Pigers hovedbestyrelse.

Alle, der ønsker at tilkendegive deres påskønnelse over for disse søstre for deres virkelige fine indsats, kan gøre dette ved en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi opretholder søster Ja-

nette C. Hales som præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse med Virginia H. Pearce som førsterådgiver og Patricia P. Pinegar som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Kirkens øvrige generalautoriteter og hovedbestyrelsernes ledere, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Om nogen er imod bedes de vise det.

Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig bekræftende.

Tak søskende, for jeres fortsatte udtryk for kærlighed og tillid.

Vi inviterer det netop kaldede præsidentskab for Unge Piger om at indtage deres pladser på forhøjningen. □

Præsident Ezra Taft Benson, i midten med sine rådgivere, præsident Gordon B. Hinckley, til venstre, og præsident Thomas S. Monson.



Det foreslås, at vi opretholder Ezra Taft Benson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Gordon B. Hinckley som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Thomas S. Monson som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det. De, som måtte være imod, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Howard W. Hunter som præsident for De Tolv Apostles Råd og følgende som medlemmer af dette råd: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin og Richard G. Scott.

De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne

Rapport fra Kirkens Revisionskomité

Præsenteret af Ted E. Davis
Kirkens Revisionskomité.

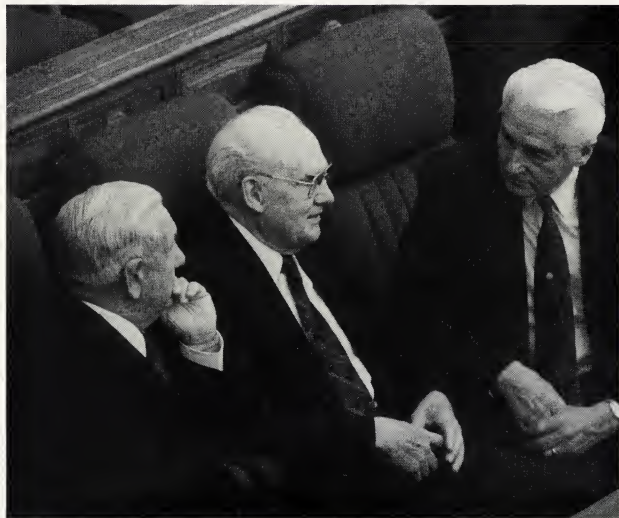
Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Revisionskomiteen er uafhængig af alle Kirkens embedsmænd, ansatte og foretagender, og den har adgang til alle optegnelser, der vedrører komiteens ansvarsområde. Vi har gennemgået, om der er tilstrækkelig kontrol med indtægter og udgifter samt andre procedurer, der værner om Kirkens og dens organisationers aktiver, herunder budgetter, regnskabs- og revisionssystemer og de dertil hørende regnskaber for

Kirken for året, der sluttede den 31. december 1991.

Kirkens udgifter dette år var godkendt af det råd, der forvalter tiende, bestående af Det Første Præsidentskab, De Tolv Råd og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Bevillingskomiteen og budgetkomiteen administrerer større udgifter inden for de godkendte budgetter.

Revisionsafdelingens medarbejdere be-



Ældsterne Robert E. Sackley, George E. Melchin og Lloyd P. George fra De Halvfjerds. Ældste Sackley tjener i præsidentskabet for Stillehavsområdet. Ældste Melchin tjener i det nord europæiske område, og ældste George i områdepræsidentskabet for det centrale Utah.

står af statsautoriserede revisorer og tilsvarende kvalificerede revisorer og er uafhængig af alle andre afdelinger. Den foretager finansiel revision, driftsrevision samt revision af edb-systemer for Kirkens drift i hele verden. Registrerede selskaber, som ejes eller kontrolleres af Kirken, hvis regnskaber ikke føres af afdelingen for finans og optegnelser, bliver revideret af Kirkens interne revisorer, af uafhængige professionelle revisionsfirmaer eller af offentlige kontrolmyndigheder. Revision af lokale enheder foretages lokalt. Retningslinier for lokal revision er fastlagt af revisionsafdelingen, som også har gennemgået revisionsrapporterne.

Ud fra vores gennemgang af den finansielle og driftsmæssige kontrol samt revisionsrapporter og svar på vore spørgsmål, er vi af den opfattelse, at budgetterne, regnskabsføringen, revisionen og andre kontrolsystemer har bevaret et tilstrækkeligt tilsyn med Kirkens aktiver og forpligtelser. I alle væsentlige henseender er Kirkens midler, som er modtaget og anvendt i løbet af kalenderåret 1991, kontrolleret og regnskabsført i overensstemmelse med Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer.

Med venlig hilsen
Kirkens revisionskomité
David M. Kennedy,
Merrill J. Bateman, Ted E. Davis

Statistisk Rapport 1991

Præsenteret af **F. Michael Watson**
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Til orientering for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udstedt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 1991. (Statistikken er baseret på 1991-rapporter, som var tilgængelige forud for denne konference.)

Kirkeenheder

Stave	1.837
Distrikter	527
Missioner	267
Ward og grene	18.810

(Disse tal viser en stigning på 53 stave og 720 ward og grene i løbet af 1991.)

Nationer og territorier med organiserede ward eller grene 138

Kirkens medlemskab

Medlemmer i alt	8.120.000
Indskrevne børn døbt i 1991	75.000
Nyomvendte døbt i 1991	297.770
Missionærer	
Fuldtidsmissionærer	43.395

Fremtrædende medlemmer, som er gået bort siden sidste april:

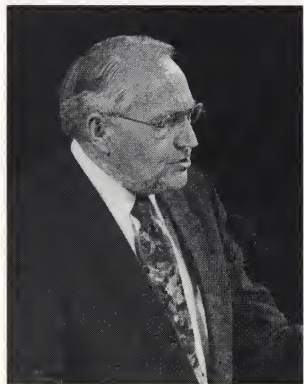
Ældste Derek A. Cuthbert, De Halvfjerds' Første Kvorum, *ældste Joseph Anderson*, emeritus generalautoritet, *Frances LaRue Carr Longden*, tidligere rådgiver i præsidentskabet for Unge Piger og enke efter John Longden, assistent til De Tolv, *Leone Watson Doxey*, tidligere medlem af præsidentskabet for Primary, samt *Wilford G. Edling*, formand for Kirkens Revisionskomité. □



»Men arbejderne er få«

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorim

»Døre er åbnet for forkyndelse af evangeliet i lande, vi aldrig havde drømt om eller håbet på for blot få år siden. Nu er behovet for flere fuldtidsmissionærer større end nogen sinde før.«



I fjerde kapitel af Almas Bog finder vi en af de mange beretninger i denne bog, hvor den øverste åndelige leder var bekymret over folkets opførsel. Vi læser:

»Og i det ottende år af dommerens regering begyndte kirkens folk at blive stolte på grund af deres store rigdomme, deres fine silketøjer og deres fine spundne linned og på grund af deres mange flokke og hjerde, deres guld og sølv og alle slags kostbare ting, som de havde skaffet sig ved deres flid; og på grund af alt dette var de stolte, thi de begyndte at gå med meget fine klæder.

Og dette forvoldte Alma megen bekymring og også mange af folket, som Alma havde indviet til at være lærere, præster og ældster over kirken; ja, mange af dem var dybt bedrøvede over den ugudelighed, som de så blandt folket« (Alma 4:6-7).

Alma måtte træffe en beslutning. I sin egenskab af højpræst for Kirken havde han

forsøgt at beskytte sit folk fra at falde i overtrædelse ved at undervise dem i evangeliet. I sin egenskab af overdommer havde han administreret landets love. Da han så, at folkets ugudelighed tog til, kunne han ikke fortsætte med at dele sin tid mellem disse to opgaver. Vi læser i Mormons bog om hans beslutning:

»Og han udvalgte en klog mand blandt kirkens ældster og gav ham magt ifølge folkets stemme, så han havde myndighed til at udstede love i overensstemmelse med de love, der var blevet givet og at håndhæve dem efter folkets ugudelighed og forbyrdesler.

Og denne mands navn var Nephiah, og han blev udpeget til embedet som overdommer, og han sad i dommersædet for at dømme og styre folket.

Men Alma indsatte ham ikke i embedet som højpræst for kirken; han forbeholdt sig selv embedet som højpræst, men han overdrog dommersædet til Nephiah.

Og detre gjorde han, for at han selv kunne gå ud blandt sit folk eller blandt Nephis folk og prædike Guds ord for dem for at erindre dem om deres pligter, ... for at han måske gennem Guds ord kunne nedbryde al den stolthed, underfundighed og uenighed, der herskede blandt hans folk, idet han ikke så anden udvej til at vinde dem igen end ved at bære det rene vidnesbyrd for dem« (Alma 4:16-19).

Alma forstod en vigtig ting ved livet. Der findes ingen måde, hvorpå man kan hjælpe mennesker med deres problemer, medmindre et stort flertal af dem er blevet undervist og har indrettet deres liv efter nogle leveregler, som afholder dem fra at falde i overtrædelse. Herren har lige fra begyndelsen for vores første forældre fastlagt befalinger og pagter, som ved efterlevelse og lydighed vil holde os fra de sorger og det spild, der er en

følge af uretfærdig levevis. Når vi betragter verdens tilstand i dag, bør vi stille spørgsmålet: »Hvordan kan vi mere effektivt forhindre de tab, der kommer af de voldsomt stigende åndelige, følelsesmæssige og fysiske problemer, der nu rammer menneskeheden«? Det synes som om, vi bruger for meget af vores tid og energi på at helbrede syndens følger og ikke tilstrækkelig tid på at undervise folk i Herrens lov som det grundlag, hvorpå de kan bygge deres liv.

I Det Gamle Testamente finder vi Ezekiel, der fortæller os, at Herren irettesatte dem, der ikke vogtede hans får. Vi læser:

»Min hjord flækkede om på alle bjerge og på enhver høj bank, og over hele jorden spredtes min hjord, og ingen spurgte efter den ... fordi ... hyrterne ikke sørgte efter min hjord, og fordi hyrterne røgtede sig selv og ikke min hjord ... derfor ... så siger den Herre HERREN: Se, jeg vil selv spørge efter min hjord og tage mig af den« (Ezekiel 34:6, 8, 9, 11).

Var det ikke også en af Frelserens beklagelse, da han udførte sin jordiske mission? Vi læser i Mattæus-evangeliet:

»Så vandrede Jesus omkring i alle byer og landsbyer, lærte i deres synagoger og prædikede evangeliet og Riget og helbredte al slags sygdom og svaghed.

Og da han så folkeskarerne, ynkedes han inderligt over dem, thi de var vanrøgtede og forkomne som får, der ingen hyrde har.

Da siger han til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne er få;

bed derfor høstens Herre om at sende arbejdere ud til sin høst« (Mattæus 9:35-38).

Denne mangel på arbejdere i Herrens vingård fortsætter nu, som den gjorde i fortiden. Historien har netop optegnet ordene fra en profet, som kalder enhver værdig og egnet ung mand til at tage på fuldtidsmission. Reaktionen på profetens røst har været opmuntrende. Mange tusinder unge mænd har lyttet til hans indtrængende opfordring og er kommet frem for at udfylde ærefulde og succesrige missioner, idet de forkynder vor Herres og Frelseres evangelium til et stadig stigende antal mennesker. Deres høst har i sandhed været bemærkelsesværdig.

Som antallet steg, hørtes påny profetens kald for at åbne nationernes døre for evangeliets forkyndelse. Vi har alle været vidner til den mirakuløse kraft, der ligger i de heliges forenede bønner. Døre er åbnet for forkyndelse af evangeliet i lande, vi aldrig havde drømt om eller håbet på for blot få år siden. Nu er behovet for flere fuldtidsmissionærer større end nogen sinde før. Og atter udsteder vi kaldet, at enhver værdig ung mand lytter til profetens røst og tjener som fuldtidsmissionær. Vi kalder på jer, biskopper og grenspræsidenter, og beder jer sørge for, at enhver værdig og egnet ung mand får mulighed for at gå ud i missionsmarken.

Mange af vore unge kvinder har også tjenet i missionsmarken. De har været nogle af de mest produktive missionærer, vi har.

Præsident Kimball udtalte følgende om de unge kvinder, som tjener: »Mange unge kvinder har et ønske om at udføre en fuld-tidsmission, og de er også velkomne i Herrens tjeneste. Dette ansvar hviler ikke på dem som på ældsterne, men de vil modtage rige velsignelser for deres uselvlske offer. Herren glæder sig over deres villighed til at bringe sjæle til ham« (President Kimball Speaks Out, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, p. 30).

Disse tapre unge mænd og kvinder drager ud i missionsmarken og bærer et stærkt vidnesbyrd om vor Herres og Frelseres mission, idet de yder sand kristen tjeneste og underviser med tro og overbevisning.

Ud over behovet for flere unge mænd og kvinder i tjenesten er der et stort akut behov for ægtepar. Hver gang vi besøger en mission, er der et generelt ønske om flere ægtepar. Behovet er stort for modne par, som er finansielt egnede, som har stærke vidnesbyrd, og som har et rimeligt godt helbred. Deres deltagelse i missionsmarken giver styrke og modenhed til vores missionering.

Med så rigelige muligheder for arbejde behøver vi erfaringe ægtepar til at arbejde med de nyomvendte til evangeliet for at sikre, at den sæd, der er faldet i god jord, vil blive næret og plejet således, at ugræsset fra tidligere levevis ikke vil spire og kvæle de gode planter. I, modne ægtepar, har års erfaring i studium, undervisning og tjeneste i Kirkens ward og grene. Den erfaring er der hårdt brug for over hele verden for at forhindre, at de spæde nye planter skal blive overvundet af verdenslighed.

I er dem, der kan opbygge et fast rodnet, som vil støtte de nyomvendte i evangeliets sandheder i dette liv og hjælpe dem til at blive værdige til at modtage velsignelserne i de kommende evigheder. Lyt til oplevelserne fra de par, som er draget ud for at tjene.

Jeg citerer nogle få linier fra et brev, netop modtaget i missionsafdelingen fra præsidenten over missionen i Tulsa (Oklahoma): »Bror og søster Wilson, som netop er rejst hjem, var fremragende til at genaktivere medlemmer. I løbet af det år, de arbejdede i Nevada ward, hjalp de to par med at tage til templet, 18 blev døbt og wardets tilstedeværelse steg fra 136 til over 180. Da de kom på mission, havde de lige købt en ny varevogn. I løbet af deres mission kørte de 50.000 km i bilen. Dette par havde i sandhed vist sig selv til at styrke Herrens arbejde i dette område. Nu er de pensionerede, bor i St. George og vil gerne af sted på en ny mission i nær fremtid.«

Brevet fortsætter: »Bror Williams er grenspræsident i Lebanon gren. Præsident og søster Williams har gjort et enestående arbejde med at genaktivere medlemmer og med at få et slægtshistorisk center i gang i byen.«

Søster Williams skriver: »Jeg er så stolt af min mand. Han er virkelig til stor hjælp for de unge ældster. Han giver dem den støtte, de behøver. Præsident Williams er allermest glad, når han kan tage med dem ud og undervise.«

Siden vi åbnede vores nye slægtshistoriske center, er jeg blevet helt overvældet af alt det arbejde, der udføres af både medlemmer og ikke-medlemmer. Den lokale slægtshistoriske forening (alle ikke-medlemmer) mødes en gang om måneden i vores kirkebygning og holder deres møder. De er alle blevet interesseret i vores nye center og de vidunderlige forskningsredskaber, vi har. Jeg har undervist hver enkelt medarbejder så fuldstændigt, jeg kan, så de har grundig kundskab om alt, hvad vi har på centret, fordi – ak – jeg må rejse hjem en dag. Ærgerligt!«

I et andet brev, denne gang fra ægteparret Price, som tjente i Australien, skriver de:

»Jeg indrømmer, det er hårdt at forlade de opvoksede børnebørn, som hele tiden forandrer sig, men vi deler missionens glæ-



der med vores familie. At vide, at vore børn og små børnebørn beder for os hver aften er en stor støtte og inspiration hver eneste dag. Og desuden gør vi det hele for vor himmelske Fader, som har lovet os, at vore familiebånd aldrig vil blive brudt, hvis vi tjener ham.«

Er det ikke et godt tidspunkt lige nu for alle vore unge voksne i fuldtidsmissionæralderen og for alle jer, udsøgte, modne ægtepar til at tage en beslutning? Har I sat jer ned og overvejet, hvilke optegnelser I vil medtage i jeres livshistorie? Vil jeres bestå af lysbilleder og videoer af verdslige anskaffelser såsom både og campingvogne, af fejser og underholdning, der kun skaber personlig glæde og morskab?

Eller vil jeres historiske udtrykke den glæde, I har opnået ved at forkynde og undervise i vor Herre og Frelseres budskab til alle, som vil høre jeres røst? Gid I vil beslutte, som Alma, at gå frem blandt folket og forkynde Guds ord for dem og vække i dem en erindring om deres pligt, at nedbryde stolthed, underfundigheden og striden blandt dem, så de kan ændre indstilling og frelses af jer, når I bærer jeres rene vidnesbyrd for dem.

Biskopper og grenspræsidenter, blot et enkelt yderligere missionær-ægtepar kaldet fra jeres ward eller gren ville betyde en forøgelse på over otte tusind par i vores missionsstyrke. De behøves virkelig!

Jer, som vil acceptere kaldet til at gå frem og tjene, kan jeg love, at jeres gode navn aldrig vil blive glemt i denne verden eller i de kommende evigheder. Så atter udsteder vi den indtrængende opfordring og beder til, at høstens Herre vil udsende sine arbejdere i stadig større antal, for marken er hvid og rede til en overordentlig stor høst (se L&P 4:4).

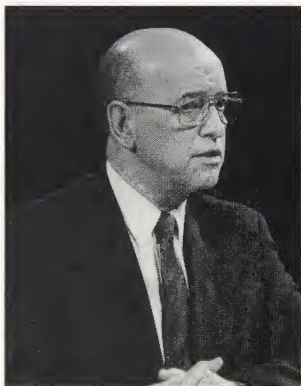
At det er hans værk, vi er engageret i, er mit højtidelige vidnesbyrd for jer i vor Herre og Frelser, Jesu Kristi navn. Amen. □



Tålmodighed i prøver

Ældste Angel Abrea
De Halvfjeds

»Den store udfordring i dette jordeliv er ikke at finde ud af, hvordan vi undgår sorger og problemer, men snarere hvordan vi omhyggeligt forbereder os til at møde dem.«



I en tid hvor efterfølgelsen mod den nylyt organiserede kirke tiltog, sagde Herren til Joseph Smith og Oliver Cowdery: »Vær tålmodig i trængsler; thi du skal få mange. Men udhold dem, thi se, jeg er med dig lige til dine dages ende« (L&P 24:8).

Omvæltninger, sorger og prøver vil konstant ledsage os på vores rejse i denne del af evigheden, ligesom Frelsen sagde: »I verden har I trængsel« (Joh. 16:33). Derfor er den store udfordring i dette jordeliv ikke at finde ud af, hvordan vi undgår sorger og problemer, men snarere hvordan vi omhyggeligt forbereder os til at møde dem.

Jeg siger forberede os, fordi det kræver en vedholdende indsats at udvikle tålmodighed som en personlig egenskab. Ved at praktisere tålmodighed kommer man til at forstå det og opnå den. I en tid med fortvivlelse og alvorlig lidelse for evangeliets sag skrev profeten Joseph Smith fra Liberty-fængslet føl-

gende budskab til de hellige: »Kære brødre, tro ikke, at vore hjertes er forsagte, som om noget mærkeligt var hændt os, thi vi har set og har fået forsikring om alle disse ting forud og har fortrosthed om et bedre håb end vore forfølgere. Derfor har Gud gjort vores skuldre brede til byrden. Vi glæder os i vore trængsler og prøvelser, fordi vi ved, at Gud er med os, at han er vor ven, og at han vil frelse vor sjæl« (Joseph Smiths lærdomme, s. 145).

Må vi have tålmodighed for at kunne modstå smerte og sorg uden beklagelse eller mismod, som svækker Åndens indflydelse. Det er nødvendigt at have tålmodighed over for prøver og forfølgelse for sandhedens sag, hvilket er et eksempel, fordi den måde, hvorpå vi bærer vores kors, vil øve indflydelse på andre og være med til at lette deres byrder.

Det må være på samme måde og i samme ånd, som det var med Mosiahs sønner, da de blev betroet med denne opgave: »Gå ud og stadfæst mit ord blandt jeres brødre, lamani-terne; dog skal I være tålmodige i lidelse og trængsel, for I kan vise dem et godt eksempel i mig; og jeg vil gøre jer til et redskab i min hånd til mange sjæles frelse« (Alma 17:11).

Tålmodighed må være vores bestandige ledsager under den rejse, som fører os mod det store mål: »Hold derfor tålmodigt ud, indtil I er fuldkomne,« var det råd, Herren gav Kirkens ældster (L&P 67:13).

Der bør gøres klart, at vi ikke taler om passiv tålmodighed, som kun venter på, at tiden skal gå og derved hele eller løse de problemer, der rammer os, men snarere en aktiv tålmodighed, så vi selv får tingene til at ske. Således var den tålmodighed, Paulus beskrev i sit brev til romerne, da han brugte ordene »med udholdenhed i god gerning« (Rom. 2:7). Måske står et af de bedste ek-

sempler på tålmodighed i evigt perspektiv i vores liv i følgende ord af Peter: »Thi hvad ros fortjener det, om I tålmodigt finder jer I at blive slået, når I forsynder jer? Men finder I jer i at lide, skønt I gør det gode, da er I under Guds nåde« (1 Pet. 2:20).

Tålmodighed i sorg og prøver betyder at holde trofast ud og aldrig fornægte det, vi ved er sandt, idet vi står fast i håbet om, at vi i Herrens bestemte tid vil få en forståelse af det, vi ikke forstår nu, og som er årsag til vores lidelse.

Så vil Malakias' profeti gå i opfyldelse: »Da skal I atter kende forskel ... på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham« (Mal. 3:18).

Til den trofaste søster, hvis søn blev dræbt på sin mission, kom mange spørgsmål til hendes sind, deriblandt også spørgsmål stillet af skeptikere, som rejste tvivl såsom: »Hvorfor blev min søn dræbt, hvis han var en fin missionær og en god søn?« »Min søn tjente Herren og var et fremragende eksempel for sine brødre, som forbereder sig til at tage på mission. Hvorfor?«

Tålmodighed i prøver og lidelser vil sige, at man svarer, som hun gjorde på alle disse spørgsmål: »Jeg ved det ikke, og jeg har ikke alle svarene, men én ting ved jeg, at en dag, i Herrens bestemte tid, vil jeg se min søn igen og blive genforenet med ham.«

Var denne søsters svar ikke inspireret af den samme ånd, som fik Nephi til at sige: »Jeg ved, han elsker sine børn, men jeg fatter ikke alle tinges betydning« (1 Nephi 11:17)? Det er vel nok et smukt eksempel på tro, som medfører en følelse af vished, mens man står over for det ukendte!

Stillet over for den forfølgelse og de trusler, som de første kristne blev udsat for, sås deres tålmodighed klart og tydeligt i deres tro og håb i Kristus, som det er optegnet af Paulus med ordene: »På alle måder er vi hårdt trængte, men ikke nedstrængte, tvivlrådige, men ikke fortvivlede,«

fulgte, men ikke forladte, slået til jorden, men ikke slået ihjel.

Altid bærer vi Jesu dødslidelse med os på vort legeme, for at også Jesu liv må blive åbenbart i vort legeme ...

thi vi ved, at han, som opvakte Herren Jesus, skal også med Jesus opvække os og stille os frem for sig sammen med jer ... Derfor tager vi ikke modet; tværtimod, selv om også vort ydre menneske går til grunde, fornyes vort indre menneske dag for dag.

Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os« (2 Kor. 4:8-10, 14, 16-17).

Kristi liv var et eksempel på tålmodighed under prøvelse og lidelse, han er vores store forbillede. Under stor lidelse og smerte i Getsemane Have var han i stand til at udtrykke følgende i inderlig bøn: »Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig

forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil« (Matt. 26:39). Herved var han et eksempel for os og et forbillede for et liv i lydighed og udholdenhed på trods af omstændighederne eller de ydre forhold, hvorunder vi befinder os.

Hvor ofte afslutter vi vores bøn med ord som »lad denne kalk gå mig forbi«?

Når den symbolske kalk måske repræsenterer sygdom, smerte, bekymring, arbejdsløshed eller lidelse hos en af vore kære, er vi da i stand til at fortsætte vores bøn med »dog ikke, som jeg vil, men som du vil«? Dette lille ord, nøgleordet *dog*, viser den faste overbevisning, at vi trygt lægger alt i Herrens hænder.

Når vi på vores livs rejse af og til bliver udsat for kritik fra skeptikere, had fra nogle, afvisning fra andre, utålmodighed fra mange eller svigtes af en ven, må vi være i stand til at bede på en sådan måde, at en vedvarende tro og et stærkt vidnesbyrd om at Herren vil være med os indtil enden, vil få os til at sige »dog Fader, ske din vilje, og med din hjælp vil jeg tålmodigt vandre på den vej, der fører mig tilbage til dig.«

I året 1833 trøstede Herren gennem profeten Joseph Smith de hellige, som var blevet »plaget, forfulgt og udrevet af deres arveland« (L&P 101:1), med følgende opmuntrende ord: »Lad derfor jeres hjerte være trøstet ... alt kød er i mine hænder. Vær stille og vid, at jeg er Gud« (L&P 101:16).

Til Enok, som var langsom til at tale og gennemgik store prøvelser, sagde Herren: »Åbn din mund, så skal den blive fyldt, og jeg vil give dig evne til at tale, thi alt kød er i mine hænder, og jeg vil gøre, som jeg synes, det er godt« (Moses 6:32).

Da Joseph Smith på et tidspunkt var hårdt prøvet, sagde Herren om hans fjender: »Fortsæt derfor på din vej ... thi grænserne er sat og kan ikke overskrides« (L&P 122:9).

Disse betydningsfulde råd blev givet, mens de pågældende gennemgik svær modgang: »Alt kød er i mine hænder,« »vid at jeg er Gud«, »jeg vil gøre, som jeg synes, det er godt«, »grænserne er sat og kan ikke overskrides.« På tidspunkter, hvor man bliver prøvet, appellerer disse ord til tålmodighed og udholdenhed, der er baseret på principper, som i sig selv er et vidnesbyrd.

Med Frelserens ord er det evige liv at kende Gud. (se Joh. 17:3), og det forudsætter kendskab om hans egenskaber og et vidnesbyrd om dem. At kende Gud består endog i at kende os selv, for som profeten Joseph Smith sagde: »Dersom menneskene ikke fatter Guds karakter, fatter de ikke sig selv« (Joseph Smiths lærdomme, s. 414). At kende Gud er mere end at tale om Gud. Ældste Bruce R. McConkie forklarede, at det er »at tænke, hvad han tænker, at føle hvad han føler« (Doctrinal New Testament Commentary,



ry, 3 bind, Salt Lake City: Bookcraft, 1973, 1:762).

Hvordan kan vi gøre andet end tålmodigt at udholde livets prøver, hvis vi kender Gud og forstår, at han er almægtig? Med Nephi kan vi sige, at »han er mægtigere end hele verden« (1 Nephi 4:1). Vi ved, at han er altidværende, og vi kan bære vidnesbyrd derom, og med Lehi kan vi sige: »Alt er blevet gjort efter hans visdom, som kender alle ting« (2 Nephi 2:24).

Baseret på den kundskab, som er forankret i et stærkt vidnesbyrd om vor himmelske Faders egenskaber, vil den trofaste sidste dages hellige - i stedet for at fortvivle, fordi et mål på hans eller hendes liste ikke blev opfyldt, fordi hans eller hendes tidsplan ikke bringer løsning på problemerne, eller fordi trosten ikke kommer og dæmper denne dags problemer - vente tålmodigt på en opfyldelse af løfterne i overensstemmelse med Herrens tidsplan, Herren, som »kender alle de for menneskene bestemte tider« (Alma 40:10). De trofaste sidste dages hellige ven-

ter tålmodigt, fordi de med vished, tro og »fast tillid til det, man håber« (Hebr. 11:1) er fast overbevist om, at løfterne vil blive opfyldt »i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje« (L&P 88:68).

Gud lever virkelig og opfylder sine løfter, og til de mange vidnesbyrd, som er givet, ønsker jeg at tilføje mit. Jeg ved, at selv i tider med modgang og prøver, hvis vi tålmodigt vil holde ud i tro, vil trostens og håbets velsignelser komme ind i vores liv, og vi vil være i stand til at tage del i den »ubeskrevne glæde«, som Ammon og hans brødre modtog (se Alma 27:17-18; 28:8).

Joseph Smith sagde: »Stå fast, I Guds hellige, hold ud endnu en liden tid, og så vil I blive belønnet af den Gud, hvis tjenerne I er, og som på tilbørlig vis vil påskønne alle jeres sorgers og lidelsers for Kristi skyld og for evangeliets« (Joseph Smiths lærdomme, s. 220).

Disse ting siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Løs op for dit liv

William R. Bradford
De Halvfjers

»Et rodet liv er et liv, man ikke har kontrol over. Det er et liv, hvori de ting, man har omgivet sig med ... kontrollerer én.«



I forbindelse med vores nuværende opgave bor min hustru og jeg langt borte fra vores børn. Det betyder, at brevene går frem og tilbage. Jeg vil gerne læse et afsnit af et brev, en af vore døtre skrev fornyligt:

»Jeg er blevet sygeplejerske. Fire af vores seks børn har influenza. Jeg ændrer mine ambitioner fra psykolog til sygeplejerske. Ingen i familien er alligevel syge i hovedet, vi er bare ganske almindeligt syge allesammen. Jeg hader det, når børnene er syge.« Og så i store bogstaver: »JEG VIL HAVE MIT LIV TILBAGE!«

Da vi læste brevet udvekslede vi et indforstået smil. Alle vore børn er fanger i et meget travlt liv. Det er det, man på landevejen kalder »yderbanen«.

Men disse sidste ord, »JEG VIL HAVE MIT LIV TILBAGE«, er blevet hængende i mit sind, og jo mere jeg har tænkt over dem, desto mere bekymret er jeg blevet. Denne

bekymring har fået mig til at sige noget af at rede trådene ud i vores liv og vende tilbage til det enkle og væsentlige.

Der fortælles en historie om en dreng, som kom hjem fra skole og fandt sin far stående i den åbne dør, mens han så ind i et meget rodet hjem. »Er mor hjemme?« spurgte drengen. Hans far svarede: »Jeg kan ikke se hende, men jeg ved, hun er derinde et eller andet sted. Jeg kan høre snoften.«

Dette ville være morsomt, hvis det ikke var sandt i så mange tilfælde. Jeg tror, at et rodet liv kan skabe en hel del sorg og bekymring og være årsag til megen snoften eller hulken. Jeg tror også, at der er mange mennesker i den såkaldte »yderbane«, som vil have deres liv tilbage.

Et rodet liv er et liv, man ikke har kontrol over. Det er et liv, hvori de ting, man har omgivet sig med, og som man lader bruge al ens tid, kontrollerer én og påvirker ens lykke og evige fremgang i negativ retning.

Vores tilværelse kan blive rodet af mange ting. Nogle er indlysende, fx materielle ting, det ragelse, som vi samler sammen. Jeg ville virkelig ønske, at jeg var i stand til at fortælle, hvordan man prioriterer de materielle ting, hvordan man sorterer dem, smider nogle væk og rydder op i de øvrige, men jeg er ikke kvalificeret til det.

Sidste gang jeg arbejdede på et sådant projekt, brugte jeg ni timer på at flytte rundt på tingene, bære dem fra en kasse til den anden og stable dem forskellige steder. Da jeg var færdig, var jeg ret stolt af mig selv. Så indså jeg, at alt, hvad jeg havde gjort, i virkeligheden var at flytte dem fra et sted til et andet.

Min hustru siger, at jeg har en underbevidst leveregel, der siger, at jeg skal flytte rundt på tingene mindst hundrede gange, før jeg kan få mig selv til at give dem væk. Det er vist unødvendigt at sige, at hvis I har

brug for hjælp på dette område, er der bedre eksperter end mig til at undervise jer.

Men åh, hvor jeg ved, at vi kan omgive os med materielle ting i en sådan grad, at vi ikke har tid til det åndelige. Se jer omkring, og I vil se dimser og legetøj og pæne og sjove ting, som får os til at ødsle med vores tid og penge.

Andre ting, der udfylder vores tilværelse og bruger vores tid, er ikke så indlysende som de materielle. De er mere listige og synes at dukke op helt af sig selv og tiltvinge sig kontrol over os.

Hver gang jeg tænker på noget listigt eller subtilt – jeg mener noget, der er skjult lidt, noget, vi véd er der, hvis vi stopper op og tænker over det, men som vi normalt ikke mistænker for at forkludre eller have negativ indflydelse på vores tilværelse – hver gang jeg tænker på noget sådant, ved jeg, at Satan er i fuld gang med sit arbejde.

Intet passer djævelen bedre end at være vores passive partner. Han ved, at vi har handlenfrihed og kan træffe valg på egen hånd. Han ved også, at mens vi er i kødet, er vi underlagt tiden. Hvis han ubemærket kan blive vores passive partner, så kan han påvirke os til at træffe forkerte valg, som får os til at bruge vores tid uklogt og forhindrer os i at gøre det, vi bør gøre.

Vi giver vores liv til det, vi giver vores tid til. Som sagt er vi her i kødet underlagt tiden. Vi har også handlenfrihed og må gøre, hvad vi vil, med vores tid. Lad mig gentage: Vi giver vores liv til det, vi giver vores tid til.

Jeg har lært, at det er meget vanskeligt, hvis ikke umuligt, at få løst op for et rodet liv ved at begynde øverst i bunken med en idé om, at løsningen findes ved at få tingene sorteret og bedre organiseret. Det er rart at blive bedre organiseret, men det er ikke nok. Meget må kasseres. Vi skal virkelig smide det væk.

For at kunne gøre dette har vi brug for at lave en liste over de grundlæggende ting, en liste over det, som er uundværligt for vores timelige velfærd og lykke samt for vores evige frelse. Denne liste må følge evangeliets mønster og indeholde de elementer, der er nødvendige for vores helliggørelse og fuldkommengørelse. Den må være et produkt af inspiration og bønssomt valg mellem det, vi virkelig behøver, og det, vi blot ønsker. Vi bør skelne mellem behov og begær. Listen skal efter vor bedste overbevisning indeholde det, der er vigtigt, i modsætning til det, der blot er interessant. Den skal ikke afspejle et ønske om at køre videre i yderbanen.

Vi må undersøge alle de måder, hvorpå vi bruger vores tid: vores arbejde, vore ambitioner, vore tilhørsforhold samt de vaner, der styrer vore handlinger. Når vi foretager en sådan undersøgelse, vil vi få en bedre forståelse af, hvad vi virkelig burde bruge vores tid til.



Højt oppe på listen over vigtige ting vil vi helt sikkert sætte familien. Bortset fra vores hengivenhed over for Gud kommer familien først. Dens timelige og åndelige velbefindende er af vital betydning, så der skal arbejdes for at sørge for den. Dette betyder hårdt arbejde. Skønt der skal være balance og tid til morskab, kan detre ikke opveje behovet for en forenet indsats fra alle familiens medlemmer til at sørge for deres åndelige og timelige behov. At arbejde er en befaling fra Gud. Det er opskriften på lykke for den enkelte og for familien og er styrken i både Kirken og samfundet.

En mor bør aldrig tillade sig selv at blive så optaget af ekstra ting, at hun forsømmer sin guddommelige rolle. En far må ikke lade nogen aktivitet, uanset hvor interessant eller vigtig den kan synes, holde ham fra at give af sig selv i den direkte betjening og konstant omsorg for hvert medlem af familien.

Titlerne *mor* og *far* bevares efter dette liv. Alt jordisk, vi kan opnå, og enhver verdslig titel, vi kan gøre os fortjent til, vil forsvinde. I mellemtiden kan disse ting fylde op i vores tilværelse og påvirke det evige resultat.

Unge mennesker må lære, at ingen af de spændende og underholdende og sjove ting er noget værd, hvis de fører dem bort fra den vej, der vil føre dem hjem igen til deres himmelske Fader.

Vi må huske, at et menneske, der ikke efterlever de grundlæggende ting i Jesu Kristi evangelium, efterlever dem ikke, uanset hvem eller hvad årsagen er. Vi må også huske, at en splittet familie er en splittet familie, uanset hvem eller hvad der har splittet den.

Derfor er der nogle alvorlige og selvransagende spørgsmål, vi må stille os selv. Et af disse spørgsmål er sikkert: Har jeg tid til bøn? Jeg mener ikke blot lejlighedsvis, hurtig gentagelse af en remse, der er som at vinke til din himmelske Fader på vejen ud

til noget vigtigt. Jeg mener oprigtig, ærlig bøn fra dybet af en angergiven ånd og et sønderknust hjerte, knælende i ydmyghed og at vise vor hellige Fader, at du virkelig elsker ham. Personlig bøn, som leder dig ind på vejen til omvendelse og tilgivelse, og som giver dig tid til at overveje og vente på de svar, der kommer.

Når du ser på din liste over væsentlige ting, kan dit næste spørgsmål være: Studerer jeg skrifterne? Hvis du gør det, ved du, at Lehi så en jernstang, som er et sindbillede på Guds ord (se 1 Nephi 11:1-23). De, som holdt fast i jernstangen og brugte den som konstant vejleder, kom sikkert gennem mørkets tåger og nåede frem til livets træ og spiste af dets herlige frugt (se 1 Nephi 8:19, 30).

Jeg gentager: studerer du skrifterne? Jeg bevidner højtideligt, at de hellige skrifter er Guds ord. Konstant studium af dem er at holde fast i jernstangen. De vil lede dig til livets træ. Hvis du er blandt dem, der har sagt »jeg vil have mit liv tilbage«, opfordrer jeg dig til at gå til livets træ, hvor du vil finde Guds rene kærlighed.

Når du har løst op for dit tilrodede liv, vil du ikke have så travlt med at gøre terestriale ting, at du ikke har tid til de celestiale ting. Guds plan er enkel. Den går ud på at være lydlig mod enkle love, som indeholder automatiske velsignelser og lykke efter lydighed og automatisk straf og fortvivlelse efter ulydighed.

Jeg opfordrer jer til at fjerne det tilrodede i jeres tilværelse. Tag jeres liv tilbage. Brug jeres viljestyrke. Lær at sige nej til de ting, der vil berøve jer jeres kostbare tid og gøre indhug i jeres frihed til at vælge at leve i nøje overensstemmelse med Guds plan for lykke og opbyggelse.

Lad ikke Satans underfundige påvirkninger lægge beslag på nogen del af jeres liv. Hold det under jeres egen kontrol og styr det med jeres egen handlefrihed. Dette liv er en prøvetid. Det er en vidunderlig gave af tid, hvori vi kan lære at blive som vor himmelske Fader ved at følge hans Søn, Jesu Kristi lærdomme. Den vej, han leder os ad, er ikke forvirret. Den er enkel og lige og opløst af Ånden.

Det er min ydmyge bøn, at vi gennem vore valg må beskytte og bevare vores individuelle handlefrihed imod Satans anslag, og at vi må leve vores liv strålende og klart på den vej, der fører os tilbage til vor hellige Faders nærhed.

I Jesu Kristi navn. Amen. □



Lyt til kaldet!

Eldste Adney Y. Komatsu
De Hølvfærs

»De, hvis formelle kirkedeltagelse er begrænset til en periode, kan opleve varmen ved åbne ... hjerter, når de inviteres til at deltage i aktiviteter i Kirken.«



Mine søskende, jeg vil gerne minde jer om en invitation, der blev udsendt af Det Første Præsidentskab i december 1985, og jeg citerer:

»I denne juletid glæder vi os over de velsignelser, der kommer ved medlemskab og aktivitet i denne Kirke, hvis leder er Guds Søn, Herren Jesus Kristus. I dyb oprigtighed udtrykker vi vores kærlighed og taknemmelighed for vore brødre og søstre overalt.

Vi er klar over, at nogle er inaktive, at andre er blevet kritiske og tilbøjelige til at finde fejl, og at nogle er udelukket af fællesskabet eller af Kirken på grund af alvorlige overtrædelser.

Til alle sådanne rækker vi ud i kærlighed. Vi er ivrige efter at tilgive i samme ånd som ham, der sagde: 'Jeg, Herren, tilgiver, hvem jeg vil, men af jer forlanges det, at I tilgive alle mennesker' (L&P 64:10).

Vi opfordrer Kirkens medlemmer til at

tilgive dem, som måtte have gjort dem uret. Til dem, som er opført med at være aktive, og dem, som er blevet kritiske, siger vi: 'Kom tilbage. Kom tilbage og møt jer ved Herrens bord, og smag igen de søde og vederkvægende frugter af fællesskab med de hellige' («An Invitation to Come Back,» *Church News*, 22. december 1985, side 3; fremhævelse tilføjet).

Mens de fleste af os i Kirken måske betragter aktiviteter primært som leg og morskab, spiller aktiviteterne i Kirken en rolle, som rækker langt videre end denne begrænsede opfattelse.

For dem, som har oplevet Kirkens disciplinærråd, er følelser af ensomhed og isolation meget virkelige. Dette er tilfældet, hvad enten disciplinen udøves formelt eller uformelt. I tilfælde af formel udelukkelse er isolationen og ensomheden mere end en følelse. Denne handling resulterer i, at en persons navn bliver fjernet fra Kirkens medlemsoptegnelse, ligesom Helligåndens gave, som blev givet ved dåben og bekræftelsen, bliver trukket tilbage.

De fleste af os har oplevet tider med isolation og ensomhed i vores liv. Har du nogensinde været i en by, en lufthavn, en banegård eller lignende, omgivet af hundreder eller tusinder af mennesker, og alligevel følt dig alene? Har du af og til, under særlige udfordringer i din familie som barn, teenager eller selv som voksen, følt dig alene, mens du boede med din familie under samme tag? Har du ved andre lejligheder følt dig alene og ensom, selv om du sidder blandt andre til et kirkemøde eller i en skoleklasse?

At mennesker fysisk er i nærheden, uanset omgivelserne, skaber ikke automatisk følelser af accept, forståelse eller af at blive inddraget i et fællesskab. I for mange tilfælde kan det modsatte være tilfældet. Følelser af accept og medleven i fællesskabet kom-

mer, når nogen inviterer os ind i deres kreds af venskab og aktivitet. Langt mere end leg og morskab, udgør aktivitet mindst én måde, hvorpå man uhindret kan acceptere, inkludere og forstå andre og bringe dem ind i fællesskabet. Opfatter på denne måde bliver aktiviteter et andet redskab, hvormed vi kan vise barmhjertighed, kærlighed, venlighed, tilgivelse, tjeneste samt knytte andre til os i stedet for at støde dem fra os. Amulek sagde: »Dersom I derfor ikke ihukommer at være gavmilde, er I som affaldet, som smelterne kaster ud, da det ikke er af nogen værdi« (Alma 34:29).

De, hvis formelle kirkedeltagelse er begrænset til en periode, kan opleve varmen ved åbne arme og hjerter, når de inviteres til at deltage i aktiviteter i Kirken. Deres begrænsninger bliver løst op, når de varmt bliver inkluderet i familieaftener, middagsinvitationer, sammenkomster, firesides, roadshows, skuespil, interessegrupper, hjemkundskabsaktiviteter, familieudflugter, vardsudflugter og lignende.

Gennem aktiviteter kan den enkelte få en følelse af at være accepteret, ønsket og behøvet. Deltagelse i kirkeaktiviteter giver mulighed for at være sammen med medlemmer af hvorrummet, Hjelpeforeningen eller wardet på et uforpligtende grundlag. Atter, der bliver løst op for deres begrænsninger, når de bliver inddraget i fællesskabet og er med i aktiviteter. Deres deltagelse i aktiviteter er ofte en forløber for deres deltagelse i Kirkens møder på sabbatten, selv om de for en tid må virke som tilskuere i disse gudstjenester og i undervisningssituationer.

Nogle væsentlige spørgsmål: Er aktiviteter en væsentlig del af jeres familie, jeres hvorum, Hjelpeforening eller kirkeenhed? Bliver aktiviteter planlagt og ledet ud fra en regelmæssig plan, der omfatter dem, som er ved at arbejde sig tilbage til fuldt fællesskab, og dem, der er mindre aktive i folden? Repræsenterer jeres aktiviteter en sikker havn af accept, broderskab og søsterfællesskab? Hjelper I dem, som kæmper for at genvinde deres tro og vidnesbyrd, til at se frem til den dag, hvor deres privilegium og velsignelse ved fuld deltagelse i Kirken kan genoprettes?

Gennem en vifte af aktiviteter i familien, præstedømmet, Hjelpeforeningen samt aktiviteter i wardet og i staven kan vi skabe en ramme, der:

1. hjælper os alle til at deltage i sunde aktiviteter, som bør være fri for den sanselighed og råhed, der præger mange andre aktiviteter, som tilbydes og tilskyndes af verden.
2. lægger vægt på bestræbelser, der inkluderer, snarere end at ekskludere enkeltpersoner og grupper fra deltagelse, uden hensyn til alder, status i livet, kirkekaldelser, osv.

3. tilbyder mulighed for deltagelse af både aktive, mindre aktive og de, der er på vej tilbage til fuldt fællesskab.
4. udviser tilgivelse og glæmsel, så den enkelte føler varmen og omsorgen ved åbne arme og hjerter. Når vi ikke tilgiver og glemmer, advarer Herren os: »Mine disciple forud søgte at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hinanden af hjerter, og af denne grund blev de hjemløst og revset hårdt.

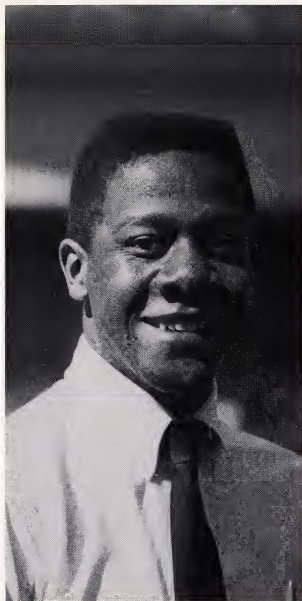
Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd« (L&P 64:8-9).

Når et menneske vender tilbage til fuldt fællesskab i Kirken som resultat af kærlighed, venlighed og tilgivelse af dem, som har omsorg, er følelsen af glæde næsten ubeskrivelig. Denne dybe glæde beskrives i Mormons bog, hvor Alma mødte Ammon:

»Ammons glæde var så stor, at han var fyldt dermed; ja, han blev så overvældet af sin Guds glæde, at han endog blev udmattet, og han faldt om igen.

Var det ikke en overordentlig stor glæde? Det er en glæde, som ingen får uden den, der oprigtigt angret og ydmygt søger efter salighed« (Alma 27:17-18).

Aktiviteter kan være meget mere end leg og morskab og meget mere end forbigående



glæde. Aktiviteter planlagt med en formål og gennemført med en virkelig indsats, der er målrettet mod at hjælpe deltagerne på deres vej mod fuldkommenhed, bringer varig glæde og indtager en vigtig plads i Kirken.

Vi må minde hinanden om, at aktiviteter sponsoreret af Kirken ikke er noget nyt. Under hver af de 13 profeter, som har præsideret over Kirken i vor tid, har aktiviteter været en vigtig del af sidste dages helliges levevis. Kirkeaktiviteter fortsætter med at være et middel til at inkludere i stedet for at ekskludere, at deltage i stedet for at være tilskuer, at finde tid til glæde midt i udfordringer og modgang, at fremme fællesskab og enhed fremfor isolation og disharmoni, at tilbyde uforpligtende og fordomsfriv omgivelser for dem, som er på vej tilbage til fuldt fællesskab i Kirken med de hellige og Guds husfæller.

Til slut vil jeg gerne fortsætte med at citere fra Det Første Præsidentskabs julebudskab: »Vi er overbeviste om, at mange

har længtes efter at komme tilbage, men har følt sig kejtede ved at gøre det. Vi forsikrer jer om, at I vil finde åbne arme, der vil modtage jer og villige hænder, der vil hjælpe jer.

Dette er juletiden, hvor vi mindes fødslen af den Herre, som gav sit liv for alverdens synder. Vi ved, der er mange, som bærer på tunge byrder af skyld og bitterhed. Til sådanne siger vi: 'Lad det ligge og lyt til Frelserens ord: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile ... Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.«' (Matt. 11:28, 30).«

Det Første Præsidentskab fortsætter med at sige: »Vi beder sammen med jer og for jer. Vi inviterer jer og byder jer velkommen med kærlighed og påskønnelse.

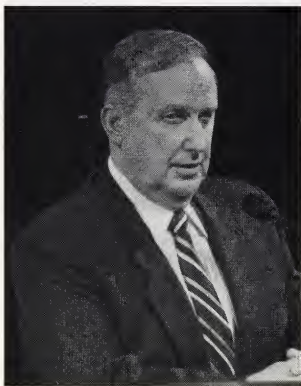
Kærlig hilsen, jeres brødre, Det Første Præsidentskab« (»An Invitation to Come Back,« s. 3).

Må jeg invitere alle til at komme til Kristus. Kom tilbage og tag del i hans glæde. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Helbredelse af de tragiske ar fra misbrug

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Herren har sørget for en måde, hvorpå du kan overvinde de destruktive resultater af andres handlinger, som sker imod din vilje.«



Jeg taler fra dybet af mit hjerte til hver enkelt af jer, som har fået ar efter den afskyelige synd, der hedder misbrug, hvad enten I er medlemmer eller ikke er medlemmer af Kirken. Jeg ville foretrække, at vi kunne sidde i fred og ro og tale om dette følsomme emne, og jeg beder om, at Helligånden må hjælpe os, så du må modtage Herrens lindring for den grusomhed der har mærket dit liv.

Medmindre det bliver helbredt af Herren, kan mentalt, fysisk eller seksuelt misbrug få alvorlige og varige følger for dig. Som offer har du oplevet nogle af disse konsekvenser. De omfatter frygt, depression, skyld, selvhad, ødelæggelse af selvagtelse og afstandtagen fra normale menneskelige forhold. Når de forværres gennem fortsat misbrug, opstår kraftige følelser af oprør, vrede og had. Disse følelser bliver ofte rettet mod én selv, andre, selve livet og endog vor

himselfe Fader. Mislykkede forsøg på at gøre modstand kan føre til stofmisbrug, umoralitet, rømning af hjemmet og i ekstreme tilfælde tragisk nok til selvmord. Medmindre der bliver gjort noget ved det, kan disse følelser føre til opgivelse og modløshed i livet, uharmoniske ægteskaber, ja endog til forvandlingen fra offer til misbruger. Et af de afskyelige resultater er en tiltagende mangel på tillid til andre, hvilket bliver en hindring for helbredelse.

For at blive hjulpet må du forstå nogle ting om evige love. Det misbrug, du har været udsat for, er et resultat af en andens uretfærdige angreb på din frihed. Eftersom alle vor himmelske Faders børn har handlefrihed, kan der være nogle, som vil vælge med vilje at overtræde budene og skade dig. Sådanne handlinger indskrænker midlertidigt din frihed. I retfærdighed og for at opveje dette har Herren sørget for en måde, hvorpå du kan overvinde de destruktive resultater af andres handlinger, som sker imod din vilje. Den lindring kommer ved at anvende evige sandheder med præstedømmets hjælp.

Du skal vide, at andres onde valg ikke fuldstændigt kan ødelægge din handlefrihed, medmindre du tillader det. Deres handlinger kan forårsage smerte, fortvivelse, selv fysisk skade, men de kan ikke ødelægge dine evige muligheder i dette korte, men vigtige liv på jorden. Du må forstå, at du har frihed til at vælge at overvinde de skadelige følger af misbrug. Din indstilling kan styre en forandring til det gode i dit liv. Den tillader dig at få den hjælp, som Herren ønsker, du skal modtage. Ingen kan tage dine evige muligheder fra dig, når du forstår og efterlever evige love. Vor himmelske Faders love og Herrens forsoning gør, at du ikke vil blive berøvet de muligheder, som gives Guds børn.

Du kan føle dig truet af en, som har en magtposition over dig. Du føler dig måske

fanget i en fælde og ser ingen udvej. Men stol på, at vor himmelske Fader ikke ønsker, du skal holdes fangen af uretfærdige indflydelser, af trusler om straf eller af frygt for gengældelse mod det familiemedlem, som misbruger dig. Stol på, at Herren vil lede dig til en løsning. Bed i tro, uden at tvivle (se Jakobs Brev 1:6, Enos 1:15, Moroni 7:26, L&P 8:10, 18:18).

Jeg bevidner højtideligt, at når en andens handling i form af vold, pervertitet eller incest skader dig frygteligt imod din vilje, er du ikke ansvarlig og må ikke føle dig skyldig. Du kan få ar efter misbrug, men de ar behøver ikke at være permanente. I den evige plan, efter Herrens tidsplan, kan disse sår heles, når du gør din del. Her er hvad du kan gøre nu.

SØG HJÆLP

Hvis du bliver misbrugt nu eller tidligere er blevet det, så søg hjælp nu. Måske mistror du andre og føler, at der ikke findes nogen pålidelig hjælp nogen steder. Begynd med vor himmelske Fader og hans elskede Søn, din Frelser. Stræb efter at forstå hans bud og følg dem. De vil lede dig til andre, som vil styrke dig og give dig mod. Der er en præstedømmeleder til din rådighed, normalt en biskop, af og til et medlem af stavspræsidentskabet. De kan bygge bro til større forståelse og helbredelse. Joseph Smith lærte:

»Et menneske kan intet gøre for sig selv, medmindre Gud leder ham på den rette vej; og præstedømmet har netop dette formål« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 440).

Tal med din biskop i fortrolighed. Hans kaldelse tillader ham at hjælpe dig som et rådkab for Herren. Han kan give dig en lærdomsmæssig baggrund, som kan lede til din helbredelse. Forståelse og anvendelse af evige love vil føre til den helbredelse, du behøver. Han har retten til at blive inspireret af Herren på dine vegne. Han kan bruge præstedømmet til at velsigne dig.

Din biskop kan hjælpe dig til at finde pålidelige venner, som kan støtte dig. Han vil hjælpe dig til at genvinde selvtilid og selvagtelse til at begynde vejen til fornyelse. Når misbruget er alvorlig, kan han hjælpe dig til at finde passende beskyttelse og professionel behandling, som er i overensstemmelse med Frelserens belæringer.

PRINCIPPER FOR HELBREDELSE

Her er nogle af de principper for helbredelse, som du vil komme til at forstå mere fuldstændigt: Indse, at du er vor himmelske Faders elskede barn. Han elsker dig fuldstændigt og kan hjælpe dig, som ingen jordiske forældre, ægtefælle eller nær ven kan. Hans Son gav sit liv, således at du ved tro på ham og lydhed mod hans lærdomme kan blive helbredt. Han er den fulndente helbreder.

Opnå tillid til din ældste broder Jesu Kri-

sti kærlighed og medlidenhed ved at overveje skrifterne. Som til nephiterne siger han til dig: »Jeg har medlidenhed med jer; mit indre er fyldt med barmhjertighed ... jeg ser, at jeres tro er tilstrækkelig til, at jeg kan helbrede jer« (3 Nephi 17:7-8).

Helbredelse begynder bedst med din oprigtige bøn om hjælp til vor himmelske Fader. Din anvendelse af din handlefrihed tillader guddommelig mellemkomst. Når du tillader det, vil Herrens kærlighed blødgøre dit hjerte, bryde misbrugets onde cirkel, som kan forandre et offer til en overfaldermand. Modgang kan, selv om det skyldes andres uhammede begær, være en kilde til vækst, når det betragtes i lyset af evige principper (se L&P 122:7).

Offeret må gøre alt, hvad der står i hans eller hendes magt for at standse misbruget. For det meste er offeret uskyldigt på grund af den svækkelse, overtræderen har forårsaget ved at skabe frygt eller udøve magt eller myndighed. Af og til kan Herren inddeltid tilskynde et offer til at erkende et delvist medansvar for misbrug. Din præstedømmeleder vil hjælpe dig til at vurdere dit ansvar, således at det om nødvendigt kan behandles. Ellers vil skyldfølelsens frø kunne vokse op til en bitter frugt. Men uanset hvilken grad af medansvar, der er til stede, lige fra slet ingen til tiltagende samtykke, kan den helende kraft i Jesu Kristi forsoning udøve en fuldstændig helbredelse (se L&P 138:1-4). Tilgivelse kan opnås for alle, der er indblandet i misbrug (se Trosartiklerne 1:3). Dernæst kommer genoprettelse af selvværd, selvværd og fornyelse af livet.

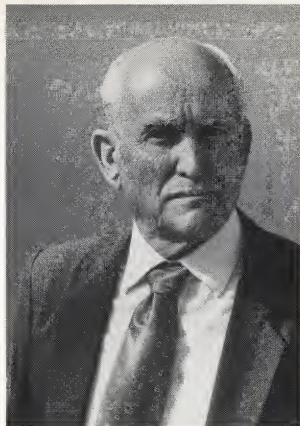
Som offer bør du ikke spille din anstrengelse på at hævne dig på eller straffe den skyldige. Koncetrér dig om dit ansvar for at gøre det, der står i din magt for at korrigere situationen. Overlad behandlingen af over-

træderen til landets og Kirkens myndigheder. Uanset hvad de gør, vil den skyldige en dag stå over for den fuldkomne Dommer. I sidste ende vil den uomvendte misbruger blive straffet af en retfærdig Gud. De, som leverer snuds og skadelige stoffer, eller som bevidst ansporer andre til voldelige og nedværdigende handlinger, og de, som fremmer et klima af tøjlesløshed og korruption, vil blive straffet. Grådige og griske personer, som gør uskyldige mennesker til ofre og retfærdiggør deres eget korrupte liv ved at forlede andre til at følge deres forråbte veje, vil blive stillet til ansvar. Om sådanne advarede Herren: »Men den, der forager en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans Hals, og han var sænket i havets dyb« (Matt. 18:6).

Forstå, at helbredelse kan tage tid. Den må normalt genvindes trin for trin. Det går hurtigere, når man udtrykker taknemmelighed over for Herren for enhver fremgang.

TILGIVELSE

Under langvarig helbredelse efter en større operation venter patienten tålmodigt på fuldstændig helbredelse, idet han eller hun stoler på andres omsorg. Patienten forstår ikke altid vigtigheden af den foreskrevne behandling, men lydighed fremskynder helbreddelsen. Således er det også med kampen for at hele arene efter misbrug. Tilgivelse kan for eksempel være svar på forståelse og endnu sværere at give. *Begynd med at undlade at domme.* Du ved ikke, hvad misbrugerne kan have lidt som ofre, da de selv var uskyldige. Vejen til omvendelse må holdes åben for dem. Overlad behandlingen af overtrædere til andre. Efterhånden som du oplever lettelse af dine egne smerter, vil fuld tilgiv-



se blive lettere. Du kan ikke slette det, som er sket, men du kan tilgive (Se L&P 64:10.) Tilgivelse helbreder frygtelige, tragiske sår, fordi det tillader Guds kærlighed at rense dit hjerte og sind for hadets gift. Tilgivelse renser din samvittighed for ønsket om hævn. Den gør plads for den rensende, helbredende, genoprettende kærlighed fra Herren.

Mesteren gav os dette råd: »Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør dem godt, som hadler jer, og bed for dem, som krænker jer og forfølger jer« (3 Nephi 12:44; fremhævelse tilføjet).

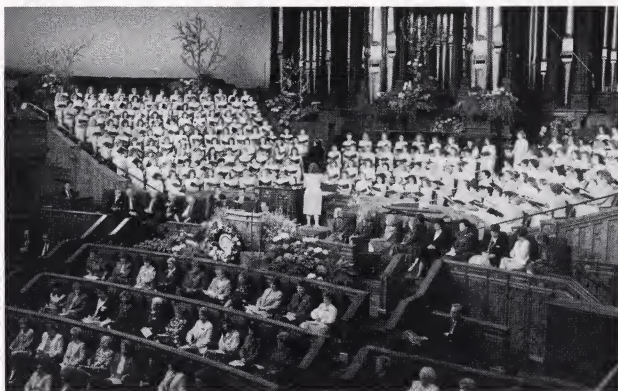
Bitterhed og had er skadelig. Det er nedbrydende. Det udsætter den lindring og helbredelse, du længes efter. Gennem rationalisering og selvmedlidenhed kan det forandre et offer til en misbruger. Lad Gud være dommeren – du kan ikke gøre det så godt, som han kan.

Et råd om blot at glemme misbrug er ikke gavnligt. Du må forstå de principper, som resulterer i helbredelse. Jeg gentager, at dette som oftest kommer gennem en forstående præstedømmeleder, som har inspiration og præstedømmets magt til at velsigne dig.

ADVARSEL

Jeg advarer dig mod at deltage i to former for terapi, som kan gøre mere skade end gavn. Det er for det første overdreven gransken af alle detaljer af dine tidligere oplevelser, især hvis dette omfatter dybdeborende dialog under gruppediskussion, og for det andet at lægge skylden for alle vanskeligheder i dit liv over på misbruger.

Mens nogen undersøgelse af fortiden er væsentlig for helbreddelsesprocessen, kan den



næsten sygelige endevending af alle detaljer i tidligere handlinger, som forlængst er begrebet og heldigvis glemte, være nedbrydende. Der er ingen grund til at pille i gamle sår for at åbne dem og forårsage, at der går betændelse i dem. Herren og hans lærdomme kan hjælpe dig uden at ødelægge selvspekt.

Der er en anden fare. Detaljerede ledende spørgsmål, som søger i din fortid kan umærkeligt fremkalde tanker, som er mere indbildning end virkelighed. De kunne føre til, at du fordømmer andre for handlinger, som ikke er begået. Skønt de måske er få, kender jeg til tilfælde, hvor en sådan terapi har forårsaget stor uretfærdighed mod en uskyldig på grund af anklager fremkaldt fra underbevidstheden – anklager, som senere viste sig at være falske. Hukommelsen, især en voksens hukommelse om oplevelser i barndommen, er fejlbart. Husk at falsk anklage også er en synd.

For at sige det mere enkelt, hvis nogen bevidst hældte en spand skidt ud på dit tæppe, ville du så invitere naboerne ind for at bestemme hver del af indholdet, som var årsag til den forfærdelige plet? Selvfølgelig ikke. Med hjælp fra en ekspert ville du i stilhed gøre gulvtæppet rent.

På lignende måde bør helbredelsen af de skader, der følger af misbrug, behandles i stilhed og tillid sammen med en betroet præstedømmeleder og om nødvendigt med den kvalificerede, professionelle hjælp, han anbefaler. Tilstrækkelig omtale i generelle vendinger om det pågældende misbrug er nødvendig, for at du kan få de rette råd og for at forhindre den skyldige i at begå mere vold. Derefter må du med Herrens hjælp begrave fortiden.

Jeg bevidner ydmygt, at det, jeg har sagt, er sandt. Det er baseret på evige principper, som jeg har set Herren anvende for at give en fylde af liv til dem, som har fået ar efter misbrug.

Hvis du følger, at der kun er en tynd tråd af håb, tro mig, det er ikke en tråd. Det kan blive den ubrydelige kæde fra Herren, som placerer et redningsbælte omkring dig. Han vil helbrede dig, efterhånden som du ophører med at frygte og sætter din lid til ham i din stræben efter at holde hans befalingen.

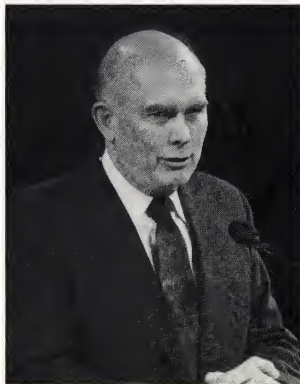
Lid ikke mere. Bed Herren om hjælp nu (se Moroni 7:26, 33; Mormon 9:27). Beslut dig nu til at tale med din biskop. Se ikke på alle oplevelser i dit liv gennem briller, som er forværret af misbrugs ar. Der er så meget i livet, som er smukt. Luk op for dit hjertes vinduer og lad Frelserens kærlighed komme ind. Og skulle ækle tanker om fortidens misbrug komme tilbage, så husk på hans kærlighed og helbredende kraft. Din depression vil ændres til fred og fortørstning. Du vil afslutte et uhyggeligt kapitel og åbne nye bøger af lykke.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hjælpeforeningen og Kirken

Aldste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

»Hjælpeforeningen har stor betydning for alle medlemmer af Kirken. Vi er alle blevet velsignet gennem dens medlemmers eksempel og tjeneste.«



I år fejrer vi 150-året for Hjælpeforeningen, som blev organiseret i Nauvoo den 17. marts 1842. Sidste måneds mindeprogram blev udsendt via satellit til de fleste kontinenter i verden. Bøger er udgivet for at gennemgå Hjælpeforeningens historie og fejre det verdensomspændende søsterfællesskab. Hjælpeforeninger i ward og stave fejrer begivenheden ved tjeneste i deres lokal-samfund. En storstilet indsats for at afskaffe analfabetsme vil formelt blive bekendtgjort senere på året. Vi er taknemmelige for det effektive lederskab, som udøves af præsident Elaine L. Jack og hendes rådgivere og hovedbestyrelsen, som leder 150-års aktiviteterne, og for de tidligere ledere og medarbejdere, hvis resultater vi fejrer.

Hjælpeforeningen har stor betydning for alle medlemmer af Kirken. Vi er alle blevet velsignet gennem dens medlemmers eksempel og tjeneste.

Jeg er velsignet gennem mindst fire generationer af tjeneste fra Hjælpeforeningen: min bedstemor, min mor, min hustru og vore døtre.

De mest levende minder fra min barndom handler om min bedstemor, som fint klædt på tog fra farmen ind til byen, hvor hun muntert og beslutsomt varetaget sin opgave i Hjælpeforeningen. Min mors lederskab i Hjælpeforeningen i en af BYU's stave påvirkede hundreder af unge kvinder, som forberedte et livs tjeneste i familien, Kirken og samfundet. Jeg har mødt disse kvinder under mange af mine besøg rundt om i Kirken.

I Chicago blev vore børn og jeg oplært i kristen kærlighed og tjeneste af en mor og hustru, der arbejdede i sin kaldelse som præsident i wardets Hjælpeforening. Senere, på BYU, glædede vi os over, at vore døtre blev kaldet til lederskab og tjeneste i Hjælpeforeningen i deres BYU-grene. Hele familien nyder fordele og velsignelser gennem Hjælpeforeningens tjeneste.

Fra begyndelsen har Hjælpeforeningen gået foran i barmhjertighedsarbejde. Ved det første møde sagde præsident Emma Smith: »Hvert medlem bør være ambitiøs efter at gøre godt« (Referat af Nauvoo's Kvindelige Hjælpeforening, 17. marts 1842, s. 13, *Ensign*, marts 1992, s. 4. Herefter er citaterne fra originale dokumenter, der benævnes »Referat«). Referaterne fra disse første møder er fyldt med beretninger om, hvordan søstrene skaffede arbejdsmuligheder for de trængende, tog sig af hjemløse og ydede gaver for at hjælpe, hvor der var brug for mad, husly og skolegang.

Et årti efter afrejsen fra Nauvoo, førte de søstre, som var oplært i Hjælpeforeningens principper, stadig an i arbejdet med at sørge for de trængende. Under et konferencemøde bekendtgjorde præsident Brigham

Young, at de hellige i to håndkærrer-kompagnier var strandet på grund af tidligt snefald i Wyoming's bjerge. Han bad om øjeblikkelig hjælp for at redde dem, og før de forlod Tabernaklet, var mange søstre begyndt at indsamle tøj til afsendelse til de Hellige i bjergene (se Kenneth A. Godfrey et al., *Women's Voices: An Untold History of the Latter-day Saints, 1830-1900*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1982, s. 269).

Under det første møde i Hjelpeforeningen lærte profeten Joseph Smith, at foreningens formål er »ikke blot at hjælpe de fattige, men at frelse sjæle« (Referat, 9. juni 1842, s. 63; *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 289). Et senere Første Præsidentskab forklarede: »Et af formålene med Hjelpeforeningens organisation var at indføre et system, hvorved et studium af religiøse emner, eller Kirkens lærdomme og styrelse, kunne gennemføres af kvinder. Administrationen af barmhjertighedstjeneste under biskoprådets ledelse ... skulle være en del af dens aktive arbejde. Men det var ikke meningen, at dette skulle overskygge deres aktivitet i en sådan grad, at det ville udelukke udvikling af tro samt kvindernes fremgang på områder som litteratur samt sociale og huslige aktiviteter i livet« (James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints*, 6 bind, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-75, 5:217).

»At frelse sjæle åbner hele spektret af menneskelig aktivitet og udvikling.« erklærede ældste John A. Widtsoe senere. »Frigørelse fra fattigdom, frigørelse fra sygdom, frigørelse fra tvivl, frigørelse fra uvidenhed – frigørelse fra alt det, som hindrer en kvindes glæde og fremgang. Hvilken størst læst opgave!« (John A. Widtsoe, *Evidences and Reconciliations*, Salt Lake City: Bookcraft, 1987, s. 308).

Dens opgave omfattede undervisning. I en åbenbaring givet i 1830 fortalte Herren Emma Smith, at profeten ville bemødigende hende »til at udlægge skriften og formane kirken, eftersom det skal gives dig ved min Ånd« (L&P 25:7). Da hun senere blev udpeget til at lede Hjelpeforeningen, henviste hendes mand, profeten, til denne åbenbaring, og at hun ville »udlægge skriften for alle« og »undervise den kvindelige del af samfundet«. Han erklærede »at ikke hende alene, men også andre kan opnå de samme velsignelser« (Referat, 17. marts 1842, s. 8).

Efterfølgende præsidenter for Kirken har gentaget denne vigtige pligt til at undervise, og ledere og lærere i Hjelpeforeningen har været taget denne opgave meget forment.

Hjelpeforeningen blev organiseret efter initiativ fra kvinderne i Nauvoo. I ønsket om at organisere en forening, der kunne fremme søsterfællesskabet og udføre gode gerninger, bad en gruppe kvinder Eliza R. Snow om at udarbejde udkast til love og vedtægter. Da

Joseph Smith hørte om dette, kaldte han søstrene sammen, så han kunne give dem »noget bedre end nedskrevne vedtægter«. En søster erindrede, at han sagde: »Jeg vil organisere kvinderne under præstedømmet og efter præstedømmets mønster« (Sarah M. Kimball, »Auto-Biography,« *Woman's Exponent*, 1. september 1883, s. 51).

Vi er så heldige at have omhyggelige referater af de første to års møder i Hjelpeforeningen. Ud fra disse referater kender vi indholdet af profeten Joseph Smiths instruktioner til den nye forening og dens medlemmer. Denne 150-årsdag er et passende tidspunkt at erindre og påny understrege disse profetiske retningslinier.

I sin første formelle instruktion til den nyligt grundlagte organisation sagde profeten, at han var »dybt interesseret i, at Hjelpeforeningen måtte blive opbygget for den Allerhøjeste på en acceptabel måde«. Han lærte, at »når vi undervises, må vi adlyde røsten ... så hmlens velsignelser kan hvile på os – alle må handle i enighed, ellers kan intet gøres af det, foreningen bør gøre i overensstemmelse med det forudmets præstedømme« (Referat, 30. marts 1842, s. 22).

Profetens søgte øjensynlig ved sine råd at give denne nye organisation gavn af en tidligere åbenbaring, hvori Herren instruerede det nyligt organiserede Første Præsidentskab i, »hvorledes I skal handle for mig, så det må blive til jeres frelse.

Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:9-10). Hjelpeforeningens lovede velsignelser var afhængige af, at dens ledere og medlemmer fungerede inden for de rammer, Herren havde sat.

Næste gang Joseph Smith mødtes med Hjelpeforeningen, opfordrede han »søstrene til altid at koncentrere deres tro og bønner om, samt visse tillid til dem, som Gud har udvalgt at ære, og som Gud har sat som hovedet til at styre« (Referat, 28. april 1842, s. 37). Dette råd var en naturlig uddybning af en vejledning, der var blevet givet i en tidligere åbenbaring om præstedømmet, hvori det erklæres, at alle »andre myndigheder og embeder i kirken er tillægs« til Det Melkisedekke Præstedømme, og at dette præstedømme »har ret til at føre præsidiet og har magt og myndighed over alle embeder i kirken i alle tidsaldr« (L&P 107: 5, 8). Som følge heraf har Hjelpeforeningen og de senere organiserede hjælpeorganisationer altid fungeret og trives under vejledning af præstedømmets præsiderende myndigheder.

Ved dette samme møde udtalte profeten de ord, som præsident Gordon B. Hinckley fornøjlig karakteriserede som »stiftelsesbrev ... for Hjelpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige« (Ensign, marts 1992, s. 4):

»Denne forening skal modtage instruktion gennem den orden, som Gud har oprettet – gennem mellemkomst af dem, som er kaldet til at lede« (Referat, 28. april 1842).

Her erklærede profeten, at Hjelpeforeningen skulle modtage instruktion og vejledning fra de præstedømmeledere, som præsiderede over deres aktiviteter. Ligesom kvorunnerne af præstedømmebærere i Kirken skulle Hjelpeforeningen være selvstyrende, men ikke en uafhængig organisation. Den var en væsentlig del af Kirken, ikke en særskilt kirke for kvinder.

Profeten fortsatte: »Jeg overdrager jer nu nøglen i Guds navn, og denne forening skal fryde sig, og kundskab og intelligens skal flyde ned fra denne tid ... det er begyndelsen til bedre dage for denne forening« (Referat, 28. april 1842, s. 40).

Da han overdrog nøglen, gjorde profeten Joseph Smith Hjelpeforeningen til en officiel del af Kirken og Guds rige. Dette åbnede for kvinder nye muligheder for at modtage kundskab og intelligens fra det høje som fx gennem tempeldanserne, der snart skulle indføres. Tilsvarende lovede profeten dem i forbindelse med deres barmhjertighedstjeneste, at »hvis I lever op til jeres privilegier, kan englene ikke holdes tilbage fra at være jeres medarbejdere« (Referat, 28. april 1842, s. 38).

Præsident Joseph Fielding Smith lærte os, at profetens handling åbnede mulighed for kvinderne for at udøve »en grad af guddommelig myndighed, navnlig i retning af ledelse og instruktion for Kirkens kvinder« (*Relief Society Magazine*, januar 1965, s. 5). Præsident Smith forklarede: »Mens søstrene ikke har modtaget præstedømmet ... betyder det ikke, at Herren ikke har givet dem myndighed. Myndighed og præstedømme er to forskellige ting. En bror eller en søster kan få overdraget myndighed til at gøre bestemte ting i Kirken, som er bindende og absolut nødvendige for vores frelse, såsom det arbejde, vore søstre udfører i Herrens Hus« (*Relief Society Magazine*, januar 1959, s. 4).

Præsident Smiths belæring om myndighed forklarer, hvad profeten Joseph Smith mente, da han sagde, at han organiserede Hjelpeforeningen »under præstedømmet og efter præstedømmets mønster«. Den myndighed, som ville blive udøvet af lederne og lærerne i Hjelpeforeningen, var ligesom i andre hjælpeorganisationer den myndighed, som ville tilhøre dem gennem deres organisatoriske forbindelse med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og gennem deres individuelle indsettelse ved håndspålæggelse af de præstedømmeledere, der har dem.

Ingen præstedømmenøgler blev overdraget til Hjelpeforeningen. Nøgler bliver overdraget til enkeltpersoner, ikke til organisationer. Det samme gælder om præste-

dømmemyndighed og om den beslagrede myndighed, der udøves efter præstedømmets vejledning. Organisationer kan være stedet, hvor en sådan myndighed udøves, men de indeholder den ikke. Således blev præstedømmets nøgler overdraget til medlemmer af Det Første Præsidentskab og de Tolv Apostles Kvorum, ikke til nogen organisation (se Kirkens engelske bibeludgave i Topical Guide under »Priesthood, keys of«).

Under biskoppens præstedømmemyndighed præsidierer wardets hjælpeforeningspræsidenter over Hjelpeforeningen i wardet og leder aktiviteterne i denne organisation. En præsidier over stavens Hjelpeforening præsidierer og udøver myndighed over de funktioner, hun er kaldet til. Det samme gælder for andre hjælpeorganisationer. På tilsvarende måde bliver kvinder, som kaldes som missionærer, indsat til at gå ud med myndighed til at undervise i det evige evangelium, og kvinder, der kaldes til at virke i templet, får tildelt myndighed til de hellige funktioner, hvortil de er kaldet. Alle virker under ledelse af den præstedømmeleder, som har fået præstedømmets nøgler til at lede dem, der arbejder i hans ansvarsområde.

Profeten Joseph Smith fortalte de tidlige søstre, at han havde noget bedre til dem end et sæt nedskrevne vedtægter. I det de var organiseret under præstedømmets myndighed, skulle de forkaste verdslige opfattelser af myndighed og søge den magt, som flyder fra himlen til de funktioner og de personer, som bruger deres tid og talenter på Herrens måde.

Når vi betragter Herrens instruktioner til den første Hjelpeforening, bør vi huske, at i disse første dage i Kirkens historie skulle mere åbenbaring følge. Når Joseph Smith således talte til søstrene om det passende i

deres håndspåleggelse for at velsigne hinanden, advarede profeten om, at »tiden var endnu ikke kommet, da disse ting kunne være i deres rette orden – at Kirken ikke nu er organiseret i dens rette orden og ikke kan blive det, førend templet er fuldført« (Referat, 28. april 1842, s. 36). I løbet af det århundrede, som fulgte, da templerne blev tilgængelige for de fleste medlemmer, krævede »den rette orden«, at disse og andre hellige handlinger skulle foregå inden for disse templers mure.

Jeg vil slutte med at give nogle råd om fædres og mødres og præstedømmelederes ansvar med særlig vægt på relationerne til Hjelpeforeningen.

Præsident Harold B. Lee fortalte gentagne gange brødrene, at »det vigtigste af Herrens arbejde, I nogensinde vil udføre, vil være inden for jeres eget hjemms vægge« (Ensign, februar 1972, s. 51). Det råd gælder også kvinder, og det bør optage den bedste undervisning i Hjelpeforeningen. Vi kan ikke overvurdere den altoverskyggende vigtighed af den opgave, vor himmelske Fader har givet til mødre, som er lærerne og arbejderne og standard-sætterne i de sidste dages helliges hjem. Mødrene i sådanne hjem giver Guds påvirkelige sønner og døtre deres første og mest dannende vejledning om deres jordiske rejse mod evigt liv.

Brødre, vi ved at præstedømmet er Guds magt, overdraget mennesker til at handle til velsignelse og frelse for hele menneskeheden. Mens vi af og til bruger ordet »præstedømmet« om dens bærere, må vi aldrig glemme, at præstedømmet ikke ejes af eller er personificeret i dem, der bærer det. Det bæres med en helligt forpligtelse til at blive anvendt til gavn for både mænd, kvinder og børn. Ældste John A. Widtsoe sagde: »Mænd har ingen større krav end kvinder på

de velsignelser, der udgår fra præstedømmet og ledsager dets overdragelse« (Priesthood and Church Government, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1939, s. 83). For eksempel bør vore unge piger have lige så mange muligheder for velsignelser af præstedømmeledere som vore unge mænd.

Nogle ledere på forskellige poster i Kirken har forsømt at anvende disse grundlæggende principper.

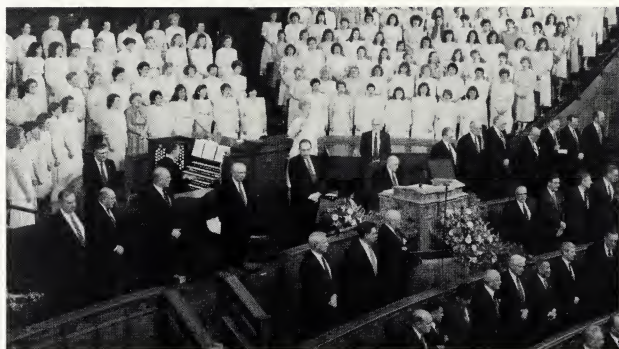
Nogle har forsømt at have regelmæssig konsultation med hjælpeorganisationernes ledere, som det er fastlagt i vore instruktionshåndbøger. Præsident Spencer W. Kimball underviste Kirkens præstedømmeledere i det styrende princip, da han sagde: »Vore søstre ønsker ikke at blive føjet eller at blive behandlet nedladende; de ønsker at blive respekteret og værdsat som vore søstre og vore ligeværdige. Jeg nævner alle disse ting, mine brødre, ikke fordi Kirkens lærdomme angående kvinder er upræcise, men fordi vores opførelse i nogle situationer er af tvivlsom kvalitet« (Ensign, november 1979, s. 49).

Præstedømmeledere får anvisning om at arbejde i nær harmoni og partnerskab med lederne af vore hjælpeorganisationer: »Når hjælpeorganisationernes ledere arbejder sammen med præstedømmets ledere i udførelse af Kirkens mission, vil Herrens jordiske rigt få fremgang og den enkelte blive velsignet« (Håndbog for Det Melkisedeske Præstedømmes Ledere, 1990, s. 2).

Kun i enighed kan vi følge Herrens vej: »Vær et, og dersom I ikke er ét, er I ikke mine« (L&P 38:7).

En af de store opgaver for Hjelpeforeningen er at sørge for et søsterfællesskab for kvinder, ligesom præstedømmet sørger for et broderskab for mænd. Men alle bør huske, at hverken søsterfællesskab eller broderskab er et mål i sig selv. Begge er et middel til individuel åndelig vækst og fælles tjeneste. Den højeste udtryk for virkelig kvindelighed og mandighed ligger i den nye og evige ægteskabspagt mellem mand og kvinde. Kun denne forbindelse kulminerer i ophøjelse. Som apostlen Paulus lærte: »Dog, i Herren er det således, at hverken er kvinden noget uden manden eller manden noget uden kvinden« (1 Kor. 11:11). Således er det fælles formål med broderskab i vore præstedømmekvorummer og søsterfællesskab i Hjelpeforeningen at bringe mænd og kvinder sammen i de hellige ægteskabs- og familieforhold, som fører til evigt liv, »den største af alle Guds gaver« (L&P 14:7).

Vi takker Herren, som gjorde dette høje mål opnåeligt, for hans præstedømmemyndighed, som administrerer de nødvendige ordninger, og for de store mænd og kvinder, hvis liv giver os en inspirerende arv af guddommelig tjeneste. I Jesu Kristi navn. Amen. □

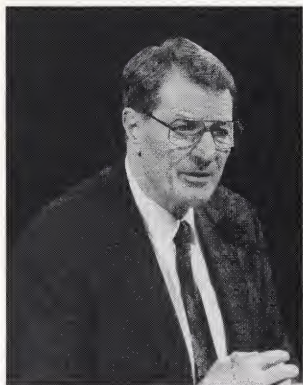


Generalautoriteterne synger sammen med forsamlingen og et kor fra Hjelpeforeningen under mødet lørdag eftermiddag.

»Min tjener Joseph«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

Profetens liv var kendetegnet af store præstationer midt i store skuffelser. Hvordan vil vi udholde vore egne højdepunkter og nedslag?



Med nogle få hovedpunkter vil jeg fokusere på den usædvanlige mand, som Herren gentagne gange og hengivent kaldte »min tjener Joseph« (LS&P 5:7). Følgerne af Joseph Smiths bøn i foråret 1820 illuminerede uigenkaldeligt vores syn på Gud, på os selv, på andre, på livet, ja, selv på universet! En dreng i en skov begyndte at modtage svar på menneskehedens ældste og mest afgørende spørgsmål! Men Joseph gik bestemt ikke ud til den hellige lund i en søgen efter gengivelsen af det hellige præstedømme og begavelsen, beseglingsmagten og alle nøgler, der hører dertil. Han vidste slet ikke, at de eksisterede! Men Joseph gik blot ad vide, hvilken blandt flere kirker han skulle slutte sig til. Hans bøn gjaldt personlig og konkret vejledning; men svaret var af global og evig betydning!

Brødre, ville Joseph være gået ind i lunden, hvis han på forhånd havde kendt den

uophørlige forfølgelse, som snart ville omgive ham og til sidst føre til hans martyrdød?

Mod er en af Joseph Smiths særlige egenskaber. Uden den ville han være vejet tilbage fra at gennemføre sin usædvanlige rolle. Da han var ca. 7 år, fik han en alvorlig betændelse i benet. En amputation syntes uundgåelig. Joseph nægtede at blive bedøvet med alkohol, da hans ben meget smertefuld blev opereret med en ny teknik. Forresten bad den betænksomme lille dreng sin mor om at forlade værelset, så hun ikke så hans lidelser.

Den bedste lægehjælp i USA for Josephs sygdom fandtes forbavsende nok kun nogle få km borte. Dr. Nathan Smith, grundlæggeren af medicinstudiet ved Dartmouth College og en erfaren pioner inden for denne avancerede teknik (se Le Roy S. Wirthlin, *Brigham Young University Studies*, »Joseph Smith's Boyhood Operation: An 1813 Surgical Success«, bind 21, forår 1981, nr. 2, s. 131-154; se også *Ensign*, marts 1978, s. 59-60). Han ledede lægeholdet, som reddede Josephs ben – som senere deltog i den anstrengende march med Zions Hær.

Joseph udviste ofte mod, som én, der senere fik glæde deraf, skrev: »Sygdom og frygt havde frataget mig al min styrke. Joseph måtte vælge, om han ville efterlade mig, hvor jeg ville blive fanget af pøbelen, eller selv risikere faren ved at yde hjælp. Han valgte det sidste, løftede mig op på sine brede skuldre og bar mig med korte hvilepauser gennem sump og mørke. Flere timer senere kom vi til en øde vej og nåede kort efter sikkert frem. Josephs ... styrke gjorde det muligt for ham at ... redde mit liv« (*New Era*, december 1973, s. 19).

Josephs villighed til at blive belært målte sig med hans mod. Det krævede genoprettelsen, som fandt sted gradvist (se også Moses 7:21). Efter et storslået himmelsk besøg fulg-

te altid hårdt arbejde. Fx blev overdragelse af de gyldne plader, et af historiens mest fantastiske »fund« på det religiøse område, efterfulgt af en omhyggelig oversættelse. Nøglerne til det hellige apostelembede blev gengivet på dramatisk vis, men det var længe før Zions Hærs sorterende march og den efterfølgende kaldelse af De Tolv. Elijahs meget betydningsfulde besøg kom længe før, både mennesker og templer var rede til at få glæde af den gengivne beseglingsmagt.

Ja, Joseph oplevede usædvanlige manifestationer, blandet med stadige plager. Det er sandt, at der regelmæssigt kom himmelske budbringere, men som modsætning hertil, kom der regelmæssigt jordiske pøbelhobe.

Joseph blev ganske vist venner med himmelske sendebud, men han blev også forfådd af sine jordiske venner. Modtagelsen af nøgler og gaver var virkelig, men det var det smertefulde tab af seks af de 11 brødre, som han og Emma fik, også. Det er korrekt, at Joseph gennem åbenbaring modtog glimt af fjerne horisonter – den første og den tredje prøvestand. Men disse periodiske herlige øjeblikke fandt sted midt i Josephs besværlige, daglige hverdag i den anden prøvestand.

Den helliggjorte Joseph gav så meget, alligevel fik han alt for ofte kun lidt igen. Præsident Brigham Young beklagede: »Joseph fortjente tillid fra sine brødre, som han ikke modtog. Da han døde, lærte de en nyttig lektie, og derefter mente de, at hvis han dog kunne komme tilbage, så ville de være meget lydlige over for hans råd« (i *Journal of Discourses*, 10:222).

Jeg mindes, at jeg for nogle år siden læste, at Joseph i en periode med alvorligt fradald i Kirtland trykkede én i hånden meget længe. Skarpsindigt sagde profeten, at han var glad over at vide, at denne person var hans ven, fordi han havde så få af dem i de dage.

Joseph var seer. Han havde gaven til at oversætte gamle optegnelser (se *History of the Church*, 1:238), og »en seer er større end en profet« (Mosiah 8:13-17).

Oversættelsesprocessen var virkelig et stort og forunderligt værk, eller som det er gengivet på hebraisk »et mirakuløst mirakel« (se Es. 29:14). Med udgangspunkt i oversættelsens forløb anslår forskere, at Joseph i 1829 oversatte med en daglig hastighed, der svarer til mellem 8 og 13 nutidige trykte sider. (Se John W. Welch og Tim Rathbone, »The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information«, Preliminary Report, F.A.R.M.S., Provo, Utah, 1986, s. 38-39). En dygtig, professionel oversætter fortalte mig for nylig, at han anser en side om dagen for produktivt.

Fra oversættelsen Josephs hånd – han som ingen teologisk uddannelse havde – har vi fået flere trykte sider med hellig skrift end fra noget andet menneske, har ældste Jeffrey R. Holland beregnet!

Joseph, åbenbareren. Han formulerede også begreber. Præsident Young sagde, at profeten Joseph havde den »fortrinlige evne« at kunne formidle noget, »ofte i en enkelt sætning, som kastede ... lys over århundreders mørke ... i et eneste blændende lysbålt af himmelsk intelligens« (Brigham Young, i *Journal of Discourses*, 9:310).

Brødre, Joseph Smith lyste op i livets landskab, så vi kan se »tingene, som de virkelig er, og ... som de virkelig vil blive« (Jakobs Bog 4:13). Åbenbaringerne om uddelegerne i frelsens historie fortæller os, at Adam havde fylden af Kristi evangelium og alle dets ordnanser (se Moses 5:58-59). Følgelig begyndte kristendommen ikke med Jesu Messianske tjenestegerning i tidernes midte i Jerusalem! Spredningen, der fulgte efter Adam, var naturligvis årsag til visse ligheder i forskellige religioner. Derfor finder vi, som præsident Joseph F. Smith erklærede det, »levn fra kristendommen«, som »dateres tilbage til ... før syndfloden, men uafhængige af ... Bibelen« (i *Journal of Discourses*, 15:325). Sidste dages hellige bliver derfor ikke forbavset, men i stedet beriget, hver gang der sker nye fund, som viser, hvordan Herren »forunder ethvert folk« at lære en del af hans ord (Alma 29:8).

I 1834 forsamledes hele præstedømmet i Kirtland-området, ikke i et tabernakel, men i en lille bjælkehytte. Der profeterede Joseph, at Kirken med tiden ville vokse og udfylde hele Nord- og Sydamerika, ja, hele verden (se Wilford Woodruff, *Millennial Star*, 19. september 1892, s. 605; se også Conference Report, april 1898, s. 57). Tænk over det, brødre – vi har i aften tilhørere, som lytter til dette direkte, i mere end 3.000 forsamlinger, der omfatter 162.000 mænd og unge mænd! Senere vil videobånd nå ud til tusinder flere i 47 lande på 17 sprog!

Alligevel vil unge mænd, der lytter i af-

ten, bl.a. flere af mine børnebørn, bidrage til den videre opfyldelse af Josephs dristige profeti, for »jordens ender skal spøge efter (Josephs) navn« (L&P 122:1). Og unge mænd, der lytter her i aften, vil i årene fremover besvare dette spørgsmål på steder med eksotiske navne.

En anden bemærkelsesværdig profeti blev fremsat næsten 30 år før den tragiske amerikanske borgerkrig. Profetien forudsagde ikke blot, hvor krigen ville bryde ud, men meget væsentligere, at den »til sidst vil ende i manges død og elendighed« (L&P 87:1). Den krig er stadig langt den blodigste i USAs historie.

Andre profetier venter stadig. Nogle er barske som fx »en hærgende sygdom skal dække landet« (L&P 45:31). Hvordan den forfærdelige opfyldelse vil finde sted, ved vi ikke.

Da Joseph og Brigham Young mødtes første gang, profeterede han også, at Brigham Young en dag ville prædisere over Kirken (se *Millennial Star*, 25:139).

Brigham Young blev ikke let imponeret af nogen, men alligevel sagde han, at han havde lyst til at råbe »halleluja!« i al den tid, han kendte Joseph Smith! (se *Journal of Discourses*, 3:51). Og den døende Brigham's sidste ord var »Joseph! Joseph! Joseph!« Det var lige inden, han igen skulle være sammen med sin elskede Joseph! (Leonard J. Arrington, *Brigham Young: American Moses*, New York: Alfred A. Knopf, 1985, s. 399).

Joseph kunne ikke have udrettet det, han gjorde, hvis han ikke var blevet helliggjort og var åndeligt lydig. Ældste Erastus Snow advarede alle os andre, at når vi er »stvisindede og uregerlige ... holdes Herrens Ånd på afstand fra os«, fordi vi har for travlt med at glæde os selv, og derved »indskyder vi en barriere« mellem os og Gud (i *Journal of Discourses*, 7:352). Mod slutningen overfør-

te Joseph, ved en række møder, nøglerne, myndigheden og ordnanserne til De Tolv. Ved en sådan lejlighed sagde præsident Wilford Woodruff, at åbenbarerens »ansigt var klart som rav, og han var omgivet af en kraft, som jeg aldrig før ved nogen lejlighed havde set hos noget menneske« (Wilford Woodruff, *Journal History*, 12. marts 1897). Præsident Young sagde, at de, som kendte Joseph, kunne se, hvornår »åbenbarersens Ånd var over ham ... for ved sådanne lejligheder var der en særegen klarhed og gennemsigthed over hans ansigt« (i *Journal of Discourses*, 9:89).

Men på trods af alt det, som profeten Joseph åbenbarede, vidste han meget mere, end han måtte sige. Præsident John Taylor bemærkede, at Joseph »føjte sig baset og bundet« (i *Journal of Discourses*, 10:147-148). Heber C. Kimball bekræftede, at Joseph af og til følte det, »som om han var hæmmet ... Han havde ikke plads til at udfolde sig, ... og der var ingen plads i menneskes hjertet til at modtage« (i *Journal of Discourses*, 10:233).

Profeten Joseph var en meget god mand. Vi behøver ikke formode, at han var »skuldig i store og grove synder«, det var hans »natur imod«, sagde han (Joseph Smith's skrivelser 2:28). Mod slutningen af sit liv sagde han sagdommigt: »Jeg har aldrig sagt jer, at jeg var fuldkommen; men der findes ingen fejl ved de åbenbaringer, jeg har forkyndt jer« (Profeten Joseph Smith's lærdomme, s. 445).

Det er ikke overraskende, at profeten var tæt knyttet til tidligere profeter! Ligesom Peter, Jakob og Johannes på Forklærens Bjerg modtog præstedømmets nøgler af Elias, modtog profeten Joseph præstedømmets nøgler af Elias og også af Peter, Jakob og Johannes og mange, mange flere! I en velsignelse i december 1834 bekræftede Joseph Smith sen. over for sin søn, at den fordums Josef fra Ægypten »... søgte efter sine efterkommere i de sidste dage ... og ihærdigt søgte at vide ... hvem der skulle bringe Herrens ord til dem, og hans øjne så dig, min søn (Joseph Smith jun.), og han glædede sig i hjertet, og hans sjæl var tilfreds« (*Patriarchal Blessings*, 1:3).

Om sine personlige lidelse blev Joseph lovet: »Dit hjerte skal blive styrket.« En styrket Joseph skrev fra fængslet i Liberty: »For mig virker det som om, mit hjerte altid vil være mere mildt efter denne oplevelse, end det før har været ... Jeg tror ikke, jeg kunne have samme følelse som nu, hvis jeg ikke havde kendt til lidelser« (*The Personal Writings of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, s. 387). Blev Joseph ikke fortalt »Alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedstet«? (L&P 122:7).

Det er meget væsentligt, at der gennem



profeten Joseph kom oversættelser og åbenbaringer, der som aldrig før bekræftede og beskrev realiteten af den herlige forsoning, som desværre så få virkelig tror på i dag. Det er den centrale handling i hele menneskeheden historie! Ganske få ord er kommet direkte fra Jesus om hans helt konkrete og personlige lidelser i den pinefulde, men frigørende forsoning. Næsten alle disse uvurderlige og få ord er kommet til os gennem profeten Joseph! Jesus blødte virkelig fra hver pore. Han skælvede på grund af smerten. Han led både fysisk og i ånden. Han bønfaaldt om, at han ikke måtte svigte eller vige tilbage fra at fuldføre forsoningen. Endelig afsluttede han sine forberedelser for menneskenes bønn. Den ydmye Jesus lod sin vilje blive »opslugt i Faderes vilje« (Mosiah 15:7)! Selv midt i sin forbløffende, personlige triumf, gav Jesus stadig, i overensstemmelse med sin førjordiske løfte, al æren til Faderen (se L&P 19:18-19; Moses 4:2).

Profetens liv var kendetegnet af store præstationer midt i store skuffelser. Hvordan vil vi udholde vore egne højdepunkter og nederlag? Vil vi på samme måde personligt underkaste os, eller vil vi være »stivindede og uregerlige«?

Joseph blev fuldt ud helliggjort og voksede i et »åndeligt crescendo« (*History of the Church*, 6:317). Brødre, vil vi gøre det samme ved at være vidner for vores familie, venner og flokke – ikke kun med vore mundtlige vidnesbyrd, men også med vores personlige udvikling som et godt eksempel? Vi kan gøre dette ved stadig tydeligere at blive Kristi mænd!

Eller vil vi være som dem, som var hæderlige, men manglede mod til åbent at bekende sig til Jesus, og som var bange for at miste deres plads i synagogen? (Joh. 12:42-43). Der er så mange tilsvarende situationer i dag, og nogle kirkemedlemmer er tilbageholdende med at risikere deres position! Hver dag må vi bestemme graden af vores forhold som discipel. Hver dag må vi besvare spørgsmålet: »Hvem er for Herrens sag?«

Nu, mine brødre, disse er jeres dage (se Helaman 7:9) i Kirkens historie. Læg værk mærke til, hvilke dage de vil være – dage, hvor Herren helt åbenlyst vil »blotte sin hellige arm for alle folkeslagenes øjne« (L&P 133:3). Gud vil også »fremkynde« sit værk (L&P 88:73). Han vil også »afkorte« de sidste dage »for de udvalgte skyld«, og derfor vil der ske en sammenpresning af bevidenhederne (Matt. 24:22; Joseph Smiths skrivelser 1:20). Desuden skal »alle ting ... være i bevægelse« (L&P 88:91). Kun de, der er i færd med at blive Kristi mænd og kvinder, vil være i stand til at bevare deres åndelige balance. Brødre, må vi »vandre i tro« og, om nødvendigt, på vore knæ! I universets Herres navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. □

Vær mænd!

Ældste Carlos E. Asay
De Halvfjerds' Præsidium

»En rigtig mand er én, som følger Helligåndens hvisken og søger at erhverve Kristus lignende dyder.«



En ung mand i diakonalerden fortalte: »Jeg bliver presset meget af mine venner til at ryge, stjæle og sådanne ting ... Mine bedste venner presser mig voldsomt til at gøre det. De kalder mig en tøsædren og mors dreng, hvis jeg ikke gør det. Jeg bryder mig slet ikke om at ryge, men min gode ven Steve sagde til mig i flere af mine venners påhør: 'Kevin, du er en idiot og bangebukt, pakket ind i en lille krop'« (J. Santrock, *Adolescence*, New York: Williams C. Brown, 1987, fremhævelse tilføjet).

En 18-årig præst berettede:
»Engang blev jeg overtalt til at tage med en gruppe på en weekendtur. Jeg fik til, at dagens program lød på ... sightseeing, frokost og en film. Jeg blev lovet, at der ikke ville være nogen upassende aktiviteter. Alle ... vidste, at jeg var sidste dages hellig og ... holdt strengt på Kirkens moralske standarder.

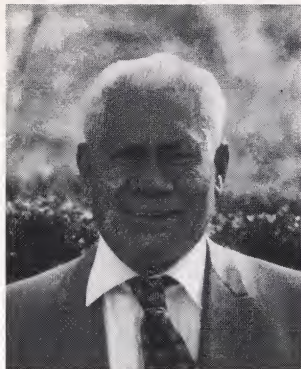
Da vi kom til byen, besøgte vi et par historiske steder og spiste frokost. Så skete det uundgåelige – gruppen gik hen til en bar og et bordel. Jeg nægtede at gå ind i lastens hule og fortalte helt åbenlyst, at jeg var vred over mine kammeraters brudte løfter.

Da jeg gik væk derfra ... spottede mine kammerater mig ved at råbe: 'Hvornår bliver du voksen?' 'Hvornår holder du op med at være en tøsædren og religiøs fanatiker?' 'Hvornår bliver du en mand?'« (Carlos E. Asay, *In the Lord's Service*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1990, s. 46).

Hvem er en mand?

Alle synes på et eller andet tidspunkt at blive opfordret af sine venner og jævnaldrende til at ryge, drikke, stjæle eller deltage i andre umoralske handlinger – og altsammen under foregivende af mandighed. Og når nogen nægter at være med, gøres der ofte grin med ham, og han kaldes ting som skvat, mors dreng, idiot, bangebukt, tøsædren og religiøs fanatiker. Sådanne tilnavne anvendes af kammerater, som sætter lighedstegn mellem mandighed og evnen til at drikke spiritus, puste tobaksrøg ud af alle ansigtets åbninger, løbe hornene af sig som et dyr på gaden samt bryde alle moralske love uden den ringeste samvittighedsnag.

Vi ser farvestrålende reklamer på plakatavler, i blade og på TV, som reklamerer for cigaretter, øl og andre læster. De, der bruger disse beregnede metoder til at faldbøde deres varer, viser ikke hensyn til værdien af de unges sjæle og elsker kun deres penge. De ønsker, at vi skal tro på, at en person med en cigaret eller et glas med spiritus i hånden er en mand, når han i virkeligheden ikke er andet end en slave af nedbrydende stoffer. De ønsker, at vi skal tro, at en person, som kaster sig ud i et utilladeligt seksuelt samvær, er en mand, når han i virkeligheden ikke er andet end en misbruger af dem, der



er »omme«, »dydige« og har »rene følelser« (Jakobs Bog 2:7). De ønsker, at vi skal tro, at på vold, grov opførsel, ubehersket temperament, grimt sprog og et beskåret udsende er tegn på mandighed, når disse egenskaber i bedste fald er dyriske og i værste fald det modsatte af mandighed.

Vi, som bærer præstedømmet, må være på vagt; vi må ikke blive påvirket af barbariske røster i vores stræben efter at blive mænd (se 1 Kor. 14:8-11). Vi må huske, at »Gud skabte mennesket i sit billede«, og at mennesket forventes at bevare det billede i sit udsende (1 Mos. 1:27; se også Alma 5:14, 19).

»Hvad er da et menneske?« spørger salmisten. Svaret: »[Gud] gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kronede du ham« (Sl. 8:5-7). Det er derfor vores ansvar altid at bevæge os opad og at bære vores Gud-givne kroner med ære. Unge mænd, især dem, der tilhører »en udvalgt slægt« og »et kongeligt præsteskab«, må forstå, at de er Guds åndelige børn, og at ingen reder bliver en mand, før han ærer åndernes fader og tillader de indre kræfter at kontrollere sine tanker, ord og handlinger (se 1 Peter 2:9; Ap.G. 17:28; Hebr. 12:9).

Hvad gør en mand til en mand?

»Hvad gør en mand til en mand?« Det spørgsmåls benyttes i en populær amerikansk øreklame. Reklamen antyder, at det er ved at drikke øl, at forbrugeren bliver en mand. Hvor underfundigt og hvor umådeligt dumt! De, der forsøger at få jer til at drikke alkohol og bruge narkotika, er fuldstændig ligeglade med jer, I, der er »Guds tempel«. De ønsker altså, at I besmitter jeres legeme og krænker Guds Ånd, der bor i jer (se 1 Kor. 3:16-17).

Hvad gør en mand til en mand? Lad os slå op i Mormons Bog, hvor Lehi har et svar. Kort før sin død gav Lehi denne formaning til sine sønner: »Rejs jer af støvet ... og vær

mænd« (2 Nephi 1:21; fremhævelse tilføjet). »Vågn op af en dyb søvn, ja, af helvedes søvn og ryst de frygtelige lænker af, som I er bundet med« (v. 13).

»Med ét sind og med ét hjerte vær standhaftige og forenede i alle ting« (v. 21).

»Ifor jer retfærdighedens rustning ... kom ud af mørket ... Gør ikke mere opstand« (v. 23-24).

Udfordringen »rejs jer af støvet« betyder at overvinde den ugdelige opførsel, der nedbryder karakteren og ødelægger tilværelsen. Fysiske lyster skal kontrolleres.

»Vågn op af en dyb søvn ... af helvedes søvn« angiver en indlæringsproces og en erkendelse af Guds hellige formål. Ingen søvn er dybere og mere dødbringende end uvidenhedens søvn.

»Ryst de frygtelige lænker af, som I er bundet med« antyder behovet for at overvinde dårlige vaner, selv de små ubetydelige vaner, som vokser til »helvedes lænker« (se 2 Nephi 26:22; Alma 5:7).

»Med ét sind og med ét hjerte vær standhaftige og forenede i alle ting« kræver fuldstændig forpligtelse over for retfærdigheden og opriktighed i hensigt, så ens vilje er forenelig med Guds vilje.

»Ifor jer retfærdighedens rustning« minder os om behovet for at bære frelsens hjelm, tage sandhedens sværd op, bruge troens skjold og acceptere Herrens fulde rustning (se Ef. 6:11-18).

»Kom ud af mørket« lærer os, at være gode og være et lys for andre. Rigtige mænd er levende kilder af lys, som er behagelige at være i nærheden af (Thomas Carlyle; se også L&P 103:9-10).

»Gør ikke mere opstand« gør det fuldstændigt tydeligt, at det er en spidst anstrengelse med vilje at bryde befalingerne.

EN OND LØGN

Der er en løgn – en ond løgn – der cirkulerer blandt sidste dages hellige og kræver sine ofre blandt de unge. Det er, at et »afbalanceret menneske« er et, som bevidst vogter sig for ikke at blive for retfærdig. Denne løgn har til hensigt at få os til at tro, at det er muligt at leve succesrigt og lykkeligt som et »tvesindet menneske« med en fod i Babylon og en fod i Zion (se Jakobs Brev 1:8).

Jeg elsker denne historie om to unge mænd, som var blevet opdraget i et kloster. En morgen, da de var ude på eventyr, gik de forbi domkirken. Den mest retskafne af de to kom i tanke om, at de ikke havde bedt deres bøn om morgenen, og sagde: »Hvordan kan vi håbe at få Guds velsignelser i dag?«

Den mindre retskafne svarede: »Min ven, jeg har bedt så meget i løbet af de sidste to måneder, så jeg føler, at jeg næsten har bedt alt for meget.«

»Hvordan kan et menneske have for meget religion?« spurgte den første. »Det er det som nytter. Et menneske er kun et dyr, når han lever fra dag til dag, spiser og drikker, trækker vejret og sover. Det er kun, når han løfter sig selv over dette og tænker på sin uadædelige ånd, at mennesket virkelig bliver et rigtigt menneske. Tænk, hvor bedrøveligt det er, at Forsonerens blod skulle spildes til ingen nytte« (A. Conan Doyle, »The White Company«, i Works of A. Conan Doyle, New York: Cosmopolitan Book Corporation, 1988, s. 58-59; fremhævnin tilføjet).

Kan et menneske være for retskaffent? For kristusliggende? Umuligt! Kan et såkaldt »afbalanceret menneske« gå på grænsen mellem godt og ondt? Nej. Hvert skridt er vaklende, og til sidst vil han vakle og falde og knuse sig selv mod Guds befaling-er.

Kødelighed har aldrig været mandighed, og vil aldrig blive det. En rigtig mand er én, som følger Helligåndens hvisken og søger at erhverve Kristusliggende dyder. En rigtig mand er en, som tillader Helligånden at bestemme kursen og farten i sit liv. »Husk: at være kødeligt sindet er død, at være åndeligt sindet er evigt liv« (2 Nephi 9:39).

EKSEMPLER PÅ MANDIGHED

En Kristi mand stod den 1. oktober 1959 foran en mængde på 1.500 mennesker i en kirke i Kremles skygge og henviste frimodigt til Jesus som den store Forløser. Han sagde med stor følelse i stemmen:

»Jeg tror fast på løgn. Det er muligt at række ud og hente stor magt, som giver os virkelig styrke og et fast anker, når vi har brug for det. Vær ikke bange. Hold hans befalinger. Elsk hinanden. Elsk hele menneskeheden. Stræb efter fred, og så vil alt være vel. Sandheden vil være ved. Tiden er på sandhedens side« (se Ezra Taft Benson, Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower, Garden City, N.Y.: Doubleday and Co., 1962, s. 485-488).

Mennesker græd åben ved denne lejlighed, deriblandt pressefolk, som modstræbende deltog i gudstjenesten. En journalist, en forhenværende marinesoldat, anså denne oplevelse som en af de mest åndelige og mindeværdige i sit liv.

Der var en mand i denne russiske domkirke denne særlige dag. Hans navn var Ezra Taft Benson – han, som nu er Kirkens præsident og profet.

Parley P. Pratt giver os en beskrivelse af en rigtig mand i sin beretning om sin fængsling i Richmond i Missouri sammen med Joseph Smith og andre. På en af disse forferdelige nætter i fængslet, blev br. Pratt og de andre udsat for deres vogteres beskide sprog, mens disse pralede af bedrifter som

voldtægt, mord, røveri og andre forbyrde-
lser, de havde begået mod mormonerne. Da
profeten Joseph Smith ikke kunne udholde
det mere, rejste han sig op og talte med ton-
denrøst:

»STILLE, I djævel fra helvede. I Jesu
Kristi navn irettesætter jeg jer og befaler jer
at være stille. Jeg vil ikke leve endnu et
minut til og udholde et sådant sprog. Hold
op med denne tale, ellers dør I eller jeg I
DETTE ØJEBLIK!«

Ældste Pratt sagde: »Jeg har set domme-
re, klædt i autoritetens kapper ... i retssale i
England; jeg har været vidne til Kongressen
i højtidelig forsamling ... Jeg har prøvet at
forestille mig konger ... og kejsere samlet for
at beslutte rigers skæbne, men værdighed og
majestæt har jeg kun set en gang, i lenker,
ved midnat og i en fangekælder i en ube-
mærket landsby i Missouri« (*Autobiography
of Parley P. Pratt*, Salt Lake City: Deseret
Book Co. 1985, s. 179-180).

Det var en mand! Joseph Smith, gengi-
velsens profet.

Frelseren, det fuldkomne eksempel på
mændighed, stod foran sine plageånder efter
at være blevet pisket, slået, spyttet på og
forsynet med en tornekrone. Pilatus indrøm-
mede: »Jeg finder ingen skyld hos ham.«
Dernæst udtalte han disse uigendrivelige og
gennemborende ord: »Se, hvilket menne-
ske!« (Joh. 19:4-5).

Jesus, vores Frelser, var *manden* blandt
mænd, for han »gik frem i visdom og vækst
og yndest hos Gud og mennesker« (Luk.
2:52); han underkastede kødet sin ånd og
gav ikke efter for fristelse (se Moshia 15:1-
8); han lærte lydighed af det, han led (se
Hebr. 5:8); han udviklede sig fra nåde til
nåde (se L&P 93:12-14), og med Shake-
speares ord:

*Hans liv var smukt
og elementerne således forenet i ham,
at naturen måtte rejse sig
og sige til hele verden: »Dette var en mand!«*

(Julius Cæsar, som citerer i David O.
McKay, *Gospel Ideals*, Salt Lake City: Im-
povement Era, 1953, s. 353).

Således er han, det eneste syndfrie
fuldkomne menneske, som nogen sinde
vandrede på jorden, kvalificeret til at sige:
»Hvad slags mænd burde I da ikke være?«
Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi
27:27).

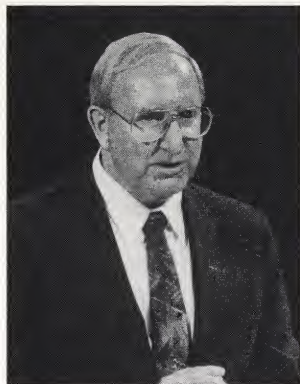
Kong David belærte sin søn, Salomo:
»Vær nu frimodig og vis dig som en mand!«

Og hold Herren din Guds forskrifter, så
du vander på hans veje og holder hans an-
ordninger, bud, bestemmelser og vidnesbyrd
... at du må have lykken med dig i alt, hvad
du gør« (1 Kong. 2:2-3, fremhævelse tilfø-
jet). Jeg gentager denne formaning – vær
mænd! Vær Kristi mænd! Vær Guds
mænd! Dette beder jeg om i Jesu Kristi
navn. Amen. □

Kærlighedens fange

Ældste Vaughn J. Featherstone
De Halvfjæds

»Hvilken bedre måde kan vi forberede os til at møde Gud på, end ved at tage på mission
i livets vår og vinter?«



Brødre, i aften vil jeg tale til den gen-
eration, som er på vej ind i de modne
år, hvoraf mange har tjent deres Gud,
land og næste – en stærk, principfast og
hengiven generation, som har gjort store
ting, men som havde visdom nok til ikke at
tale for meget om det. Nu kan vi finde an-
den anvendelse.

Det jeg vil tale om, er missioner for ægte-
par. Det var af så stort vigtighed for Frelse-
ren, at han pålagde disciplinene til sine sid-
ste belæringer til dem: »Større kærlighed
har ingen end den at sætte livet til for sine
venner ... jeg har udvalgt jer og sat jer til at
gå hen og bære frugt, og det en varig frugt«
(Joh. 15:13, 16).

Aldrig har der været større behov for at
sende modne par ud i alle verdens afkroge,
for at bevare høstens frugter. Høsten er i
sandhed stor og arbejderne få. Husk på Am-
mons ord:

»Vore brødre, lamaniterne, var i mørke,
ja, i den mørkeste afgrund, men hvor mange
af dem har ikke fået lov til at skue Guds
forunderlige lys! Og det er den velsignelse,
der er blevet skænket os, at vi har været
redskaber i Guds hånd til at udføre dette
store værk« (Alma 26:3).

Forestil jer, hvad tusinder af ægtepar
kunne udrette i år fulgt af mange flere i de
kommende år. Vi kunne gå ud i høstmarkerne
og pleje, passe og indsamle dem »i lader-
ne, så de ikke bliver fordærvet. Ja, de skal
ikke slås ned af urejret på den yderste dag«
(Alma 26:5-6).

Jeg tror ikke, at vi bliver prøvet på sam-
me måde, som pionererne blev det. De blev
kaldet til at forlade alle deres verdslige ejen-
dele, hjem og endog familie og kære, for at
vandre over prærien til et tørt og øde, barskt
land.

De begravede nødtværtigt deres nyfødte,
deres større børn og ægtefæller på prærien,
uden nogen afmærkning. Rent fysisk led de
ud over vor forstand, og ingen tunge kan
berette den kummerlige, sørgelige historie.
Fra asken af dette noble folks ofre, opstod
dette rige, der er blevet vor tids stærkeste
forkæmper for det gode på jordens overflade.

Vi har behov for at nogle forlader deres
hjem – ikke for evigt, men for en tid – for så
at vende tilbage og høste det trofaste arbej-
des rige høst. Jeres børn og børnebørn vil
blive velsignet. Den gode kraft vil udgå fra
Zion. »Hvor liflige er på bjergene glædesbu-
dets fodtrin, han, som udbrår fred« (Mo-
siah 12:21).

Kan I tænke jer nogen mere kristuslig-
nende tjeneste, end at sikre høsten?

Missionærægtepar sendes ud i grenene,
for at betjene og pleje. De styrker Kirken,
støtter de nedhængende hænder og lærer at
elske filippinerne, afrikanerne, nordmændene,
haitianerne og polynesierne.



Prøv at forestille jer, hvordan det føles at der er behov for én i et fjært land.

Vi ved alle, hvordan kærlighedens store kraft har inspireret sangskrivere og forfattere i alle lande til alle tider.

Rene de Chardin har engang sagt: »En skønne dag, når vi har betvungen vindene, bølgerne, tidevandet og jordens tiltækningskraft, vil vi udnytte de gudgivne energier, der kaldes kærlighed. Og så vil menneskeheden for anden gang i verdenshistorien have opdager ilden«.

Vidunderlige ægtepar, som ganske enkelt elsker Herren, engagerer sig i dette storslåede værk, accepterer en kaldelse, og udfører kærlighedsarbejde. Hans kærlighed.

Yogi Berra, en kendt baseball spiller og filosof, sagde engang: »Når du kommer til en korsvej, så benyt dig af det!« Der er måske tusinder af jer, der står ved en korsvej.

Tiden er kommet for jer, hvor I bør acceptere en kaldelse, eller selv bede om en.

En lille gammel dame på et alderdomshjem vendte sig mod den gamle mand, der sad ved siden af hende og sagde: »Jeg kan godt gætte, hvor gammel du er.«

»Vel kan du ej,« svarede han.

»Jo, jeg kan« sagde hun. »Gå ud og tag et bad, barber dig, red dit hår, tag en pæn ren skjorte og et slips på og puds dine sko, så skal jeg fortælle dig det.«

Den gamle mand var væk i omkring en time. Da han kom tilbage, var han pæn, ren, friseret og i sin habit. Damen sagde så: »Gå hen og stil dig ved væggen«. Det gjorde han så.

»Hvor gammel er jeg så?« spurgte han.

»Du er 89«, svarede hun.

»Det er rigtigt, hvordan kunne du vide det?« spurgte han.

»Det fortalte du mig i går«, svarede hun.

En læge, der havde undersøgt en kvindes mand sagde: »Din mand ser slem ud!«

»Det ved jeg godt,« svarede kvinden, »men han er god ved børnene«.

Nogle af os ser måske lidt gamle ud, men hvis vi alle sammen strammer os lidt op, ser vi slet ikke så slemme ud endda.

I kan sikkert forestille jer hvilken velsignelse, det vil være at tjene i en gren i Alaska, Barbados, Haiti, Nigeria eller Manila. Vi skal bruge ægtepar, der er fulde af kærlighed og et ønske om at tjene, hvis hovedansvar er at velsigne høsten, så frugten bliver varig. Alene de erfaringer, vi har fra et modent liv, er nok til at kvalificere os til at blive plejere.

Taksigelsesdag, jul eller nytår bliver aldrig det samme igen, når I har prøvet at fejre dem på en mission. Forestil jer et lille juletræ med en lille smule pynt på, julesange, en ydmyg lejlighed, mere forelsket i jeres hustru end nogensinde – en julens ånd, der får den lille lejlighed til at synes som et helligt tempel. I pakker jeres hvide dåbsklæder og går, hånd i hånd, til Kirken, hvor en lille familie tålmodigt venter på at komme ind i Guds rigge gennem dåbens vande. I ser stjernen, ikke over Betlehem, men i de ydmyge, kære omvendtes øjne. I ser på jeres hustru, hun ser på jer; ord er overflødige, ja, umulige – I er begge overvældet af glæde.

De 12 eller 18 måneder vil synes som et kort øjeblik, men minderne vil vare evigt. De af os, der har modtaget af Guds godhed, har en guddommelig pligt til at dele den med andre.

Apostlen Paulus opfordrede efeserne til at »kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde« (Efeserne 3:19). Vi bør alle fyldes med hele »Guds fylde«.

Vi spørger sammen med Jakob: »Hvad nytter det, mine brødre! om en siger, han har tro, når han ikke har gerninger? kan troen måske frelse ham?« (Jak. 2:14).

Og i det sidste vers i Jakobs Brev, giver apostlen os nøglen til vor tjenestegerning: »Så skal I vide, at den, der omvender en synder fra den vildfarelse, han er kommen ud i, frelser hans sjæl fra døden og skjuler en mangfoldighed af synder«.

Mon belønningen skulle være mindre for den, der opfoster, opsamlere og plejer? Præsident Harold B. Lee lærte os det princip, at kun når vi stiller os fuldstændig til rådighed, er vi Kristi værdige disciple, og får et andet løfte, der strækker sig langt videre end vor forståelse. Vi bekymrer os, og lider og smertes over familiemedlemmer, der har trådt ved siden af. Lære og Pagters afsnit 31 giver os en storslået nøgle i vers 5:

»Udstræk derfor din segl af hele din sjæl. Dine synder er dig forladt, og du skal få mange neg at bære ind; thi arbejderen er sin løn værd. Derfor skal din familie have sit ophold«.

Vor generation har været en givende generation. Hvorfor ikke give endnu en gang, så vor familie kan leve.

Vi kender ikke velsignelserne ved Guds nåde. Velsignelserne er sikre: »Derfor skal din familie have sit ophold«. Vore egensindige og omflakkende børn vil blive velsignet, selv dem, der er gifte og har deres egne børn.

Vores generation gennemlevede en depression, anden verdenskrig, koreakrigen og vietnamkrigen. Vi lever på et tidspunkt, hvor godt er blevet ondt, og ondt er blevet godt. Vi har hørt råb mod det, som vi lever for dyrebart og kært – bøn til Gud. Vi ser forsøg på legalisering af narkotika, abort, homoseksualitet og andre kompromitterende, forkerte filosofier. Nogle af vores generationers mest intelligente mennesker er blevet drevet af store bølger ind i forræderiske stimer. Måske har vi ikke været alt det, som vi burde have været som forældre, men vi har elsket vore børn, denne kirke, vores fædreland, og vi har taget os af folk over hele verden. Noget af vores generations bedste blod er blevet udgydt for at bevare frihed. Vi har ofret meget for at give dem, som fulgte efter, bedre forhold end vi havde. Dette er måske den anden mulighed for at nå vore egne ved at tjene andre.



Præsident Joseph F. Smith sagde:
 »Efter at vi har gjort alt det, vi kan, for sandhedens sag, og modstået det onde, som mennesker har bragt over os ... er det stadig vores pligt at stå fast. Vi må ikke give op; vi må ikke lægge os ned. Store sager vindes ikke i en enkelt generation. At stå fast midt i overvældende modstand, når man har gjort alt det, man kan, er troens mod. Troens mod er fremgangens mod. Mennesker, som besidder denne guddommelige egen-skab bliver ved; de tillader sig ikke at stå stille, selv hvis de kunne. De er ikke kun skabningen i af deres egen magt og visdom, men de er en højere lovs og guddommelig hensigts redskaber« (*Gospel Doctrine: Selections from the Sermons and Writings of Joseph F. Smith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939, s. 119).

Der findes et forjættet land bag Guds guddommelige hensigter. Vi kan være hans redskaber.

De fleste af os har mange år endnu at leve i. Når vi nærmer os de sidste dage i vores liv, får vi en moden åndelig forståelse. Vi har disse næste år til at gøre noget stort, vigtigt og betydningsfuldt for Gud, vores religion, vore hustruer og børn. Vi bør rejse et nyt banner, ikke et frihedens banner, men et kærlighedens banner – et banner, der vil forblive længe efter, at vi er væk.

Hvilken bedre måde kan vi forberede os til at møde Gud på, end ved at tage på mission i livets vår og vinter?

Vi er kærlighedens tjenere. Kom, mine elskede brødre. Lad vores generation gøre noget stort og ædelt, kom og tilsæt jer vore rækker. Lad os gå i tusindvis ud i vingården for at passe, undervise og velsigne de sarte grene. Lad os beskytte og velsigne høstens frugt. Lad os samle negene i laderne, borte fra stormen, i sikkerhed fra vindene, på et helligt sted, hvor stormen ikke trænger ind.

En god mand har sagt: »Jeg tror, at prøven på store mænd er ydmyghed. Ved ydmyghed mener jeg ikke tvivl på egen personlig formåen; men virkelig store mænd har den egenartig følelse, at storhed ikke ligger i dem, men kommer gennem dem, og de ser guddommeligheden i andre menneskelige sjæle og er endeløst, råbeligt, utroligt barmhjertige.«

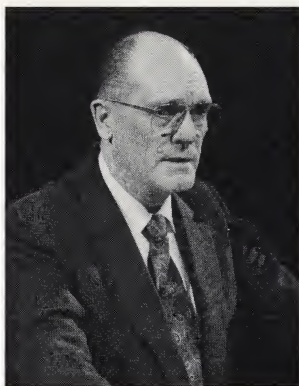
Det lyder som vores generation. Hvem ved, måske vil Gud give os og vore det, vi gør for andre. Kom, løft jeres banner højt op og gå med os ind i missionsmarken i kærlighedens og omsorgens ånd.

Overvej og bed sammen. Begynd at forbered jer. Vores generation kan gøre noget stort for dem, der følger. Er vi blevet »hvæsset« til netop det formål, som jeg har talt om? Lad missionærernes rækker fyldes med ægtepar fra alle egne på denne jord, så frugten vil bestå. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Jesu Kristi discipel«

Ældste L. Aldin Porter
 De Halvfjæds

»Herren kalder på værdige, villige arbejdere til at høste markerne«



Ældste L. Tom Perry fortalte her i eftermiddag om de millioner og atter millioner af mennesker, der nu kan høre det genjivne evangeliums herlige budskab. Herren har, før og nu, åbnet døre til nationer, som længe har været nægtet evangeliets pagters velsignelser. Ældste Perry udstedte atter Herrens kald til alle unge mænd om at tage på mission. Med et ønske om ikke på nogen måde at bortlede opmærksomheden fra hans tydelige og indtrængende budskab, vil jeg gerne stille spørgsmålet: Hvilken slags missionærer bør de være?

Kirken var mindre end 18 måneder gammel, da Herren opmuntrede de første hellige ved at sige: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort. Se, Herren finder hjertet og villigt sindelag.« (L&P 64:33-34).

Vi har brug for missionærer, som har et villigt sindelag.

Lad mig fortælle om nogle nedskrevne følelser hos én, som havde et villigt sindelag. Ældste Heber C. Kimball skrev: »Profeten Joseph kom til mig ... og ... sagde: 'Broder Heber, Herrens Ånd har hvisket til mig: «Lad min tjener Heber tage til England og forkynde mit evangelium, og åbne frelsens døre for denne nation.»«

Tanken var overvældende. »O Herre,« skrev ældste Kimball, »Jeg er en mand, der stammer, og er helt uegnet til dette værk; hvordan kan jeg rejse ud og prædike i dette land, som er så berømmet i kristendommen for sin lærdom, kundskab og fromhed; som er religionens barnekammer; og til et folk, hvis intelligens er legendarisk!«

Bemærk dette: »Alle disse overvejelser afskrækkede mig ikke fra at gå på pligtens sti. Det øjeblik jeg forstod vor himmelske Faders vilje, følte jeg mig fast besluttet på at gøre det på trods af alle farer, idet jeg troede på, at han ville være hos mig med sin almægtige magt og begave mig med alle de egenskaber, jeg havde brug for« (i Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 3d ed., Salt Lake City: Bookcraft, 1967, s. 103-104).

Der gik mange måneder. Denne mand, som var så fast besluttet på at gøre sin pligt, havde fuldført sin mission og skulle til at rejse hjem:

»Om morgenen, da jeg forlod Chatburn, var der mange, der græd, da de ikke troede, de skulle se mig igen. Da jeg forlod dem, følte jeg ting, jeg ikke kan beskrive. Da jeg gik ned ad gaden, var der mange der fulgte mig, i dørene stod husenes indbyggere, der bød mig farvel, og som kun kunne give frit løb for deres sorg i græden ... Da jeg betragtede denne scene, blev jeg tilskyndet til at tage min hat af, for jeg følte det som om, jeg var på hellig grund. Herrens Ånd hvilede på



mig og jeg blev tilskyndet til at velsigne hele dette område ... Mit hjerte var med dem, og jeg troede, at mit hoved var et kildevæld af tårer, for jeg græd flere mil efter at jeg havde budt dem farvel« (ibid., s. 187).

Herren har brug for missionærer med et villigt hjerte og sindelag.

Virkelig effektive missionærer har mange talenter, forskellige og smukke, men én egenskab, de alle synes at have, er evnen til at stå fast ved deres forpligtelse – det vil sige kraften til at gøre det, de er gået ind på at gøre. De siger til sig selv, at de vil så op til tiden om morgenen, og det gør de. De er ikke afhængige af kammerater, distriktsledere eller nogen anden. De forpligter sig over for missionspræsidenten til, at studere evangeliet hver morgen og ikke miste modet i løbet af nogle få dage. De forstår, at Herren har kaldet dem til at undervise og bære vidnesbyrd, døbe og opbygge riget i hans navn, og de udfører deres arbejde med glæde.

Hvorfor kom denne kraft til at tage en beslutning og gennemføre den? Jeg vil mene, at den i de fleste tilfælde kom, længe før de ankom til missionsmarken.

For 18 måneder siden talte præsident Thomas S. Monson over et meget vigtigt budskab ved konferencens præstedømme-møde. Det er blevet udgivet som en pjeces, kaldet *Til gavn og styrke for de unge*. Lad mig læse et kort afsnit: »Nogle mennesker bryder sig med vilje Guds befalinger. De planlægger at omvende sig, før de tager på mission eller skal modtage templets hellige pagter og ordinanser. Omvendelse fra en sådan opførsel er en vanskelig og smertefuld proces, og den kan tage lang tid. Det er bedre ikke at begå synden. Nogle synder er så alvorlige, at de kan sætte dit medlemskab i Kirken og dit evige liv i fare. Seksuelle synder er blandt disse alvorlige synder« (*Til gavn og styrke for de unge*, pjeces).

Det er min opfattelse, at nogle af vores unge ikke tror, at omvendelse for alvorlige synder »er en vanskelig og smertefuld proces, og den kan tage lang tid«. Hvordan er denne alvorlige misforståelse opstået?

Unge mennesker, hvis nogle af os, som er ældre, har givet jer det indtryk, at det ikke er så alvorligt at bryde Guds befalinger, så tilgiv os. Lyt omhyggeligt til Herrens ord gennem en profet, kong Benjamin:

»Og nu siger jeg jer, mine brødre, at dersom I, efter at I er blevet undervist og har fået kundskab om alle disse ting, skulle overtræde og gå imod det, der er talt, da unddrager I jer selv Herrens ånd, så den ikke har plads hos jer til at lede jer på visdommens sti, så at I kan blive velsignet og blive lykkelige og blive bevarede.

Jeg siger jer, at den, som gør dette, gør sig skyldig i åben opstand imod Gud; derfor finder han behag i at adlyde den onde ånd, og bliver en fjende af al retfærdighed, og derfor er Herren ikke hos ham, thi Herren bor ikke i vanhellige templer« (Mosiah 3:36-37).

Det er langt bedre, hvis vi flittigt stræber efter at holde os selv uplettet af disse alvorlige overtrædelser. Nogle har ikke gjort det, og heldigvis er der en måde at undslippe. Men det »er en vanskelig og smertefuld proces, og den kan tage lang tid«.

Bemærk Herrens ord, da han mindedes omkostningerne ved vore overtrædelser og viser os udfrielsen: »Derfor befaler jeg dig at omvende dig. Ja, omvend dig, at jeg ikke skal slå dig med min munds rig, med min vrede og min harme, og dine lidelser blive svære – hvor svære ved du ikke, hvor gruelt det er ved de ikke, ja, hvor tunge at bære, begriber du ikke!

Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.

Men dersom de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg.

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvende af smerte og blødt fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk« (L&P 19:15-18).

Unge mænd, I skal leve retskaffent af mange årsager. En af dem er, at I skal have Herrens Ånd hos jer, når I arbejder i missionsmarken. Helligåndens tilstedeværelse er afhængig af jeres personlig retskaffenhed.

Hvis I ikke flittigt stræber efter Åndens hjælp, vil I opdage, at missionering er yderst vanskelig og resultaterne meget skuffende.

Præsident Bensons råd er tydeligt: »Vores forkyndelse og undervisning må foregå ved Helligåndens magt. Vi skal altid huske, at i dette herlige værk er Ånden det vigtigste element« (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 313).

Lyt også til Herrens ord, da han talte om sine udsendinge: »Derfor har jeg kaldt på de svage i denne verden og dem, som er ueråde og foragtede, for at slå nationerne med min Ånds kraft.

Og deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres skjold og panser. Jeg vil omgjøre deres lænder, og de skal stride mandigt for mig« (L&P 35:13-14).

Lad jeres ønske være at tilslutte jer denne storslåede hær, der går arm i arm med kammerater og »strider mandigt« for ham med Åndens ledsagelse.

Præstedømmeledere, lad os være forsigtige, når vi ikke tillader unge missionærer at tage ud i missionsmarken med overtrædelser, der endnu ikke er blevet ordnet. Det er bogstaveligt talt som at gå i kamp uden hjelm, sværd eller skjold. Lad os huske, at det tager tid at udvikle kraft til at modstå fristelsens ild. Det tager tid at modtage den vidunderlige trøst, der kommer til den, som virkelig angriber. Giv dem tilstrækkelig tid.

Desuden er der et mere omfattende spørgsmål. Tiden tillader kun, at jeg lige nævner det. Men vores succes i denne berstrelse vil have evige konsekvenser for andre end missionæren og den omvendte.

Ældste Boyd K. Packer har mindet os om, at »Kirkens sikkerhed i de kommende generationer er afhængig af vores succes med at kalde missionærer. Hvis vi interesserer os for dette værks fremtid, kan vi ikke hvile, før alle raske unge mænd er blevet værdige og ønsker at modtage en kaldelse til at tage på mission« (*Ensign*, marts 1985, s. 10).

Herren kalder på værdige, villige arbejdere til at høste markerne.

Elskede unge mænd, vil I tænke over, hvad det kunne betyde for jer, hvis I sammen med profeten Moroni kunne sige: »Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv« (3 Nephi 5:13).

Jeg er Jesu Kristi, Guds Søns og verdens Frelsens vidne. Det er min dybe overbevisning, at han har kaldet os til at undervise og bære vidnesbyrd for verden i hans navn. Og for jer, unge brødre, er min oprigtige bøn, at I vil reagere på hans kald med et villigt sindelag og et værdigt hjerte. I Jesu Kristi navn. Amen. □

At lære, handle og være

Præsident Thomas S. Monson

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Dette værk er ikke jeres eller mit alene. Det er Herrens værk, og når vi gør Herrens ærinde, er vi berettiget til Herrens hjælp.«



Vi formaner alle sidste dages hellige at være fornuftige i deres planlægning, at være konservative i deres levevis og undgå overdreven og unødvendig gæld. Sådan bliver Kirkens økonomiske anliggender håndteret, for vi er opmærksomme på, at jeres tiende og andre bidrag ikke kommer uden ofre, og at det er hellige midler.

Lad os gøre vores hjem til retfærdighedens helligdomme, steder for bøn og bolig for kærlighed, så vi kan fortjene de velsignelser, der kun kan komme fra vor himmelske Fader. Vi har brug for hans vejledning i vores hverdag.

I denne store mængde findes præstedømmets magt og evnen til at række ud og dele det herlige evangelium med andre. Vi har hænderne, der kan løfte andre ud af selvtilfredshed og inaktivitet. Vi har hjerterne, der kan tjene trofast i vore præstedømmekaldelser og derved inspirere andre til at gå på højere stier og undgå syndens sump, som truer med at opløse så mange. Sjæles værdi er i sandhed stor i Guds øjne. Det er vores dyrebare privilegium, bevæbnet med denne kundskab, at få afgørende betydning i andres tilværelse. De ord, der findes i Ezekiel, kunne sagtens gælde alle os, der følger Frelseren i hans hellige værk:

»Jeg giver eder et nyt hjerte, og en ny ånd giver jeg i eders indre ...

Jeg giver min Ånd i eders indre og virker, at I følger mine vedtægter og tager vare på at holde mine løvbud.

I skal bo i det land, jeg gav eders fædre, og I skal være mit folk, og jeg vil være eders Gud« (Ez. 36:26-28).

Hvordan kan vi gøre os fortjent til dette løfte? Hvad kvalificerer os til at modtage denne velsignelse? Er der en vejledning man kan følge? Må jeg foreslå tre ting vi kan overveje? De gælder diakoner så vel som højpræster. De er inden for vores muligheder.

En kærlig himmelsk Fader vil hjælpe os i vores færd.

For det første: *Lær det, vi bør lære!*

For det andet: *Gør det, vi bør gøre!*

For det tredje: *Vær sådan, som vi bør være!*

Lad os gå lidt i detaljer med disse ting, så vi kan være nyttige tjenere for vor Herre.

1. *Lær det, vi bør lære.* Apostlen Paulus ønskede, vi skulle forstå, at det er yderst vigtigt, at vi lærer. Han sagde til filipperne: »Men ét gør jeg: idet jeg glemmer, hvad der er bagved, og rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus« (Filip. 3:13-14). Og hebræerne tilskyndede han: »[Læg] ... synden ... bort ... lad os med udholdenhed ile fremad i det kapløb, vi har foran os, mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender« (Hebr. 12:1-2).

Ældste Stephen L. Richards talte ofte til bærerne af præstedømmet og understregede sin teori vedrørende det: »Præstedømmet blive sædvanligvis blot defineret som 'Guds kraft givet til mennesker'. Det er en præcis definition. Men af praktiske årsager holder jeg af at definere præstedømmet i forbindelse med tjeneste, og jeg kalder det ofte for 'den fuldkomne plan for tjeneste'. Det gør jeg, fordi jeg mener, at det kun er ved brug af denne guddommelige magt, givet til mennesket, at vi nogen sinde kan gøre os håb om at nå denne gaves fulde betydning og livskraft. Det er en måde at tjene på ... og det menneske, som ikke bruger det, vil være tilbøjelig til at miste det, for vi får tydeligt at vide gennem åbenbaring, at den, som forsømmer det, 'skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald'.

Præstedømmet er ikke stillestående og et menneskes ordination ... er ikke en stationær indsættelse. Der er imidlertid nogle mænd, som betragter det sådan, for de synes så selvtilfreds og veltilpassede med deres ordination.

Jeg kan sagtens forestille mig sådan en mand, der kommer ind i Den Store Dommers nærvær og siger noget i denne retning: 'Mens jeg var på jorden, var jeg højpræst. Jeg kommer nu for at få en højpræsts belønning.' Jeg mener ikke, at det er vanskeligt at forestille sig, hvad svaret kan være. Han vil sandsynligvis blive mødt med spørgsmål som disse: 'Hvad gjorde du, da du var højpræst? Hvem velsignede du med det?' Hans belønning vil være afhængig af svarene på disse spørgsmål« (I Conference Report, apr. 1937, s. 46-47).

Det Første Præsidentskab, bestående af Joseph F. Smith, Anthon H. Lund og Charles W. Penrose erklærede i februar 1914: »Præstedømmet er ikke givet for at ære eller ophøje mennesket, men for at betjene dem, som bærere af dette hellige hverv er kaldet til at virke iblandt ...



Gudgivne ærestitler og hædersbevisninger, der har at gøre med adskillige embeder og ordener i præstedømmet, skal ikke bruges eller betragtes som titler, der stammer fra mennesket. De er ikke til pynt eller et udtryk for dyrighed, men snarere udnævnelser til ydmyg tjeneste i den Mesters værk, som vi hævder at tjene» (James R. Clark, comp. *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vol. [Salt Lake City: Bookcraft, 1965-75], 4:304).

Præsident Harold B. Lee, en af Kirkens største lærere, gav sit råd i let forståelig ord: »Forstår I, når man bliver præstedømmebærer, bliver man Herrens repræsentant. Man bør tænke på sin kaldelse, som om man gik Herrens ærinde« (*Stand Ye in Holy Places*, [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974], s. 255).

Nogle af jer er måske generede af natur og mener, at I ikke så godt kan reagere bekræftende på en kaldelse. Husk, at dette værk ikke er jeres eller mit alene. Det er Herrens værk, og når vi går Herrens ærinde, er vi berettiget til Herrens hjælp. Husk, at Herren vil forme ryggen, så den kan bære de byrder, der lægges på den.

Mens det formelle klasseværelse af og til kan virke skræmmende, finder noget af den mest effektive undervisning sted andre steder end i kirkesalen eller klasseværelset. Jeg husker tydeligt, at omkring denne årtid for nogle år siden, så medlemmerne, der bar Det Aronske Præstedømme, frem til den årlige udlift, der højtideligholdt gengivelsen af Det Aronske Præstedømme. I buser drog vores stavs ungdom næsten 150 km mod nord til Clarkston kirkegård, hvor vi så Martin Harris' grav, han, som var et af de tre vidner for Mormons Bog. Da vi stod omkring den smukke granitsøjle, der markerer Martin Harris' grav, fortalte ældste Glen L. Rudd, daværende højbedsmedlem, baggrunden for Martin Harris liv, læste hans vidnesbyrd i Mormons Bog og bar sit eget vidnesbyrd om sandheden. De unge mænd

lyttede helt fordybet, rørte ved stenen og overvejede de ord, de havde hørt, og de følelser, de havde haft.

Frokosten blev indtaget i en park i Logan. De unge mænd lagde sig så ned på plænen ved templet i Logan og stirrede op mod dets høje spir. Smukke hvide skyer passerede forbi spirene i den lette brise. Formålet med templer blev fortalt. Pagter og løfter blev mere end ord. Ønsket om at være værdig til at gå ind ad disse tempeldøre kom ind i disse unge hjerter. Himlen var meget nær denne dag. Vi lærte det, vi bør lære.

2. *Gør det, vi bør gøre!* I en åbenbaring om præstedømmet, givet gennem profeten Joseph Smith og optegnet som afsnit 107 i *Lære & Pagter*, bliver »lære« til »gøre«, når vi læser: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet« (vers 99).

Alle præstedømmebærere, som er tilstede ved dette møde i aften, har en kaldelse til at tjene, til at gøre sit bedste i det værk, han har fået tildelt. Ingen opgave er mindreværdig i Herrens tjeneste, for alle har evige konsekvenser. Præsident John Taylor advarede: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelse, vil Gud holde jer ansvarlige for dem, som I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt. Og hvem af os har råd til at være ansvarlig for forsinkelsen af en menneskesjæls frelse? Hvis stor glæde er belønningen for at frelse én sjæl, hvor forfærdelig må da ikke deres anger være, hvis generete tilbageholdenhed har været årsag til, at et af Guds børn ikke blev advaret eller hjulpet, så det måtte vente til en pålidelig Guds tjener kom forbi.«

Den gamle talemåde er altid sand: »Gør din pligt, og ej kun næsten; så vil Herren gøre resten.«

Det meste af den tjeneste, der ydes af præstedømmebærere, gøres stille og uden fanfare. Et venligt smil, et varmt håndtryk, et oprigtigt vidnesbyrd om sandheden kan bogstaveligt talt berige liv, ændre menneskelig natur og frelse dyrebare sjæle.

Et eksempel på en sådan tjeneste findes i Julius og Dorothy Fusseske missionæroplevelse. Det var kaldet til at udføre en to år lang mission i Polen. Bror Fusseske er født i Polen. Han talte sproget. Han elskede folket. Søster Fusseske er engelsk og vidste kun lidt om Polen og dets folk.

De gik i gang med opgaven, idet de stolede på Herren. Levestandarden var primitiv, arbejdet ensomt og deres opgave enorm. Der var endnu ikke på dette tidspunkt oprettet en mission i Polen. Ægteparret Fusseskes opgave var at forberede vejen, så der kunne oprettes en mission, så andre missionærer kunne kaldes til at tjene og mennesker undervises, omvendte højbeds, grene oprettes og kirkebygninger bygges.

Blev ældste og søster Fusseske fortvivlet på grund af deres opgaves vældige omfang? Ik-

ke et øjeblik. De vidste, at deres kaldelser kom fra Gud, så de bad om hans guddommelige hjælp, og de hengav sig helhertjet til deres arbejde. De blev i Polen, ikke i to år, men i fem år. Alle de føromtalte mål blev nået.

Ældsterne Russell M. Nelson, Hans B. Ringger og jeg, ledsaget af ældste Fusseske, mødtes med minister Adam Wopatka fra den polske regering, og vi hørte ham sige: »Jeres kirke er velkommen her. I kan bygge jeres bygninger, I kan sende jeres missionærer hertil. I er velkomne i Polen. Denne mand,« sagde han, idet han pegede på Julius Fusseske, »har tjent jeres kirke godt. I kan være taknemmelige for hans eksempel og hans arbejde.«

Ligesom ægteparret Fusseske kan vi gøre det, vi bør gøre i Herrens værk. Så kan vi, som Julius og Dorothy Fusseske, sige med salmisten: »Fra Herren kommer min hjælp, fra himlens og jordens skaber ... jeg blunder han, som bevarer dig; nej, han blunder og sover ikke, han, som bevarer Israel« (Sl. 121:2-4).

3. *Vær sådan, som vi bør være!* Paulus rådgav sin elskede ven og kammerat, Timoteus: »Vær et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim. 4:12).

Præsident Ezra Taft Benson har formanet os at bede for vores opgaver og søge guddommelig hjælp, så vi kan få succes. Desuden har han selv fulgt dette råd i alle sine forehåbender. Bøn er kendetegnet for Ezra Taft Bensons lederskab. »Anerkendelsen af en magt, der er højere end ham selv, forringet han på ingen måde. Han skal søge, tro på, bede og håbe, at han vil finde. En sådan oprigtig, bønsmø indsat kan ikke forblive ubesvaret: det er selve grundlaget for troens filosofi. Guddommelige velsignelser vil følge dem, som ydmygt søger det.«

Mormons Bog kommer med det råd, som siger alt. Herren siger: »Hvad slags mænd bærer I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: som jeg er« (3 Nephi 27:27).

Og hvad slags mand var han? Hvilket eksempel var han i sin tjeneste? I Johannes, kapitel 10, kan vi læse: »Jeg er den gode hyrde; den gode hyrde sætter sit liv til for færene.

Men den, som er lejesvend og ikke hyrde, hvem færene ikke hører til, han ser ulven komme og forlader færene og flygter – og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hverandre -

fordi han er en lejesvend og ikke bryder sig om færene.

Jeg er den gode hyrde; jeg kender mine, og mine kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for færene« (Joh. 10:11-15).

Lær det, vi bør lære. Gør det, vi bør gøre. Vær sådan, som vi bør være! Ved at gøre

dette, vil vi få Himlens velsignelser. Vi vil vide, at vi ikke tjener alene. Han, som bemærker, at spurven falder til jorden, vil på sin egen måde anerkende vores tjeneste.

Lad mig fortælle jer en rørende oplevelse, som illustrerer denne forsikring.

Broder Edwin Q. Cannon, jun. var missionær i Tyskland i 1938, hvor han elskede folket og tjente trofast. Ved afslutningen af sin mission, vendte han tilbage til Salt Lake City. Han giftede sig og oparbejdede sin egen forretning.

Der gik 40 år. En dag kom bror Cannon op på mit kontor og sagde, at han havde været ved at kikke på sine missionærbilleder. Blandt disse billeder, som han havde haft siden sin mission, var der mange, som han

ikke med sikkerhed kunne huske, hvem var. Hver gang han havde tænkt sig at kassere disse få billeder, var han blevet tilskyndet til at beholde dem, selv om han ikke vidste hvorfor. Det var billeder, der var taget af bror Cannon under hans mission, da han arbejdede i Stettin i Tyskland, og de forestillede en familie – en mor, en far, en lille pige og en lille dreng. Bror Cannon vidste, at deres efternavn var Berndt, men han kunne ikke huske mere om dem. Han antydede, at han forstod, at der var en Berndt, som var regionalrepræsentant i Tyskland, og han tænkte, selv om det var usandsynligt, at denne Berndt kunne have forbindelse med den familien Berndt, som havde boet i Stettin, og som var på disse billeder. For han

kasserede billederne, ville han lige kontrollere det med mig.

Jeg fortalte bror Cannon, at jeg snart skulle til Berlin, hvor jeg forventede, at jeg skulle møde Dieter Berndt, regionalrepræsentanten, og at jeg ville vise ham billederne, for at se om der var nogen forbindelse, og om han ville beholde dem. Der var også mulighed for, at jeg kom til at møde bror Berndts søster, som var gift med Dietmar Matern, stavspræsident i Hamburg.

Herren lod mig ikke engang komme til Berlin, før hans hensigt var opfyldt. Jeg var i Zürich i Schweiz, og gik om bord i et fly til Berlin, da jeg opdagede, at selveste end Dieter Berndt også skulle med flyet. Han satte sig ved siden af mig, og jeg fortalte ham, at jeg havde nogle gamle billeder af nogle mennesker, der hed Berndt fra Stettin. Jeg gav ham dem og spurgte ham, om han kunne identificere dem, der var på billederne. Da han omhyggeligt så på dem, begyndte han at græde. Han sagde: »Vores familie boede i Stettin under krigen. Min far blev dræbt, da en af de allieredes bomber ramte den virksomhed, han arbejdede i. Ikke så længe efter, invaderede russerne Polen og Stettin. Min mor tog min søster og mig med og flygtede fra den fremstormende fjende. Vi måtte lade alt blive tilbage, deriblandt de fotografier, vi havde. Bror Monson, den lille dreng på billederne er mig, og den lille pige er min søster. Manden og kvinden er vore kære forældre. Indtil i dag har jeg ingen billeder fra vores barndom i Stettin og af min far.«

Mens jeg tørrede mine tårer bort, fortalte jeg bror Berndt, at billederne var hans. Han lagde dem forsigtigt og kærligt ned i sin taske.

Ved den næste generalkonference, da regionalrepræsentant Dieter Berndt var i Salt Lake City, besøgte han bror og søster Edwin Cannon jun., så han selv kunne udtrykke sin taknemmelighed for den inspiration, fik br. Cannon til at gemme disse dyrebare billeder, og at han fulgte denne inspiration og beholdt dem i mange år.

*William Cooper skrev disse linier:
Gud har så underfuld en vis
at gøre under på;
han taler gennem storm og is
og går på bølgen blå.*

*Døm Herren ej med svag forstand,
men i hans nåde hvil;
thi bag hans mørke bryn vi kan
jo se hans åsyns smil.
(Sange, nr. 145).*

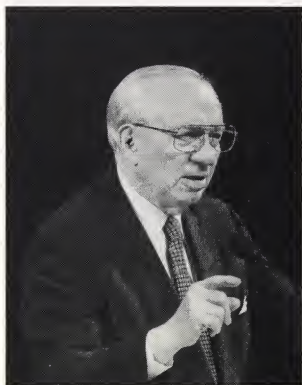
Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om at dette værk, hvori vi er involveret, er sandt. Herren står ved roret. Må vi altid følge ham. Det er min oprigtige bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □



»Tro hans profeter«

Præsident Gordon B. Hinckley
Førstestorådsgiver i Det Første Præsidentskab

»Herren våger over sit værk. Dette er hans rige. Vi er ikke som får uden hyrde. Vi er ikke som en hær uden hærfører«.



Mine elskede brødre, det har været et inspirerende møde. Vi har hørt meget, som vil tjene os til velsignelse, hvis vi vil anvende det. Nu, hvor jeg tilføjer mit vidnesbyrd, søger jeg Helligåndens vejledning. Jeg vil gerne tale i vidnesbyrdets ånd. Jeg vil tale lidt uformelt om nogle af mine egne iagttagelser og oplevelser med denne Kirkes ledere. Jeg har valgt en tekst fra Anden Krønikebog, kapitel 20.

Jeg tager jer med tilbage til tiden, hvor Josafat, Asas søn, var konge over Juda og Jerusalem.

Det var en tid med stor røngstelse. Ammonitterne og moabitterne havde erklæret Juda krig. Judas folk var i stort undertal, og deres situation syntes håbløs.

Josafat samlede sit folk, så de kunne bøn-falde Herren om hjælp. Han råbte til Herren i bøn:

»Vor Gud, ... vi er afmægtige over for

denne vældige menneskemængde, som kommer over os; vi ved ikke, hvad vi skal gøre, men vore øjne er vendt til dig!« (2 Krøn. 20:12).

Da sagde den levitiske profet Jahaziel til Josafat:

»Så siger Herren til eder: Frygt ikke og forfærdes ikke for denne vældige menneskemængde, thi kampen er ikke eders, men Guds! ...

Det er ikke eder, der skal kæmpe her; stil eder op og bliv stående, så skal I se, hvorledes Herren frelser eder ... Frygt ikke og forfærdes ikke« (vers 15, 17).

Kongen, der stolede på profetens ord, sagde da til folket: »Hør mig, I judæere og Jerusalems indbyggere! *Tro på Herren eders Gud, og I skal blive boende, tro hans profeter, og lykken skal følge eder*« (vers 20; fremhævelse tilføjet).

Det er emnet for min tale. Jeg gentager: »Tro på Herren eders Gud, og I skal blive boende; tro hans profeter, og lykken skal følge eder.« Vi synger en salme i denne kirke; som ingen andre har: »Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag« (Sange, 1956, nr. 184).

Jeg har ikke personligt talt med alle profeterne fra denne uddeling. Jeg har ikke kendt profeten Joseph Smith, og jeg har aldrig hørt ham tale. Min bedstefar, der som ung boede i Nauvoo, hørte ham, og han vidnede om Josefs guddommelige kald som denne uddelings store profet. Men jeg følger dog, at jeg har lært profeten Joseph Smith at kende.

Jeg har læst og troet hans vidnesbyrd om hans storslåede åbenbaring, hvor han talte med Faderen og Sønnen. Jeg har grundet over dette under, mens jeg har stået i den lund, hvor han bad, og i de omgivelser modtog jeg, ved Åndens kraft, et vidnesbyrd om, at det skete, som han fortalte det.

Jeg har læst Mormons Bog, som han oversatte ved Guds gave og kraft. Helligånden har givet mig et vidnesbyrd om denne hellige optegnelses oprindelse. Joseph Smith skrev den ikke af sig selv.

Med mine egne øjne har jeg set kraften i det præstedømme, han modtog ved håndspålgæggelse af dem, som bar det fordem. Jeg har studeret hans liv og vejet hans ord. Jeg har grundet over begivenhederne omkring hans død, og jeg har lært ham at kende – i det mindste til en vis grad, tilstrækkeligt til at jeg kan stå her foran jer og vidne om, at han var en profet, kaldet og ordineret til at være Guds redskab i genoprettelsens store værk.

Jeg har aldrig set Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff eller Lorenzo Snow. Men jeg ved, at de var Guds mænd, for jeg har studeret deres liv og læst deres ord, og i mit hjerte har jeg modtaget et vidnesbyrd om deres kald som Guds profeter.

Jeg husker, hvordan jeg, som en lille dreng, så præsent Joseph F. Smith. Jeg kan ikke huske detaljerne, men jeg har en erindring om ham, som en mand med et bølgenede skæg og en ikke så kraftig stemme. Jeg har siden hen læst meget af det, han lærte os. Og jeg ved, at han talte som den levende Guds profet.

Jeg har personligt kendt præsidenterne Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball og Ezra Taft Benson. Jeg har udført opgaver for dem alle. Jeg har tjent under dem alle. Jeg har kendt dem, hørt dem bede, og jeg kan vidne om, at de hver især har været usædvanlige mænd, og at de hver især blev kaldet af Gud efter lang tids erfaring og tilpasning, oplæring og disciplin, til at være et redskab for den Almægtige for at tale til folkets velsignelse og vejledning.

Jeg hørte præsident Grant tale ved mange lejligheder, før jeg mødte ham. Da min bror og jeg var teenagere, kom vi i dette Tabernakel til konferencerne, da der var plads til alle, der havde lyst til at komme. Som drenge er flest, satte vi os oppe på balkon, længst væk i bygningen. Jeg blev altid imponeret, når denne høje mand rejste sig for at tale. Der gik ligesom en elektrisk strøm gennem min drengekrop. Hans stemme bar vidnesbyrdet om Mormons Bog ud til os. Da han sagde, at den var sand, vidste jeg, at den var sand. Han talte med stor kraft om visdomsordet, og han lovede, uden tøven, velsignelser til dem, der ville overholde det. Jeg har ofte tænkt over de menneskelige sorg og lidelser, cigaretrykning har forårsaget, den fattigdoms spiritus har forvoldt, og som kunne have været undgået, hvis hans profetiske vejledning var blevet fulgt.

Præsident Grant talte om tiendeloven.

Jeg kan stadig høre hans storslåede vidnesbyrd om dette princip. Han talte om fasteoffer og sagde, som jeg husker det fra dengang, at hvis verden ville følge dette enkle princip, der var en åbenbaring fra Gud, kunne man dække fattiges behov over hele verden, uden at skulle opkræve folk skatter til andres velfærd.

Han advarede mod den personlige gælds slaveri. Verden var dengang engageret i en halsbrækkende jagt på rigdom. Så kom »Sorte Torsdag«, i november 1929. Jeg var 19 år og gik på universitetet. Jeg så økonomien smuldre. Jeg så mænd, jeg kendte, miste alt, efterhånden som kreditorerne vendte sig imod dem. Jeg så meget af tidens stress og nød. Jeg tænkte dengang, og jeg har ofte siden tænkt på, at mange kunne være blevet sparet for smerte og sorg, lidelser, forlegenhed og problemer, hvis de havde lyttet til en profets råd om personlig gæld.

George Albert Smith efterfulgte Heber J. Grant som præsident og profet. Den frygtelige anden verdenskrig sluttede, mens han var præsident. Vore medlemmer sultede, ligesom andre i Europa, sultede i efterkrigstiden. Præsident Smith besøgte De Forenede Staters præsident, Harry Truman. Han bad om transport til mad og tøj til de nødlidende. Præsident Truman spurgte præsident Smith, hvor han ville få denne nødhjælp fra. Præsident Smith svarede, at kirken havde nogle produktionsprojekter under et velfærdsprogram, og at kvinderne i hjælpeforeningerne havde samlet korn. Hylderne i vore lagre bughede, og vore kornlagre var fulde. Dette var et resultat af Kirkens lederes profetiske forudsæen.

Regeringen lovede at stille transport til rådighed, og ældste Ezra Taft Benson fra De Tolvs Råd blev sendt til Europa for at tilse fordelingen af varerne, der blev sendt til Tyskland.

Jeg var en af dem, der arbejdede om natten på Welfare Square, her i Salt Lake City, med at læsse varer på togvogne, som kørte maden til den havn, hvorfra den skulle sejles over havet. Da templet i Schweiz skulle indvies, kom mange af de hellige fra Tyskland, og jeg hørte nogle af dem, med tårerne løbende ned ad kinderne, udtrykke stor taknemlighed over den mad, der havde reddet deres liv.

Præsident Smith plejede at tale om en streg, vi ikke måtte overskride. Den ene side var Herrens, den anden var det ondes. Præsident Smith sagde til os: »Bliv på Herrens side af stregen«. Han erindrede os ofte om, at: »Vi er alle vor Faders børn. Vi skal elske folk til at gøre det rigtige«. Han var indgrebet af kærlighed.

David O. McKay efterfulgte George Albert Smith. Han var en robust mand med et godt udseende, der udstrålede en vis autoritet, og altid bar han et smil, der var smukt

og beroligende. Han lignede en profet, og han talte som en profet.

Jeg husker, hvordan en velkendt journalist skulle interviewe ham. Denne mand havde mødt alle de store mænd på jorden. Han var ligefrem og streng i sine spørgsmål og undersøgelser.

Da han kom ud fra præsidentens kontor, sagde han til præsident McKays sekretær: »I dag har jeg set og talt med en profet«.

Hans lærdomme var storslåede, og hans opfordringer til personlig retfærdighed og til at styrke vore familier var medrivende. Hans udtalelse om hjemmet er blevet et motto for os: Ingen succes i verden kan erstatte flasko i hjemmet. De, der fulgte hans råd, er blevet velsignet. De, der vendte det ryggen, har betalt en tragisk pris.

Joseph Fielding Smith blev Kirkens næste præsident og Herrens profet. Der var dem, der mente, at han talte hårdt, som en profet fra Det Gamle Testamente. Han talte da også ligefremt og uden omsvøb. Det er en profets mission. Men det var min erfaring, at han var en mand, der besad stor venlighed, og at han sørgede over, at så mange var uvilleg til at følge Herrens bud.

Han brugte tre storslåede ord, som jeg aldrig skal glemme – »oprigtig og trofast«. I sine taler, i sine private samtaler, og i sine bønner til Herren, bad han om, at vi måtte være oprigtige og trofaste. De, der fulgte hans råd, har smagt lydhedens søde frugter. De, der vendte det ryggen, har erfaret noget af den bitterhed, der kommer af at fornægte sandheden.

Så fulgte Harold B. Lee. Det var en mand, jeg elskede. Under hans korte tid som præsident, rejste jeg til Europa med ham ved to forskellige lejligheder. Det var dejlige

dage, hvor vi talte sammen. Jeg var hans juniorkammerat på disse rejser, og han talte fra hjertet om mange ting. Han advarede imod at forsømme sin familie. Han fortalte os, at det største værk, vi nogensinde skulle udføre, var inden for vores eget hjemms egne fire vægge. Han sagde, at vi skulle besidde de store marker og dyrke de små. Han ønskede, at vi skulle få det store overblik over arbejdet, og så med trofasthed passe vore individuelle ansvar. Han kom selv fra ydmygke kår, og i sit hjerte havde han en stor kærlighed til de fattige. Han blev den første leder af velfærdsprogrammet, da det blev etableret i 1936, og han underviste i dets principper i hele Kirken. Han kaldte og indsatte mig som stavspræsident. Jeg husker endnu nogle af de ting, han sagde til mig i den velsigelse. Han sagde: »Vær opmærksom på Åndens tilskyndelser. Vær sen til at kritisere, og snar til at opmuntre«. Det råd kan jeg anbefale jer alle. Det kom fra en levende Guds profet.

Min kærlighed til hans efterfølger, Spencer W. Kimball, er også stor. Denne venlige mand, der var lille af vækst, var så flitrig, så energisk, så opsat på at overvinde ethvert handicap, at selv hans beskadigede stemmebånd blev et fortrin. Når han talte, lyttede vi alle. Hvem kan glemme hans storslåede, rørende udtalelse: »Meget afhænger af vores villeg til at tage en beslutning, i fællesskab og hver for sig, og vores nuværende indsat er ikke acceptabel for os eller ... for Herren. Jeg beder ikke om nogle øjnefaldende, kortvarige ændringer i vores indsat, men en stille beslutning ... om at gøre arbejdet bedre, at øge vores indsat« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 174).

Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, til højre, hilser inden et konference-møde på ældsterne Russell M. Nelson, til venstre, og L. Tom Perry fra De Tolvs Råd.



Kaldet om at øge vores indsats lød i hele Kirken. Mange tog det til sig og arbejdede med større iver og hengivelse. Når de gjorde det, blev de velsignet. Min gæld, og jeres, er stor til denne venlige, milde mand og professionelle leder.

Præsident Ezra Taft Benson blev ordineret og indsat i sit høje og hellige kald umiddelbart efter præsident Kimball's død.

Kan nogen mon betvivle hans egnetthed til dette ansvar? I de år han har arbejdet såvel med offentlige som med Kirkens anliggender, har han med stor naturlighed bevæget sig blandt denne verdens største personligheder. Han har, siden sin barndom, haft en dyb og urokelig overbevisning i sit hjerte om dette værks guddommelighed. Han har tjent med sin myndighed som apostel blandt mange folk. Han har talt profetisk og vidunderligt om mange emner, men det budskab, han har gentaget flest gange for Kirkens folk, er: »Læs Mormons Bøger».

Hvorfor? Fordi han ved, at når vi læser dette hellige vidnesbyrd, kommer vi nærmere Gud, og det er det største behov iblandt os.

Kunne der lyde nogen mere passende opfordring fra en profet end denne? Man behøver kun at se på det skidt og ræddenskab, der oversvømmer verden i form af pornografisk

litteratur, pornografiske film, pornografiske videoer, pornografiske fjernsynsudsendelser, for at se det store behov, der er for en stor-slået og magtfuld og overbevisende mod-vægt på retfærdighedens side.

Jeg vil vende tilbage til Josafats ord: »Tro på Herren eders Gud, og I skal blive boende; for at hans profeter, og lykken skal følge eder».

Mange små ting prøver vores villighed til at acceptere profetens ord. Jesus sagde engang: »Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sin vinger! og I ville ikke« (Matt. 23:37).

Sådan har det været igennem hele menneskeheds historie, og sådan er det også i dag. Vi har oplevet det i samfundet, selv her i Utah. Med sig i graven tog præsident Grant sorgen over, at befolkningen i Utah, mod hans råd, i 1934 bidrog med den afgørende stemme, der ophævede det 18. tillæg til den amerikanske forfatning.

Det glæder mig at kunne sige, at vi havde den anden oplevelse for nogle år siden, da vi sluttede os til vore medborgere i en kampagne for at føre kontrol med distributionen af spiritus. Der er for mig ingen tvivl om, at der er opnået store fordele ved, at vi har sluttet overvældende op om vores profets råd. Der skete noget lignende, da det blev

foreslået, at der skulle opstilles MX-missiler her. Under præsident Kimball's ledelse gjorde vi vores holdning i sagen klar. Det er min overbevisning, at ikke blot vi, i denne del af landet, blev velsignet af denne holdning, men også hele nationen og måske endda hele verden.

Nu, som altid, står vi over for offentlige sager om moral. Denne gang drejer det sig om lotterier, hestevedløb eller andre former for spil. Kirkens præsidenter har talt tydeligt og uden omsvøb om disse spørgsmål.

Det er små ting, men vigtige ting. De får en til at tænke på den store kamp mellem profeten Elias og Ba'als præster. Elias sagde dengang: »Hvor længe vil I blive ved at halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold eder til ham, og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!» (1 Kong. 18:21).

Lad mig til sidst gentage, at jeg har arbejdet sammen med syv af denne Kirkes præsidenter. Jeg har set, at de alle var mennesker. Men det har aldrig bekymret mig. De har måske haft nogle svagheder. Det har aldrig bekymret mig. Jeg ved, at Gud i himlen altid har anvendt dødelige mennesker til at opfylde sine guddommelige formål. Han har brugt de bedste, han kunne få, og de har været fantastisk.

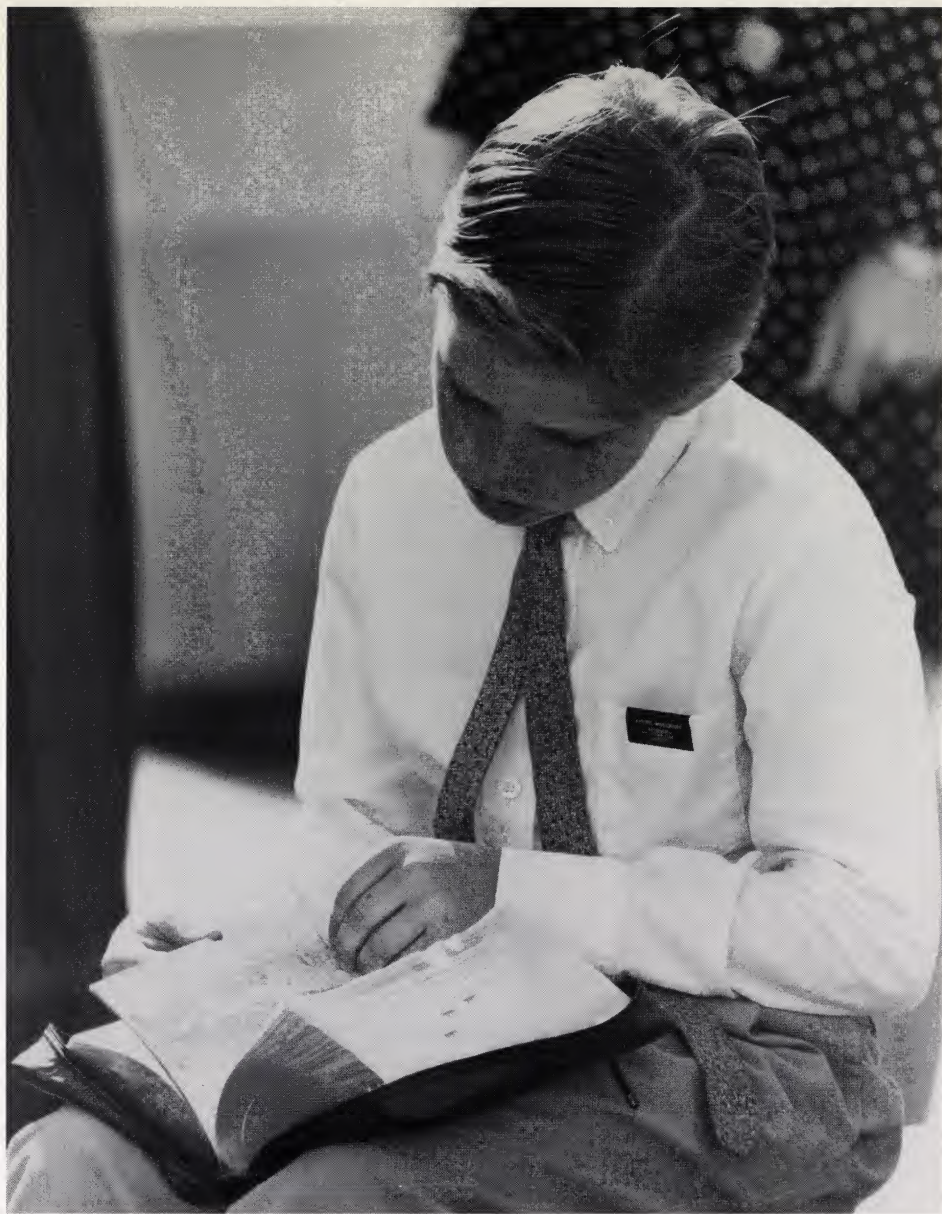
De mænd, jeg har kendt, og som jeg har arbejdet sammen med, har været fuldstændigt uselviske i deres bestræbelser på at opbygge Guds rige og på at gøre mennesker lykkeligere. De har, uden tanke for sig selv, arbejdet for det store værk, de hver især havde ansvaret for et stykke tid.

Jeg taler til denne Kirkes præstedømme, hvor end I er samlede rundt omkring i verden, i taknemlighed over, at vi har en profet til at lede os i disse sidste dage. Jeg beder om jeres loyalitet mod ham, som Herren har kaldet og salvet. Jeg beder jer være urokelige i jeres støtte til ham og i efterlevelsen af hans ord. Jeg har tidligere fra denne talerstol sagt, at hvis vi har en profet, har vi alt. Hvis vi ikke har en profet, har vi intet. Vi har en profet. Vi har haft profeter siden grundlæggelsen af denne kirke. Vi skal aldrig stå uden en profet, hvis vi lever værdigt til at have en.

Herren våger over sit værk. Dette er hans rige. Vi er ikke som får uden hyrde. Vi er ikke som en hær uden hærfører.

Jeg gentager de ord, som præsident Joseph Fielding Smith så ofte sagde: - »oprigtig og trofast«. Må Gud hjælpe os til at være oprigtige og trofaste, at lytte med et villigt øre til de råd, der kommer fra ham, som er vor Fader og vor Gud, og fra ham, som er vor Frelser og vor Forløser, således som de har talt til os gennem dem, vi opretholder som profeter. Jeg bærer vidnesbyrd om disse ting, og efterlader jer, mine brødre, min velsignelse og kærlighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □





Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Generalautoriteter april 1992

Det Første Præsidentskab



Gordon B. Hinckley
Førstetildgiver



Ezra Taft Benson
Præsident



Thomas S. Monson
Andretildgiver

De Tolvs Kvorum



Howard W. Hunter



Boyd K. Packer



Marvin J. Ashton



L. Tom Perry



David B. Haight



James E. Faust



Neal A. Maxwell



Russell M. Nelson



Dallin H. Oaks



M. Russell Ballard



Joseph B. Wirthlin



Richard G. Scott

De Halvfjerds' Præsidium



Dean L. Lorenson



Marion D. Hinks



Robert L. Bowman



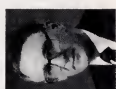
James M. Ferguson



J. Richard Clarke



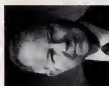
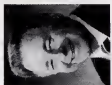
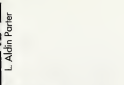
Rex D. Fingersh



Carlos E. Asay

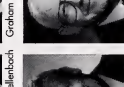
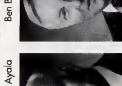
De Halvfjerd's Første Kvorum

(I tabellens orden)



De Halvfjerd's' Andet Kvorum

(I tabellens orden)



Det Præsiderende Biskopråd



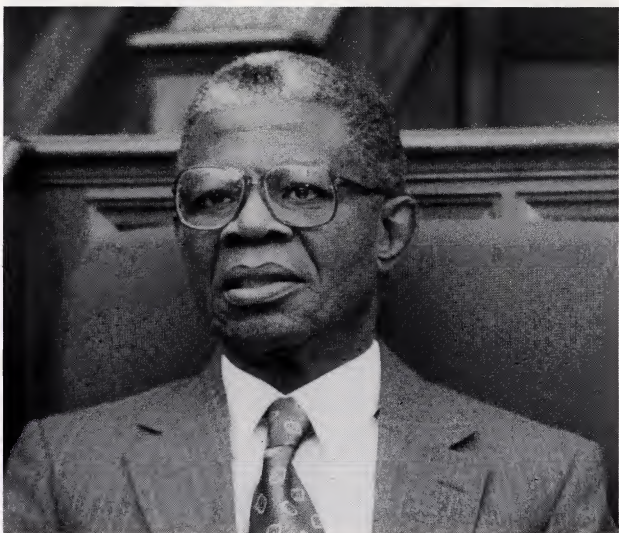
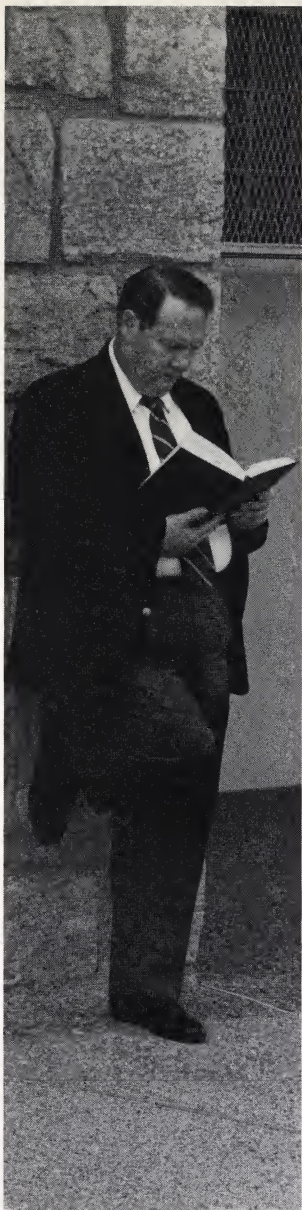
Henry B. Eyring
Præsiderende biskop



Robert D. Holms
Præsiderende biskop



Glenn L. Hibbs
Aldersledig



En taknemmelig indstilling

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Vi kan opløfte os selv og andre når vi ... i vores hjerte udvikler en taknemmelig indstilling.«



På denne sabbatsdag vendes vores hjerte mod ham, som sonede for vore synder, som viste os, hvordan vi skal leve og bede, og som ved sine egne gerninger viste velsignelserne ved at tjene. Denne Guds søn, som blev født i en stald, lagt i en krybbe, ja, Jesus Kristus, Herren, beder stadig hver eneste af os om at følge sig.

I Lukas, kapitel 17, kan vi læse:

»Mens han var på vej til Jerusalem, skete det, at han fulgte grænsen mellem Samaria og Galilæa,

og da han gik ind i en landsby, mødte han ti spedalske mænd; de blev stående langt fra ham

og råbte og sagde: 'Jesus, mester, forbram dig over os!'

Da han så dem, sagde han til dem: 'Gå hen og lad jer syne af præsterne!' og det skete, mens de gik derhen, blev de rensset.

Men en af dem vendte tilbage, da han så,

at han var helbredt, og priste Gud med høj røst. Og han kastede sig ned på sit ansigt for hans fødder og takkede ham; og det var en samaritaner.

Da tog Jesus til orde og sagde: 'Var der ikke ti, der blev rensset? hvor er de ni?'

Var der ingen andre end denne fremmede, der vendte tilbage for at give Gud ære?'

Og han sagde til ham: 'Stå op, drag bort; din tro har frelst dig!'« (Luk. 17:11-19).

Ved guddommelig indgriben blev de, som var spedalske, frelst fra en grusom, langvarig død og fik et nyt løfte om liv. Den enes udtalte taknemmelighed fortjente Mestervelsignelse, de ni's utaknemmelighed resulterede i hans skuffelse.

Vore dages plager er ligesom fortidens spedalskhed. De er langvarige, de svækker, de ødelægger. De findes overalt. Deres udbredelse kender ingen grænser. Vi kender dem som selviskhed, grådighed, eftergivenhed, grusomhed og kriminalitet, blot for at nævne nogle få. Overfyldt med deres gift, har vi tendens til at kritisere, beklage os, bebrejde og, langsomt men sikkert, vende det positive ryggen og påtage os livets negative sider.

Et populært refræn fra 1940'erne fanger denne tanke:

Fremhævet alt det positive

Fjern alt det negative

Hold kun fast ved det gode,

Lad det triste gå af mode.

«(Ac-cen-tu-ate the Positive,» tekst af Johnny Mercer, ASCAP, 1945).

Godt råd dengang. Godt råd nu.

Det er et vidunderligt tidspunkt at leve her på jorden på. Vore muligheder er endeløse. Selv om der er meget forkert i verden i dag, så er der meget, der er rigtig, som f.eks. lærere, der underviser, præster der betjener, ægteskaber der holder, forældre der ofrer, og venner der hjælper.

»Vi kan opløfte os selv og andre, når vi nægter at forblive i de negative tankers sfære og i vores hjerte udvikler en taknemmelig indstilling. Hvis utaknemmelighed tælles blandt de alvorlige synder, så tælles taknemmelighed blandt de ædlestes dyder.

En smuk salme løfter vores ånd, tænder vores tro og inspirerer vore tanker:

*Kastes du på bølgen om i livets nat,
føler du, at alle har dig helt forladt,
tæl da Herrens gaver, nævn dem hver især,
og det vil forandre dig, hvor rig du er.
Så i kampens hede hold kun trofast ud,
tab blot ikke modet, sæt din lid til Gud.
Engles hjælp og bistand vil dig blive sendt,
himmelaar dig skænkes, når dit liv er endt.
(Sange, nr. 147).*

Vi kunne sagtens overveje vores individuelle tilværelse. Vi ville hurtigt opdage meget, der kunne fremkalde vores personlige taknemmelighed.

For det første er der taknemmelighed for vore mødre.

Mor, som så villigt foretog den personlige rejse ind i dødsrykningen da for at tage os i hånden og give os fødsel – ja, jordisk liv – fortjener vores evige taknemmelighed. En forfatter sammenfattede vores kærlighed til mor, da han erklærede: »Gud kunne ikke være overalt, derfor gav han os moder.«

Da Jesus hang på Golgatas grusomme kors og led intens smerte og pine, så han »sin moder og den discipel, han elskede, stå ved hendes side, siger han til sin moder: 'Kvinde! se, det er din søn.' Derpå siger han til disciplen: 'Se, det er din moder.'« (Joh. 19:26-27). Hvilket guddommeligt eksempel på taknemmelighed og kærlighed!

Min egen mor læste måske ikke for mig fra skrifterne; men hun underviste mig via sit liv og gerninger i, hvad »den gode bog« indeholder. Omsorg for de fattige, de syge, de trængende var hverdagens drama, der ikke kan glemmes.

For det andet lad os tænke på taknemmelighed for vore fædre.

Far er, ligesom mor, altid villig til at ofre sin egen behagelighed for sine børns skyld. Dagligt arbejder han for at sørge for livets nødvendigheder, beklager sig aldrig, altid med tanke for sin families velfærd. Denne kærlighed til børn, hans ønske om at se dem glade og lykkelige, er noget vedvarende i en tid med forandringer.

Løjlighedsvib har jeg set forældre på indkøb for at købe tøj til en søn, der skulle på mission. Det nye tøj prøves, de nye sko smøres og skjorter, sokker og slips købes ind i mængder. Jeg mødte en far, som sagde til mig: »Bror Monson, jeg vil gerne have, at du hilser på min søn.« Stolthedens stråle ud af ham, prisen på tøjtet tømte hans pung, kærligheden fyldte hans hjerte. Jeg fik tårer i øjnene, da jeg lagde mærke til, at hans tøj var gammelt, hans sko var slidte, men han

følte intet afsavn. Hans ansigts udstråling var mindeværdig.

Når jeg tænker på min egen far, så husker jeg, at han gav sin sparsomme tid til at tage sig af en syg onkel, gamle tanter og sin familie. Han var medlem af Søndagsskolens præsidentskab, hvor han altid foretrak at arbejde med børn. Ligesom Mesteren elskede han børn. Jeg hørte ham aldrig ytre et kritisk ord om andre. Han var et eksempel på arbejdsmoral. Jeg udtrykker sammen med jer taknemmelighed for vore fædre.

Lad os for det tredje huske taknemmeligheden for vore lærere.

Læreren former ikke alene elevernes forventninger og ambitioner, læreren påvirker også deres indstilling til fremtiden og til dem selv. Hvis læreren elsker eleverne og

har store forventninger til dem, vil deres selvtillid vokse, deres evner vil udvikle sig og deres fremtid vil blive sikret. En hædrende omtale af sådanne lærere kunne meget vel lide således: »I sit klasseværelse skabte hun med varme og accept en fortryllende atmosfære, hvor udvikling og lærdom, fantasens himmelstræben og bønenes ånd var i sikre hænder.«

Tillad mig at udtrykke min taknemmelighed for tre af mine egne lærere. Jeg takker G. Homer Durham, min historieprofessor. Han underviste mig i sandheden: »Fortiden er ovre, lær af den.« Han elskede sit fag, han elskede sine elever. Kærligheden i hans klasseværelse åbnede mit sinds vinduer, så lærdommene kunne komme ind.

O. Preston Robinson, min marketingslæ-

rer, indgød i sine elever, at fremtiden er foran os, og at vi skal forberede os til den. Når han kom ind i klasseværelse, var hans tilstedeværelse ligesom et velkomment frisk åndepust. Han indgød os en ånd af: »I kan klare det.« Hans liv genspejlede hans lærdomme – en venlig overtalelse. Han underviste i sandheden. Han inspirerede til befridder. Han tilskyndede til kærlighed.

Så var der en søndagsskolelærer – som aldrig skal glemmes, men altid huskes. Vi mødtes første gang en søndag morgen. Hun fulgte med søndagsskolepræsidenten ind i klasseværelset og blev præsenteret for os som en lærer, som minsandten havde bedt om at få lov til at undervise os. Vi fandt ud af, at hun havde været missionær og elskede unge mennesker. Hendes navn var Lucy Gertsch. Hun var smuk, havde en mild røst og interesserede sig for os. Hun bad alle klassemedlemmerne om at præsentere sig for hende, og derpå stillede hun spørgsmål, som gav hende forståelse og indsigt i hver af drengenes og pigernes baggrund. Hun fortalte os om sin barndom i Midway i Utah, og da hun beskrev den smukke dal, blev dens skønhed levende for os, og vi fik lyst til at besøge de grønne marker, hun elskede så højt. Hun hævdede aldrig sin stemme. På en eller anden måde var ubøjelighed og højrosthed uforenelig med hendes lektiers skønhed. Hun lærte os, at nutiden er her, og at vi skulle leve i den. Hun gjorde skrifterne levende for os. Vi lærte Samuel, David, Jakob, Nephi og Herren, Jesus Kristus personligt at kende. Vores kendskab til evangeliet voksede. Vores opførelse blev bedre. Vores kærlighed til Lucy Gertsch kendte ingen grænser.

Vi gik ind i et projekt, hvor vi skulle samle »fem« og »tjører« til det, der skulle blive en gigantisk fest. Søster Gertsch holdt nøje regnskab med vores fremgang. Som drenge og piger med typisk appetit, forestillede vi os pengene forvandlet til kager, småkager og is. Det skulle være helt fantastisk – den største fest nogensinde. Aldrig før havde nogle af vores lærere så meget som foreslået en begivenhed, som denne skulle blive.

Sommermånederne blev til efterår, efteråret blev til vinter. Vores mål var nået. Klassen var vokset. Der var en god ånd til stede.

Ingen af os vil glemme den grå januar-morgen, da vores elskede lærerinde bekendtgjorde, at en af vore klassekammeraters mor var død. Vi tænkte på vore egne mødre, og hvor meget de betød for os. Vi sørgede med Billy Devenports over hans store tab.

Lektien den søndag var fra Apostlenes Gerninger kapitel 20, vers 35: »Ihukom ... Herren Jesu ord, at han selv har sagt: 'Saligere er det at give end at modtage.'« Ved afslutningen af præsentationen af en velfor-



beredt lektie, fortalte Lucy Gertsch om Bilyls families økonomiske situation. Det var midt i depressionen, der var langt mellem pengene. Med et blink i øjet spurgte hun: »Kunne I tænke jer at følge Herrens lærdom? Hvad vil I synes om at give jeres fespeng til familien Devenport som et udtryk for vores kærlighed?« Beslutningen var enstemmig. Vi talte omhyggeligt hver en øre og lagde dem allesammen i en stor konvolut.

Jeg vil aldrig glemme den lille gruppe, der gik de tre grader ned til Bilyls hjem, hilste på ham, hans bror, søstre og far. Det var tydeligt, at moderen manglede. Jeg vil altid huske de tårer, som blinkede i alle de tilstedeværendes øjne, da den hvide konvolut med vores dyrebare fespenge gik fra vores lærers smukke hånd til den sorgfyldte fars trængende hånd. Vi bogstavelig talt fjalt tilbage til kirken. Vores hjerte var lettere, vores glæde mere fuldkommen, vores forståelse dybere end nogensinde før. Denne enkle kærlighedsgerning knyttede os sammen til ét. Vi lærte af egen erfaring, at det i sandhed er saligere at give end at modtage.

Årene er fløjet væk. Den gamle kirke er borte som papper for industrialiseringen. Drengene og pigerne, som lærte der, som lo og som udviklede sig under ledelse af denne inspirerede lærerinde for sandheden, har aldrig glemt hendes kærlighed eller hendes lektier.

Når vi selv i dag synger den gamle yndlingsang -

Tak for vor skole, vi hilser den dag,

da alle vil leve dig, Gud, til behag!

Tak for hver lærer, som virker med flid,

som lærer os rettelig bruge vor tid.

(Sange, nr. 86).

- så tænker vi på Lucy Gertsch, vores søndagsskolelærer, for vi elskede Lucy, og Lucy elskede os.

Lad os altid være taknemmelige for vores lærere.

Lad os for det fjerde være taknemmelige for vores venner. Vores kæreste ven er vores partner i ægteskabet. Denne gamle verden ville være meget bedre i dag, hvis venlighed og hensynsfuldhed var et dagligt bevis på vores taknemmelighed for vores hustru eller mand.

Herren brugte ordet venner med ærbødighed. Han sagde: »I er mine venner, hvis I gør, hvad jeg byder jer« (Joh. 15:14).

Sande venner accepterer vores særheder. De har en dybtgående indvirkning på vores tilværelse.

Oscar Benson, som var en kendt spejder, havde den hobby at interviewe dødsdømte mænd i forskellige fængsler over hele nationen. Han rapporterede engang, at 125 af disse mænd sagde, at de aldrig havde kendt en ærlig mand.

Midt i 2. verdenskrig oplevede jeg et udtryk for sandt venskab. Jack Hepworth og

jeg var teenagere. Vi var vokset op i samme nabolag. En eftermiddag så jeg Jack komme løbende ned ad fortovet mod mig. Da vi mødtes, så jeg, at der var tårer i hans øjne. Med en stemme, der var grødet af sindsbevægelse, som disse ord: »Tom, min bror, Joe, som er i flådens luftvåben, er blevet dræbt i et fly, der styrtede brændende ned!« Vi omfavnede hinanden. Vi græd. Vi sørgede. Jeg følte mig meget beæret over, at Jack, min ven, instinktivt følte trang til at dele sin sorg med mig. Vi kan alle være taknemmelige for sådanne venner.

For det femte bør vi være taknemmelige for vores land - vores fædreland.

Når vi tænker på de store skarer, der døde ærefuldt i forsvar for deres hjem, så har vi disse u dødelige ord i sindet: »Storre kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner« (Joh. 15:13). Hjertets oprigtige taknemmelighed for det store offer, der er ydet af så mange, kan ikke begrænses til en middag, en militærparade eller en pyntet grav.

Ved det berømte kongelige teater på Drury Lane i London, findes en smukt indrammet plade, hvorpå der står disse ord, som rører min sjæl og får mig til at føle taknemmelighed:

1914-1918

Skuespillere, musikere, forfattere og arbejdere ved scenen, som har givet deres liv for deres land. Ære være de u dødelige, denne store ... skare af strålende sjæle, som gav deres ungdom, så verden kunne blive gammel i fred. Deres navne lever for evigt. Disse spillede på ædel vis deres rolle, de hørte kaldet fra Gud, konge og hjem. De gav alt.

I som går forbi i søgen efter glade timer, se prisen, hvormed disse timer blev købt.

Strø her duften af mindeblomster, en taknemmelig tænkes stille hyldest.

(Louise N. Parter).

For det sjette og sidste - og største - lad os være taknemmelig for vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Hans herlige evangelium giver svar på livets største spørgsmål: Hvor kom jeg fra? Hvorfor er jeg her? Hvor går min ånd hen, når jeg dør? Hans kaldede missionærer bringer den guddommelig sandheds lys til dem, som bor i mørke:

Gå, herlighedens budbringere.

Løb, himlens sendebud.

Gå og fortæl den glade beretning,

at herlige engle flyver.

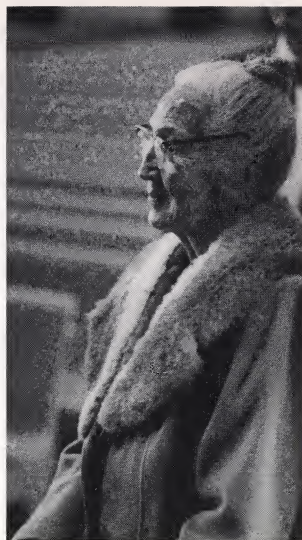
Stor og mægtig, stor og mægtig,

med budskab fra himlen.

(Hymns, 1985, nr. 262).

Han lærte os at bede. Han lærte os at leve. Han lærte os at dø. Hans liv er en arv af kærlighed. Han helbredte de syge, han opløstede de undertrykte, han frelste synderne.

Kun han stod alene. Nogle apostle tvivlede, én forråbte ham. De romerske soldater



gennemborede han side. Den vrede pøbel tog hans liv. Endnu lyder hans barmhjertige ord fra Golgatas bakke: »Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør« (Luk. 23:34).

Tidligere, måske da han foremmede højdepunktet i sin jordiske mission, talte han: »Ræve har hul, og himmelens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile« (Luk. 9:58). »Ikke plads i herberget« var ikke det eneste udtryk for afvisning - kun den første. Alligevel indbyder han dig og mig komme til ham. »Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde middag med ham, og han med mig« (Åb. 3:20).

Hvem var denne smerternes mand, der var kendt med sygdom? Hvem var denne ærens konge, denne herskares Herre? Han er vores Mester. Han er vores Frelser. Han er Guds Søn. Han er ophavet til vores frelse. Han beder os: »Følg mig« (Matt. 4:19). Han lærer os: »Gå du hen og gør ligeså« (Luk. 10:37). Han trygler: »Hold mine befalinger« (Joh. 14:15).

Lad os følge ham. Lad os følge hans eksempel. Lad os adlyde hans ord. Ved at gøre dette, giver vi ham taknemmelighedens guddommelige gave.

Min oprigtige bøn er, at vi i vores personlige liv, må genspejle denne vidunderlige dyd: en taknemmelig indstilling. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En ypperligere vej

Præsident Howard W. Hunter
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Vi er blevet bedt om at rense vore indre følelser, at ændre vores hjerte, at få vore ydre handlinger i harmoni med det, vi siger, vi tror på og føler i vores indre.«



Profeten Joseph Smith sagde i et vigtigt budskab til de sidste dages hellige i Nauvoo kun ét år før sit tragiske og alt for tidlige martyrium:

»Dersom vi vil sikre os og dyrke andres kærlighed, må vi elske andre, ja, både vore fjender og venner ... Kristne skulle høre op med at trættes og skændes med hverandre og i stedet dyrke enighedens og venskabets principper i deres midte« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 376, 377).

Det er et stortet råd i dag, ligesom det var for 150 år siden. Den verden, hvori vi lever, om det er tæt ved vores hjem eller langt borte, har brug for Jesu Kristi evangelium. Det er den eneste måde, hvorpå verden nogensinde vil få fred. Vi må være venligere over for hinanden, blidere og mere tilgivende. Vi må være langsommere til at blive vrede og hurtigere til at hjælpe. Vi må udtrække venskabets hånd og modstå at bru-

ge gengældelsens hånd. Kort sagt må vi elske hinanden med Kristi rene kærlighed, med oprigtig kærlighed og barmhjertighed og, om nødvendigt, lide med andre, for det er den måde, hvorpå Gud elsker os.

Ved vore gudstjenester synger vi ofte en smuk salme med tekst af Susan Evans McCLOUD. Må jeg læse nogle få linier fra denne salme for jer?

*Frelser, jeg vil følge dig
og altid handle i dit navn,
give af mig selv og altid
lindre andres sorg og savn*

*Hvor kan jeg dog dømme andre
i min ufuldkommenhed?
I et stille hjerte findes
sorger, som kun Herren ved.*

*Kald mig som min broders vogter,
lær mig din barmhjertighed,
så bekymringer og uro
vige må for Herrens fred.*

*Frelser, lær mig nu at elske
sådan som du elsker mig.
Kun hos dig jeg finder styrke,
lad mig altid tjene dig.
(Hymns, 1985, nr. 220).*

Vi må på mere beslutsom og kærlig vis vandre på den sti, Jesus har vist os. Vi må »lindre andres sorg og savn«, hvorpå vi »hos dig finder styrke«. Hvis vi ville gøre mere for at lære hans barmhjertighed at kende, vil der være utallige muligheder for at bruge den, at hjælpe den lidende og trætte og vise alle, at vi elsker dem. Ja, Herre, vi bør følge dig.

»En ny befaling giver jeg jer,« sagde han, »at I skal elske hverandre ... Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyr-

des kærlighed« (Joh. 13:34-35). Denne kærlighed, som vi bør nære for vore brødre og søstre i den menneskelige familie, og som Kristus havde til alle os, kaldes barmhjertighed eller »Kristi rene kærlighed« (Moroni 7:47). Det er denne kærlighed, der var årsagen til Kristi lidelse og offer i forbindelse med hans forsoning. Det er den højeste tinde, en menneskesjæl kan nå, og det er en tilkendegivelse af det menneskelige hjerte.

Vi værdsætter, at vore kvinders Hjelpeforening, der i år fejrer sine 150 år, altid som tema har haft: »Kærligheden ophører aldrig«. Kærlighed omfatter alle andre guddommelige dyder. Det kendetegner både begyndelsen og slutningen på frelsesplanen. Når alt andet fejler, så vil barmhjertighed – Kristi kærlighed – ikke fejle. Det er den største af alle guddommelige egenskaber.

Af sit hjertes overflod talte Jesus til de fattige, de undertrykte, enke, de små børn, til bønder og fiskere, og de som passede de gederne og fårene, til fremmede og udlændinge, til de rige, de magtfulde politikere såvel som de afvisende farisæere og skriftkloge. Han betjente de fattige, de sultne, de nødlidende, de syge. Han velsignede de lamme, de blinde, døve og andre mennesker med fysiske begrænsninger. Han drev dæmoner og onde ånder ud, som havde været årsag til mentale eller følelsesmæssige sygdomme. Han rensede dem, som var nedtrykte af synd. Han underviste i kærlighed og viste gang på gang, hvordan man uselvisk tjener andre. Alle var modtagere af hans kærlighed. Alle har »ret dertil, det ene såvel som det andet, og ingen bliver forment« (2 Nephi 26:28). Dette er altsammen udtryk for og eksempel på hans ubegrænsede kærlighed.

Den verden, vi lever i, ville i høj grad have gavn af, at mænd og kvinder overalt udviser Kristi rene kærlighed, som er velviljig, sagtom og ydmyg. Den er uden misundelse eller stolthed. Den er uselvisk, fordi den intet søger til gengæld. Den udstråler ikke ond eller dårlig vilje, ej heller glæder den sig over det onde, den har ikke plads til fanatisme, had eller vold. Den accepterer ikke hån, tarvelighed, skældsord eller afvisning. Den opmuntrer forskellige mennesker til at leve sammen i kristen kærlighed uanset religiøs, race, nationalitet, økonomisk situation, uddannelse eller kultur.

Frelseren har befalede os at elske hinanden, som han elskede os, at iføre os selv »kærlighedens bånd som en kåbe« (L&P 88:125), som han gjorde det. Vi er blevet bedt om at rense vore indre følelser, at ændre vores hjerte, at få vore ydre handlinger i harmoni med det vi siger, vi tror på og føler i vores indre. Vi skal være Kristi sande disciple.

»Som ung sagde br. Vern Crowley, at han lært noget om den afgørende lektie, som

profeten Joseph Smith havde lært de første hellige i Nauvoo, da han bad dem om at »elske andre, ja, både vore fjender og venner«. Det er en god lektie for os alle.

Efter at Vern Crowleys far blev syg, påtog Vern sig ansvaret for at passe familiens autoophugning, selv om han kun var 15 år gammel. Nogle af kunderne udnyttede lejlighedsvis den unge mand, og forskellige dele forsvandt fra pladsen om natten. Vern var vred og svor på, at han ville fange en af dem og lade ham være et eksempel. Hævnen vil være Verns.

Kort efter at faderen begyndte at komme sig over sin sygdom, gik Vern en af sine runder om aftenen ved lukketid. Det var næsten mørkt. I et afsides hjørne af ejendommen fik han øje på en, der bar på noget stort, og som var på vej hen mod stakittet. Han løb derhen som en sportsstjerne og fangede den unge tyv. Hans første tanke var at få sine frustrationer ud via knytneværne og så tage drengen med hen til kontoret og ringe efter politiet. Hans hjerte var fyldt med vrede og hævngrigthed. Han havde fanget sin tyv, og han havde til hensigt at lade retten ske fyldest.

Som ud af det blå kom Verns far, lagde sin svage og syge hånd på sin søns skulder og sagde: »Jeg ser, du er lidt vred, Vern. Kan jeg få lov at klare dette?« Så gik han over til den unge tyve-aspirant og lagde sin arm rundt om hans skuldre, så ham et øjeblik i øjnene og sagde: »Fortæl mig, hvorfor du gør dette, min ven. Hvorfor prøvede du at stjæle den gearkasse?« Derpå begyndte hr. Crowley at gå over mod kontoret med sin arm om den unge mand, mens han stillede ham spørgsmål om problemerne med hans bil. Da de nåede kontoret, sagde faderen: »Jeg tror, at det er din kobling, der er i stykker, og det er den, der forårsager problemerne.«

I mellemtiden skummende Vern af raseri. »Hvem bekymrer sig om hans kobling?« tænkte han. »Lad os ringe efter politiet og få dette overstået.« Men faderen blev bare ved med at tale. »Vern, få fat i en kobling. Få også fat i et udrykkerleje – og en koblingstrykplade. Så skulle det være i orden.« Faderen gav alle delene til den unge mand, som havde forsøgt tyveri og sagde: »Tag disse ting. Og her er gearkassen også. Du behøver ikke at stjæle, unge mand. Bare bed om det. Alle problemer kan klares. Folk er villige til at hjælpe.«

Bror Vern Crowley sagde, at han lærte en evig lektie om kærlighed den dag. Den unge mand kom ofte tilbage til værkstedet. Måned efter måned betalte han frivilligt alt det, Vic Crowley havde givet ham, også gearkassen. Ved disse besøg spurgte han Vern, hvorfor hans far var på denne måde, og hvorfor han gjorde det, han gjorde. Vern fortalte ham noget om deres sidste dages hellige tro,

og hvor meget hans far elskede Herren og elskede mennesker. Til sidst blev den unge mand døbt. Vern sagde senere: »Det er svært at forklare det, jeg følte, og det, jeg oplevede i forbindelse med dette. Jeg var også en ung mand. Jeg havde fanget min tyv. Jeg ville kræve ham idømt den strengeste straf. Men min far viste mig en anden måde at klare tingene på.«

En anderledes måde? En bedre måde? En ædlere måde? En ypperligere måde? Åh, hvor ville verden have gavn af en sådan fantastisk lektie. Moroni siger:

»Derfor kan den, som tror på Gud, visse- lig have håb om en bedre verden ...

Men ved at skænke sin søn har Gud beredt en ypperligere vej« (Ether 12:4, 11).

Præsident David O. McKay sagde engang:

»Kristi fred kommer ikke ved at søge livets overfladiske ting, den kommer heller ikke med mindre, den udspringer fra den enkeltes hjerte. Jesus sagde til sine disciple: 'Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver'« (Gospel Ideals, Salt Lake City: Improvement Era, 1953, s. 39-40).

I vores hverdag og i en verden, hvor behovet er så stort, bør vi leve således, at vi en dag vil høre Kongen sige til os:

»Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig« (Matt. 25:35-36).

Hvis vi havde mulighed for at sige:

»Herre! Når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder?

Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig« (Matt. 25:37-39).

Så er jeg sikker på, at vi vil høre dette svar:

»Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig« (Matt. 25:40).

Vi har brug for en fredeligere verden, der kommer af fredelige familier og nabolag og samfund. For at sikre og udvikle en sådan fred, »må vi elske andre, ja, både vore fjender og venner«. Verden har brug for Jesu Kristi evangelium. De, som er fyldt med Kristi kærlighed, søger ikke at tvinge andre til at forbedre sig, de inspirerer andre til at handle bedre, ja, de inspirerer dem til at søge Gud. Vi har brug for at udtrække venskabs hånd. Vi har brug for at være venligere, blidere, mere tilgivende og langsommere til vrede. Vi har brug for at elske hinanden med Kristi rene kærlighed. Må dette være vores kurs og vores ønske.

Jeg tilføjer mit vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, verdens Frelser, og at dette er hans kirke. I Jesu Kristi navn. Amen. □



Taknemmelighed for Guds godhed

Biskop Robert D. Hales
Præsiderende biskop

»På en stille måde har udtryk for og følelser af taknemmelighed en vidunderlig rensende og helbredende natur.«



For nogle få måneder siden havde jeg en oplevelse, der bragte mig helt ud til kanten af denne jordiske tilværelse. Som mange af jer ved, fik jeg hjertestop sidste august. Jeg fik mulighed for på første hånd at kende til den helbredende styrke, der kommer gennem forenet bøn. Det vil jeg altid være taknemmelig for. Tak for jeres bønner og jeres omsorg. Jeres godhed mod mig opløftede min ånd og hjalp til i helbredelsesprocessen. Jeg er blevet meget velsignet med et bedre helbred og mere styrke.

I løbet af denne oplevelse, opstod der en særlig følelse hos mig, næsten øjeblikkeligt, og den blev mere intens, efterhånden som tiden gik, og var overvældende under min sygdom, min rekonvalescens og er stadig hos mig. Jeg blev overvældet af en følelse af dyb taknemmelighed for Guds godhed.

Min dybeste taknemmelighed er for vor Herrens og Frelsers, Jesu Kristi forsonende of-

fer. Forsoningen er det grundlag, på hvilket al evangelisk sandhed hviler.

Frelseren fortæller os:

»Jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset« (3 Nephi 27:13-14).

Profeten Joseph Smith skrev:

»At han kom til verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed, for at alle ... kunne blive frelst ved ham« (L&P 76:41-42).

Jeg bærer mit vidnesbyrd i al taknemmelighed for kundskaben om, at Frelseren lever, at han opstod, at der er forløsning og frelse for hele menneskeheden gennem forsoningen – at alle vil opstå. Jeg er taknemmelig for denne kundskab.

Herren siger: »Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger« (Joh. 14:15). Vores lydighed mod lovene, ordinanserne og befalingerne er det største udtryk for kærlighed og taknemmelighed, vi kan give ham.

Taknemmelighed er også det grundlag, omvendelse er bygget på.

Forsoningen gjorde, at barmhjertighed gennem omvendelse opvejede retfærdigheden. Hvor er jeg taknemmelig for læren om omvendelse. Omvendelse er nødvendig for frelse. Vi er dødelige – vi er ikke fuldkomne – vi gør fejl. Når vi fejler og ikke omvender os, må vi lide.

Profeten Mormon fortalte os, at han så folket sørge, og han troede, at det var omvendelse, men han lærte os: »Men se, min glæde var forgæves, thi deres sorg fik dem ikke til at omvende sig på grund af Guds godhed; men det var snarere de fordømtes sorg, fordi Herren ikke altid ville give dem lov til at boltre sig i synd« (Mormon 2:13; fremhævelse tilføjet).

Mormon lærer os, at der altid vil være lidelse og sorg i forbindelse med synd, men at omvendelse os, udelukkende fordi vi føler os dårligt tilpas, eller fordi vi har lidt, eller fordi vi sørger, viser ikke, at vi forstår Guds godhed.

Det, jeg gerne vil sige, er, at når vi udtrykker taknemmelighed for Gud og for hans Søn, Jesus Kristus, grundlægger vi vores tro og omvendelse på deres tilgivelse og deres godhed.

Hvor er jeg taknemmelig for skrifterne, som giver eksempler på Jesus, der udtrykker tak til vor himmelske Fader.

Ved nadveren, tog »Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt ... brød,

takkede, brød det og sagde: 'Dette er mit legeme, som gives for jer'« (1 Kor. 11:23-24; fremhævelse tilføjet).

»Og han tog en kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf« (Mark. 14:23; fremhævelse tilføjet).

I lighed med Frelseren er det vigtigt for os hver især at forberede os selv til at takke for det forsonende offer hver uge, når vi deltager i nadveren.

Historien om Lazarus er af stor betydning for mig, når jeg har studeret Jesu godhed.

Maria hilste på Jesus. Hendes bror, Lazarus, var død. Jesus så, at hun græd, og jøderne, som kom sammen med hende, græd også. Med stor medfølelse »harmedes [Jesus] i sin ånd og blev heftigt bevæget« (Joh. 11:33). Jesus spurgte: »Hvor har I lagt ham?« (v. 34). »Jesus græd« (v. 35).

»Så tog de stenen bort. Og Jesus opløftede sin øjne og sagde: 'Fader! jeg takker dig, fordi du har bønhørt mig'« (v. 41; fremhævelse tilføjet).

Så bad Jesus Lazarus om at komme frem fra de døde (se vers 43).

Ville det ikke være gavnligt for os at huske at takke vor himmelske Fader, før vi bad ham om hjælp til at løse vore problemer?

Johannens 6:5-14 beretter på en smuk måde om Jesus og de fem bygbrødt og to fisk:

»Jesus tog nu brødene, takkede og delte dem ud til dem, som havde sat sig« (Joh. 6:11; fremhævelse tilføjet).

Ved en anden lejlighed bad Jesu disciple oprigtigt om at få Helligånden. Og da de var fyldt med Helligånden, »bøjede [Jesus] sig til jorden og sagde:

Fader, jeg takker dig, at du har givet dem, som jeg har udvalgt, den Helligånd; og det er på grund af deres tro på mig, at jeg har udvalgt dem af verden.

Fader, jeg beder dig, at du vil give alle dem den Helligånd, som vil tro på deres ord« (3 Nephi 19:19-21; fremhævelse tilføjet).

Bøn er en nødvendig del af at viderebringe vores tak til vor himmelske Fader. Han forventer vores udtryk for taknemmelighed hver morgen og aften i oprigtig, enkel bøn

fra vores hjerte for vore mange velsignelser, gaver og talenter.

Ved at udtrykke bønson taknemmelighed, viser vi vores afhængighed af en højere kilde for at få visdom og kundskab – Gud Faderen og hans Søn, vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Vi har lært at »leve i taksigelse [dagligt]« (Alma 34:38).

»O, hvor meget burde I da ikke takke jeres himmelske Konge« (Mosiah 2:19).

Efterhånden som årene går, bliver jeg mere taknemmelig for mine forældre. De efterlevede evangeliet, studerede skrifterne og bar vidnesbyrd om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. De bar også vidnesbyrd om profeten Joseph Smith.

Selv som barn var det ved mine forældres undervisning og eksempel, jeg modtog en absolut kundskab om, at evigt liv er en realitet, samt at vores mål er at vende tilbage som en familie til vor himmelske Faders nærhed med ære.

Blandt de lektirer, min far lærte mig, var taknemmelighed for det, som det betød at være generalautoritet. For nogle år siden ventede far, som dengang var over 80 år gammel, besøg fra et medlem af De Tolv Apostles Kvorum på en snefyldt vinterdag. Far, som var kunstner, havde malet et billede af apostlens hjem. I stedet for at få billedet leveret, ønskede denne gode apostel at hente det personligt og takke min far for det. Da jeg vidste, at min far ville være bekymret for, om alt var klart til det kommende besøg, tog jeg hen til ham. På grund af al sneen havde snepløvene lavet en sne driv foran stien op til huset. Far havde skovlet sne på stien og var begyndt at fjerne bunken. Han gik tilbage ind i huset udmattet og med smerter. Da jeg kom, havde han ondt i hjertet af overanstrengelse og bekymring. Det første, jeg gjorde, var at betrejde ham for hans ukloge fysiske anstrengelse. Vidste han ikke, hvad der kunne ske, som følge af hans arbejde?

»Robert,« sagde han, »brudt af sin hurtige vejtrækning, »ved du, at en af Herrens, Jesu Kristi apostle kommer her til mit hjem? Stien må være ren. Han skal ikke gå gennem en sne drive.« Han løftede sin hånd og sagde: »Åh, Robert, glem aldrig, at det er et privilegium at kende og tjene sammen med Herrens apostle, og tag det aldrig for givet.«

Jeg er taknemmelig for at tjene sammen med Herrens salvede og for den mulighed, det er at bære vidnesbyrd om dem, som er blevet kaldet til at lede os som profeter, seere og åbenbarere i denne uddeling.

Jeg er også taknemmelig for mine rådgivere, som tjener sammen med mig og for De Halvfjerds og for trofastheden hos alle præstedennelederne og hjælpeorganisationslederne over hele Kirken. Jeg er taknemmelig for min fars eksempel på kærlighed og omsorg for min mor. Da han var i firserne, fort-

alte han os, at han skulle forlade os og tilslutte sig mor, som var død før ham, og at han ønskede, at vi ville leve værdigt til at genføres i himlen og blive en evig familie. Vi, hans børn, er taknemmelige for disse lærdomme.

Jeg er taknemmelig for en mor, som var sin mand og sine børn hengiven – en mor, som underviste ved eksemplet. Jeg er taknemmelig for hendes hengivne tjeneste i Hjelpeforeningen i over 30 år. I en alder af 16 år havde jeg det privilegium, efter at have fået kørekort, at lære af hende, når hun tog mig med, når hun hjalp biskoppen med at tage sig af de fattige og nødlidende.

Jeg er taknemmelig for en bror og søster, som elsker Herren, og som er forblevet trofaste. Jeg vil gerne udtrykke min kærlighed for deres omsorg disse sidste seks årtier.

Jeg elsker min kære ægtefælle, Mary, min to sønner, Steven og David, og deres familier. Må jeg udtrykke påskønnelse for al den glæde, de har givet mig. For nogle år siden fortalte en kollega mig, at mit største aktiv var min kære hustru, Mary. Det er sandt, og jeg udtrykker offentligt min værdsættelse af det, hun har betydet for mig.

I, som er velsignet med at have jeres ægtefæller, jeres mødre og fædre, brødre og søstre, sønner og døtre hos jer i dette jordiske liv, husk at udtrykke jeres kærlighed til dem og jeres taknemmelighed for dem, mens I endnu kan på denne side af sløret.

Vi må huske at takke vor himmelske Fader for de velsignelser og gaver, han har givet os.



»Og I skal i Ånden takke Gud for alle velsignelser, hvormed I er velsignede« (L&P 46:32).

»Og alle disse gaver kommer fra Gud til Guds børns nytte« (L&P 46:26).

Som præsidierende biskop er jeg taknemmelig for medlemmerne af denne kirke, som så villigt giver af deres tid, deres midler og deres talenter gennem tiende og offerydelse og gennem barnhøjtidestjeneste. Hvor er de vidunderlige eksempler for deres børn og for deres næste. Det ville også være gavnligt at takke for denne kirkes ungdom og for deres trofasthed. De er i sandhed en kongelig slægt, når de sammen med deres børn og børnebørn forbereder sig til Jesu Kristi andet komme.

Taknemmelighed er en tilstand af påskønnelse, at sige tak, som resulterer i, at vi bliver ydmyge, fordi vi anerkender en venlig handling, tjeneste eller interesse fra nogen, som oplyfter os og styrker os.

Utaknemmelighed er, når vi ikke er opmærksom på, eller ikke erkender, når nogen har hjulpet os, eller endnu værre, når vi ved, at vi er blevet hjulpet og ikke har takket, hverken privat eller offentligt.

Udtryk for og følelser af taknemmelighed har på en stille måde en vidunderlig rensende og helbreddende karakter. Taknemmelighed varmer både giveren og modtageren.

Når vi udtrykker taknemmelighed over for vor himmelske Fader i bøn, bringer det en stille fred – en fred, som giver os mulighed for ikke at fordrive vores sjæl med det, vi ikke har. Taknemmelighed bringer fred, som hjælper os med at overvinde den smerte, der er forbundet med prøvelser og fejltagelser. Daglig taknemmelighed betyder, at vi udtrykker påskønnelse for det, vi har nu, uden at tænke over det, vi havde i fortiden, eller det, vi ønsker af fremtiden. Erkendelse og påskønnelse for de gaver og talenter, vi har fået, giver os også mulighed for at erkende vores behov for hjælp og bistand fra de gaver og talenter, andre besidder.

Taknemmelighed er et guddommeligt princip: »Du skal takke Herren, din Gud, for alting« (L&P 59:7).

Dette skriftsted betyder, at vi skal udtrykke taknemmelighed for det, der sker, ikke kun for de gode ting, men også for livets modgang og udfordringer, som gør vores erfaring og tro større. Vi lægger vores liv i hans hænder, og forstår, at alt skal tjene os til bedste.

Når vi i bøn siger: »Din vilje ske,« udtrykker vi i virkeligheden tro og taknemmelighed og erkendelse af, at vi vil acceptere hvad end, der sker.

Jeg beder til, at vi må føle sand taknemmelighed for Guds godhed, for alle de velsignelser, vi har fået, samt udtrykke disse taknemmelige følelser i bøn til vor himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vores moralske miljø

Ældste Boyd K. Packard
De Tolv Apostles Kvorum

»Alle de sjæle, der er fanget i en koncentrationslejr af synd og skyld, har selv nøgen til porten.«



Jeg har været generalautoritet i mere end 30 år og medlem af De Tolv Apostles Kvorum i 22 år. I løbet af disse år har jeg interviewet mange personer, nok flere tusinder af Kirkens medlemmer og talt fortroligt med dem om deres værdighed, sorg og lykke. Jeg nævner det kun i det håb, at mine erfaringer kan overtale jer til at overveje noget, som bekymrer os meget.

DET MORALSK MILJØ

I dag taler jeg til medlemmerne af Kirken som miljøforkæmper. Mit budskab handler ikke om det fysiske, men om det *moralske* og *åndelige* miljø, hvor vi skal opdrage vores familie. Når vi undersøger det *moralske* miljø, opdager vi, at *forureningen* bliver værre og værre.

Mormons Bog beskriver mennesker, der kæmper sig igennem »mørkets tåge« (1

Nephi 8:23; 12:17). Så tæt var denne *moralske forurening*, at mange fulgte »fremmede veje« og »gik på forbudne stier og gik fortabt« (se 1 Nephi 8:23-32).

Den forsædligt forurening af livets kilde overskygger nu vores moralske miljø. Jordelivets gave og evnen til at skabe liv er en guddommelig velsignelse. Værdien deraf kan ikke værdsættes nok!

DET ÅNDELIGE MILJØ

Den hurtige, overstrømmende forringelse af værdier er karakteriseret ved en optagethed – ja, endog besættelse – af skaberkraften. Afholdenhed før ægteskabet og trofasthed i ægteskabet bliver åbent hånet – ægteskabet og forældreværdighed bliver latterliggjort som værende en unødvendig byrde. Ærbarhed, en dyd hos det kultiverede menneske eller samfund, er helt forsvundet.

FRISTEREN

Modstanderen er misundelig på alle, som har evnen til at skabe liv. Han kan ikke skabe liv; han er afmægtig. Han og de, der fulgte ham, blev udrevet og mistede retten til et jordisk legeme. Hans engle tryglede endog om at få lov til at besidde svinens legemer (se Matt. 8:31). Og åbenbaringerne fortæller os, at »han søger at gøre alle mennesker uheldige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27).

Med nogle få undtagelser har det, vi ser, læser og hører, samlejet som hovedtema. Censur bliver afvist som værende en krænkelse af den personlige frihed.

Det, som burde være fuldstændig privat, bliver afsløret og omsat til handling midt på scenen. I skyggerne bag scenen findes afhængighed, pornografi, perversion, troløshed, abort og – sørgeligst af alt – incest og

forulempelse. I selskab med disse ting findes nu en plage af bibelsk proportion. Og det er altså sammen tiltagende.

Samfundet undskylder sig selv fra ansvaret, med undtagelse af at undervise børnene i reproduktionens fysiske proces i skolerne, så graviditeter og sygdomme kan undgås og for at give teenagere muligheder, som skulle beskytte dem mod begge dele.

Når der i disse kurser gøres en indsats for at fremføre værdier, grundlæggende universelle værdier, ikke kun Kirkens værdier, men civilisationens og samfundets værdier, bliver der protesteret: »I påtvinger os religion og griber ind i vores frihed.«

FRIHED TIL AT VÆLGE

Mens vi vedtager love, der skal reducere forurening på jorden, bliver ethvert forslag om at beskytte det moralske og åndelige miljø forkastet og demonstreret imod som værende et overgreb på frihed, handlefrihed og retten til at vælge.

Det er interessant at se, hvordan én dyd, når den overdrives eller fanatisk undertrykkes, kan bruges til at nedgøre en anden, f.eks. frihed, en dyd, der påberåbes til at beskytte *moralsk fordærv*. De, som er besluttet på at overtræde, anser enhver bestemmelse om deres levevis som en indblanding i deres frihed og søger at undskylde deres gerninger ved at gøre dem tilladte.

Mennesker, som er helt anderledes fornuftige siger: »Jeg har ikke i sinde at forfalde, men jeg stemmer for valgfrihed for dem, som vælger det.«

MANGELFULDE ARGUMENTER

Uanset hvor ædelt og moralsk dette argument »for valgfrihed« er, så er det meget mangelfuldt. Med den samme logik kunne man argumentere for, at alle trafikskilte og afspærringer, som afholder de uopsigtige fra fare, skulle fjernes af den årsag, at hver enkelt selv frit skal kunne vælge, hvor tæt til afgrunden, han vil komme.

INGEN HANDLEFRIHED

Ordet »handlefrihed« findes ikke i skrifterne (på engelsk). Det eneste, der omtales er *moralsk handlefrihed*, som, siger Herren, »jeg har givet ham, og enhver [mål] være ansvarlig for sine egne synder på dommens dag« (L&P 101:78; fremhævelse tilføjet).

LYT TIL ADVARSELEN

Og Herren advarede medlemmerne af sin kirke: »Lad ikke det, som jeg har udkåret, blive besmittet af mine fjender med deres samtykke, som kalder sig efter mig navn. Thi dette er en meget grov synd mod mig og mit

folk» (L&P 101:97-98; fremhævelse tilføjet). Da menneskets love stort set ikke fremhæver moralske spørgsmål, bliver vi undervist i at ære, støtte og opretholde loven (se 12. Trosartikel), og at »den, der holder Guds love, behøver ikke at bryde landets love« (L&P 58:21).

RETTE TIL AT TALE

Når et moralsk spørgsmål bliver taget op, er det Kirkens ledes ansvar at tale rent ud. Spil er f.eks. i sandhed et moralsk spørgsmål. Livet er et moralsk spørgsmål. Når moral er involveret, har vi både ret og pligt til at advare. Vi taler ikke som kirke og politiske emner, med mindre moral er involveret. I løbet af 30 år og tusindvis af interview har jeg aldrig spurgt nogen medlemmer af Kirken, hvilket politisk parti, de tilhører.

FYSISKE OG MORALSKE LOVE

Der er både moralske og fysiske love »igenkaldeligt fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt« (L&P 130:20), som mennesket ikke kan underkende.

Tror I f.eks. at en afstemning for at ophæve tvtyngdeloven ville kunne ændre noget?

HÅNDHÆVELSE

Forestil jer, at man vedtog en lov, at alle børn skulle fjernes fra deres forældre og opdrages af staten. En sådan lov ville være ond, men den kunne håndhæves. Det er blevet gjort før.

Men forestil jer, at en af denne lovs paragraffer fastslog: »Inden for 15 dage skal moderen ophøre med at have nogen følelsesmæssige bånd til sit barn.«

En sådan bestemmelse ville være fuldstændig umulig at håndhæve. Uanset straffens alvor eller antallet af håndhævere, vil den være helt umulig at håndhæve, fordi den er i strid med både naturlige og moralske love. Uanset om det var 15 uger eller måneder eller 15 år, kan den ikke håndhæves! Det ville måske virke med dyr, men der står i skriften, »Ikke alt kød er ens; men mennesket har sit, kvæget sit« (1 Kor. 15:39). Det kan ikke lade sig gøre med menneskelige mødre. Aldrig!

En menneskeskabt lov mod naturen ville være umulig at forsvare, ligesom en lov, der ophæver kærlighed mellem mor og barn vil være umulig at håndhæve!

GUDS BØRN

Der er ikke åbenbart nogen større idé end den guddommelige sandhed, at vi er Guds børn, og på grund af vores skabelse er vi forskellige fra alt andet levende (se Moses 6:8-10, 22, 59).

DET AFSKYELIGE BEGREB

Intet begreb har været mere *ødelæggende* for lykke, ingen filosofi har været årsag til mere sorg, flere knuste hjerter og fortræd; ingen forestilling har gjort mere for at ødelægge familien end den tanke, at vi ikke er Guds børn, men kun avancerede dyr, der er tvun-

get til at give efter for alle kødelige lyster. Dyr er ikke genstand for moralske love. Men selv om de stort set handler tilfældigt i forbindelse med deres parringsinstinkt, så har deres parringsritualer et bestemt mønster og strenge begrænsninger. F.eks. danner dyr ikke par med deres eget køn for at tilfredsstille deres parringsinstinkt. Disse instinkter udtrykkes heller ikke ved overgreb på deres afkom.

Livets kilde er nu degraderet til et niveau af uforglippede nydelse, der købes og sælges og endog besudles i sataniske ritualer. Guds børn kan efter egen vilje overgive sig til deres kødelige natur og uden angert trods de moralske love og nedværdige sig selv til under dyrenes værdighed.

FORFÆRDELIGST AF ALT

Hvis vi forurener vores livs kilde, vil der være straffe, der er »svære« og »stunge at bære« (se L&P 19:15), mere end nogen fysisk nydelse nogen sinde kunne være værd. Alma fortalte sin søn, Corianton: »Ved du ikke, min søn, at disse ting er en vederstyggelighed i Herrens øjne, ja, vederstyggeliger end alle synder med undtagelse af udgydelse af uskyldigt blod eller det at fornægte den Helligånd?« (Alma 39:5).

Reglen for moralsk lov findes i skrifterne, hvor det ganske enkelt udtales: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10). Skrifterne taler i almene vendinger, og giver os frihed til at anvende evangeliets principper, så de imødekommer livets mange forskelligheder. Men når der står: »Du må ikke«, må vi hellere være opmærksomme.

Den eneste lovlige anvendelse af skaberkraften er mellem ægtemand og hustru, mand og kvinde, som er blevet lovligt og retmæssigt gift. Alt andet er et brud på Guds befalinger. Alma siger: »Dersom I taler derimod, gør det intet til sagen, thi Guds ord skal opfyldes« (Alma 5:58).

GRADEN AF EN FORÆLDERS SUCCES

Det er en stor udfordring at opdrage en familie i vores moralske miljøes mørke tåger.

Vi understreger, at det mest betydningsfulde, man kan udrette, er inde for sit hjemms vægge (se Harold B. Lee, *Ensign*, juli 1973, s. 98), og at »ingen anden succes kan erstatte fiasko i hjemmet« (David O. McKay, *Improvement Era*, juni 1964, s. 445).

Graden af en forælders succes måles imidlertid ikke alene i, hvordan vores børn bliver. Denne dom vil kun være retfærdig, hvis vi kunne opdrage vores familie i et fuldkomment moralsk miljø, og det er nu ikke muligt. Det er ikke ualmindeligt for ansvarlige forældre for end til miste et af børnene til påvirkninger, som de ikke har kontrol over. De pines på grund af oprørske sønner



eller døde. De spekulerer på, hvorfor de er så hjælpeløse, når de har prøvet så hårdt på at gøre det, de skulle.

Det er min overbevisning, at disse onde indflydelser en dag vil blive underkendt.

»Profeten Joseph Smith erklærede – og han underviste ikke i en mere oplivende lærdom – at foreldrenes evige besøgning og de guddommelige løfter, der gives dem for tapper tjeneste i sandhedens sag, ikke alene frelser dem selv, men også deres efterkommer. Selv om nogle af fårene færter vild, så holder Hyrden øje med dem, og før eller senere vil de følge det guddommelig forsyns fangarm, der rækker ud efter dem og trækker dem tilbage til folden. De vil vende tilbage enten i dette liv eller i livet herefter. De må betale deres gæld til retfærdigheden; de vil lide for deres synder; og de skal måske

gå ad tornede stier, men hvis disse stier til sidst, ligesom i tilfældet med den angerfulde fortabte søn, leder dem til en kærlig og tilgivende Faders hjem, vil den smertefulde oplevelse ikke have været forgæves. Bed for jeres ertsindige og ulydige børn; hold jer nær til dem med jeres tro. Håb og tro til I ser Guds frelse« (Orson F. Whitney i Conferencereport, apr. 1929, s. 110).

Vi kan ikke overvurdere værdien af tempelægteskab, besøgelsesordinansens bindende bånd og de tilhørende værdighedsstandarder, som må opfyldes. Når forældre holder de pagter, de har indgået ved templets alter, vil deres børn for evigt være bundet til dem. Præsident Brigham Young sagde:

»Lad den fader og moder, som er medlemmer af denne kirke og disse rette, følge en retfærdig kurs, og af al magt stræbe efter

aldrig at gøre noget forkert, men gøre godt hele deres liv; hvis de har ét barn eller ét-hundrede børn, og hvis de opfører sig over for dem, som de bør, idet de binder dem til Herren ved deres tro og bønner, så bekymrer jeg mig ikke for, hvor disse børn går hen, for de er bundne til deres forældre med et evigt bånd, og ingen magt på jorden eller i Helvede kan skille dem fra deres forældre i al evighed; de vil vende tilbage til den kilde, hvorfra de er udsprunget« (*Lærdomme om frelse*, bind 2, s. 81).

OMVENDELSE

I livets kamp tager modstanderen et stort antal fanger, og mange ved ikke, hvordan de skal undslippe, og de tvinges ind i hans tjeneste. Alle de sjæle, der er fanget i en koncentrationslejr af synd og skyld, har selv nøglen til porten. Modstanderen kan ikke holde på dem, hvis de ved, hvordan de skal bruge den. Nøglen hedder *omvendelse*. De to principper, omvendelse og tilgivelse, er støttere i styrke end modstanderens frygtindgydende magt.

Jeg kender ikke til nogen synd i forbindelse med den moralske standard, som vi ikke kan modtage tilgivelse for. Jeg undtager ikke abort. Formlen gives med 41 ord:

»Se den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekendende dem og aflægge dem« (L&P 58:42-43).

JEG VIL IKKE IHUKOMME DEM MERE

Uanset hvor lang og smertefuld omvendelsesprocessen er, har Herren sagt: »Dette er den pagt, som jeg ... vil oprette med dem ... Jeg vil give mine love i deres hjertter, og jeg vil skrive dem i deres sind

og deres synder og deres overtrædelser vil jeg ikke mere komme i hu« (Hebr. 10:16-17; fremhævelse tilføjet).

Civilisationer som Sodoma og Gomorra tilintetgjorde sig selv ved ulydighed mod moralske love. »Thi Herrens ånd skal ikke altid trættes med menneskene. Og når Ånden holder op med at trættes med mennesket, da kommer hastig ødelæggelse« (2 Nephi 26:11; se også 1 Mos. 6:3; Ether 2:15; L&P 1:33; Moses 8:17).

Må Gud give, at vi kommer til fornuft og beskytter vores moralske miljø fra den mørke tåge, som forværes dag for dag. Hele menneskehedens skæbne hænger i en tynd tråd.

Op må vi have hans beskyttelse, som er vor Fader og vor Gud, og må vi fortjene hans Søns, vor Forløser, kærlighed og velsignelser; i hans navn, ja, Jesu Kristi navn, jeg bærer vidnesbyrd. Amen. □



»En udvalgt generation«

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»I, der er af denne udvalgte generation, dette kongelige præstedømme, dette hellige folk, I der er af dette ejendomsfolk, ... jer udfordrer jeg, til at hæve jer over den omgivende verdens usle elementer.«



Mine brødre og søstre, i de sidste måneder har jeg haft mange hjertevarmende oplevelser. Jeg vil anvende dem som baggrund for nogle ting, jeg især vil sige til Kirkens unge og unge voksne, hvoraf mange tusinde er sammen med os ved denne storslåede verdenskonference.

For nogle uger siden stod jeg og betragtede ansigterne på dem, der var forsamlet til en fireside en søndag aften på Brigham Young Universitetet. Jeg blev fortalt, at der var omtrent 18.000 til stede. De sad med store øjne og var opmærksomme. De var ivrige og årvågne. De gav os deres udelte opmærksomhed, og efter mødet gav de overvældende udtryk for deres påskønnelse.

Nogle måneder forinden mødtes jeg med studerende fra University of California i Los Angeles, og fra University of Southern California, som var forsamlet i vor institutbygning i Los Angeles. De fleste er i gang med

deres afgangseksaminer. De befinder sig i en udfordrende og vidunderlig del af deres tilværelse og beskæftiger sig med storslåede og alvorlige forehavender. Der er for mig ingen tvivl om, at de bliver ledende skikkelser inden for deres valgte områder. Der er dog også unge mænd og kvinder, der på grund af deres tro samledes der den søndag for at lytte til og lære om det, der hører Gud til.

I løbet af de sidste måneder har jeg mødt lignende grupper i Spanien, Italien, i Schweiz og i Danmark. I alle lande var de rene og pænt klædt på, og de havde en vidunderlig og smittende iver. Det betød intet, at de talte et andet sprog end mit, og at de boede i en anden del af verden. De er medarbejder i det samme Jesu Kristi evangelium og har en stor forståelse af dette evangelium, samt en dyb og vedvarende taknemlighed for det. For to uger siden var jeg så i det sydlige Utah på Southern Utah University. Overalt i denne forsamling så man unge mænd og kvinder, hvoraf mange går på de rette universiteter, og som igen med deres udseende og opførsel genspejler noget, som er sundt og opløftende.

Dette er nogle af vore unge mennesker, som jeg er stolt af, og som jeg føler en stor taknemlighed og umodståelig optimisme for. Dermed ikke sagt, at alt står vel til med dem alle. Der er mange, der har problemer, og mange, der lever langt fra de høje håb, vi har for dem. Der er også dem, der vakler i troen, og som inderst inde er oprørte og frustrerede. Beklageligvis er der også dem, der går for vidt, hvad angår en acceptabel moralsk opførsel og som lider store tragedier i deres liv. Men selv dem taget i betragtning har jeg stor tillid til vore unge mennesker som helhed. Jeg anser jer for at være den bedste generation i Kirkens historie. Jeg roser jer, og mit hjerte er fyldt med kærlighed til, og respekt og påskønnelse for jer.

Hver gang jeg har stået foran en sådan gruppe, har jeg tænkt på Peters store og profetiske udtalelse. Han sagde: »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys« (1 Pet. 2:9).

Jeg kender ikke nogen udtalelse, der beskriver jer bedre, eller som giver jer noget højere ideal at indrette jeres liv efter.

For en tid siden læste jeg et brev til en avisredaktør, som var yderst kritisk over for Kirken. Jeg husker ikke nøjagtig, hvad der stod, men det indeholdt et spørgsmål i retningen af: »Hvornår har mormonerne tænkt sig at holde op med at være anderledes og blive en del af det traditionelle Amerika?«

Omkring samtidig fik jeg en kopi af en tale, holdt af senator Dan Coats i Indiana. Han fortalte om en undersøgelse, lavet af »en komité bestående af ledere inden for uddannelse, politik, medicin og handel« om unge amerikaneres problemer. Komiteen udsendte en rapport kaldet *Code Blue*. Ifølge senatoren konkluderede undersøgelsen følgende: »Aldrig tidligere har amerikanske teenagere haft så dårligt et helbred, aldrig er der blevet draget så lidt omsorg for dem, og aldrig har de været så dårligt forberedt til livet i forhold til, hvad deres forældre var i samme alder.« Endvidere sagde han: »Jeg har set listen over dårligdomme – den er uendelig og stadig tiltagende:

Selv mord er nu den andenhyppigste dødsårsag blandt unge, og er øget med 300 procent siden 1950.

Procenten af gravide teenagere er steget med 621 procent siden 1940. Over en million teenagepiger bliver gravide hvert år. 85 procent af de teenage drenge, der gør dem gravide, forlader dem.

Mordprocenten blandt teenagere er steget med 232 procent siden 1950. Mord er nu den hyppigste dødsårsag blandt minoritetsgruppernes unge mellem 15-19 år.

Misbrug af hårde stoffer kræver stadig yngre ofre. En tredjedel af alle gymnasieelever drikker sig fulde en gang om ugen. Gennemsnitsalderen for at tage stoffer for første gang er nu 13 år.«

Rapporten drog en chokerende konklusion. Der stod: »De udfordringer, man står overfor i forbindelse med Amerikas unges helbred og velbefindende, bunder i første omgang ikke i sygdom eller økonomi. Modsat fortiden, ligger problemet ikke i børnesygdomme eller luss. Den væsentligste grund til problemerne ... er en grundlæggende selvedlæggende opførsel. Druk. Stoffer. Vold. Seksuel umådehold. Krisen gælder opførsel og tro. Det er en karakterkrise« (*Imprimis*, september 1991, s. 1).

Da jeg havde læst disse udtalelser, sagde jeg til mig selv, at hvis det er det almindelige



blandt unge amerikanere, så ønsker jeg at gøre alt, hvad der står i min magt, for at overtale og opmuntre vore unge til at holde sig væk fra det.

Jeg ved lige så godt som jer, at der er millioner af unge mennesker i denne nation, og i alle andre nationer, der lever et sundt og godt liv, og som er ivrige efter at få noget ud af tilværelsen. Ingen kan dog vende det blinde øje til det faktum, at dette og andre larde oplever en epidemi, der påvirker millioner af unges tilværelse. Det er en sygdom, der opstår af manglen på værdier og ved fravigelsen af en uomstødelig moral. Den virus, der har ramt dem, kommer fra familier, skoler, samfund uden nogen form for styring. Den kommer af en holdning som: »Vi vil ikke lære dem moralske værdier. Vi vil overlade det til den enkelte at fastsætte dem.« Forældre har i alt for mange tilfælde svigtet deres ansvar, som er: »Væn drengen til den vej, han skal følge, da viger han ikke derfra, selv gammel« (Ordspr. 22:6). Undervisere er i mange tilfælde blevet moralsk neutrale.

Mange officielle personer er holdt op med enhver ærbødig anvendelse af navnet Gud ved offentlige møder, hvorved de lukker døren til guddommen, selv om det er indlysende, at der er brug for en visdom bærer end deres egen.

Hvis vi fornægter den eneste kilde til moralsk sandhed, hvor skal vi så få den fra?

I den senere tid har vi fulgt med i avisernes skrivelser om en retssag mod en gruppe unge i New York City, der overfaldt en familie fra Provo, Utah, for at fratage dem penge, så de kunne komme på diskotek. En af familiens sønner forsøgte at forsvare sin mor, og blev dræbt.

Jeg påstår ikke, at jeg kender alle detaljerne. Men hvis det, jeg har læst, er sandt, så ligger roden til denne tragedie i manglen på et passende sæt værdier hos de unge mænd. De står nu over for de tragiske konsekvenser at måtte tilbringe mange år i fængsel.

I de senere år er flere end 400 unge blevet dræbt i Los Angeles af andre unge – ofte som et resultat af bandekrige.

Jeg kunne blive ved med dette alt for velkendte billede, men jeg vil, med en bøn og en udfordring, gå tilbage til Peters stor-slåede udtalelse: »I er en udvalgt slægt«. Det er unægteligt sandt. Til trods for alle de problemer vi har, mener jeg, at dette er den mest stor-slåede tidsalder i verdenshistorien. Og de unge i denne generation er en del af den. I er dem, der nyder godt af den. Dens frugter er for hånden til at velsigne jer, hvis I vil række ud efter dem, og leve værdigt til at få dem.

Vi nyder større bekvemmelighed, større muligheder, større velsignelser fra videnskaben og forskningen end nogen anden generation i verdenshistorien. Vi lever længere til at nyde disse ting. Da jeg blev født, var



den forventede levetid i Amerika 50 år. I dag er den 75 år og derover. Det er svært for mig at fatte, at i den forholdsvis korte tid jeg har levet, er den forventede levetid i denne nation øget med et kvart århundrede. Der er blevet gjort flere videnskabelige opdagelser i min levetid end i hele menneskehedens historie. Jeg ved ikke, hvorfor jeg er blevet så velsignet, at blive født i denne begunstede tidsalder. Men jeg er taknemlig, dybt taknemlig. Og det håber jeg også, at I er.

Oven i denne opblomstring af kundskab kommer så den endnu større velsignelse, nemlig gengivelsen af Jesu Kristi evangelium. I og jeg nyder godt af de dybtgående og vidunderlige velsignelser, der hører til tidernes fyldte uddeling. I denne tid er alle tidligere uddelingers principper, magter, velsignelser og nøgler blevet gengivet til jorden. Sikre, klare og uigenkaldelige åbenbaringer har givet os kundskab om, at Gud, vor evige Fader og hans elskede Søn, Jorden's Frelser og Forløser, lever.

Johannes Døber har besøgt jorden og har overdraget det aronske præstedømme med »nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsenkning til syndernes forladelse« (L&P 13:1).

Peter, Jakob og Johannes, som i jordelivet blev ordineret af Herren, har gengivet den guddommelige magt til jorden, som Jesus selv gav dem, da han, i kødet, sagde til dem: »Jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene« (Mat. 16:19).

Som en del af denne store udgydelse af kundskab og lys har vi fået Mormons Bog, et supplerende vidnesbyrd om Jesus Kristus, der går hånd i hånd med Bibelen, og som forkynder, at Guds Søn lever, og som bærer vidnesbyrd om ham, således som denne viden blev åbenbart til profeter, der for længe siden lærte ham at kende i denne vestlige hemisfære.

Mine kære unge venner, I er i sandhed en udvalgt slægt. Jeg håber, at I aldrig glemmer det. Jeg håber, at I aldrig tager det for givet. Jeg håber, at I over for Gud vil udvikle en overvældende følelse af taknemlighed i hjertet; han, som har gjort det muligt for jer at komme til jorden i denne vidunderlige periode af verdenshistorien.

I unge mænd, I er et kongeligt præsteskab. Stander I nogensinde op og tænker over storheden i det? Der blev lagt hænder på jeres hoved, så I kunne få det samme præstedømme, som blev båret af Johannes, der døbte Jesus af Nazaret. Når I lever værdigt, kan I nyde tjenende engles trøst, beskyttelse og vejledning. Ingen medlemmer af jordiske kongefamilier nyder så store velsignelser. Gå ind for det. Jeg beder jer hver især være værdige til det.

Peter taler om »et helligt folk«. Her taler han ikke om en politisk enhed. Han taler om en enorm menighed af Guds hellige, mænd og kvinder, der vandrer i hellighed for ham, og som ser hen til Jesus Kristus som deres Frelser og Konge. I unge mænd og kvinder, det er et privilegium, at være medbringer hos dette hellige folk. Nedvurder aldrig de rettigheder, privilegier og ansvar det fører med sig.

Peters sidste betegnelse – »et ejendomsfolk«.

Naturligvis er I noget særligt. Hvis verden fortsætter som den er begyndt, og hvis I vandrer i lydhed mod denne Kirkes lære og principper, vil I blive endnu mere betydningsfulde, i andres øjne.

Lad mig sige til jer alle: Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af sidste dages Hellige har I lært mange værdier, som har roet i det guddommelige. Disse værdier er baseret på de befalinger, som Herrens finger skrev på stentavlerne, mens Moses talte med Jehova på bjergtet. I kender dem. De er velkendte.

De værdier, I har lært, er også baseret på salisprinsipperne, som skaren lærte af Jesus. Disse, og andre af hans guddommelige lærdomme, udgør en etisk norm, et sæt værdinormer, en kodeks af guddommelige lærdomme som I kender, og som er bindende for jer.

Dertil er føjet de forskrifter og befalinger, som er modtaget gennem moderne åbenbaringer.

Som et samlet hele skal disse grundlæggende, guddommeligt givne principper, love og befalinger, udgøre jeres værdinorm. I kan ikke undfly konsekvenserne for overholdelsen af dem. Hvis I vil indrette jeres liv efter deres mønstre, tøvær jeg ikke med at love jer, at I vil opleve megen fred og lykke, vækst og fremgang. I samme grad I tilsidesætter dem, så jeg dog beklageligvis sige, at frugterne vil blive skuffelse, sorg, elendighed og endda tragedie.

I, der er af denne udvalgte generation,

dette kongelige præstedømme, dette hellige folk, I, der er af dette ejendomsfolk, kan ikke straffet følge de skikke, der ikke er i harmoni med det, Herren har givet jer som vejledning. Jeg udfordrer jer til at hæve jer over den omgivende verdens usle elementer.

I har ikke råd til at drikke øl og anden alkohol, som kan fratage jer jeres selvkontrol. I har ikke råd til at ryge cigaretter eller andre former for tobak og samtidig leve efter de værdinormer som Herren har sat jer til vejledning. Anvendelse eller distribution af ulovlige stoffer skal I undgå, som ville I undgå en frygtet sygdom.

I har ikke råd til at involvere jer i pornografi, ligegyldigt i hvilken form. I har ganske enkelt ikke råd til at involvere jer i unormale handlinger – eller at sænke den seksuelle afholdenheds barre. De følelser, der vågner i jer, som gør at drengene bliver tiltækkende for pigerne, og pigerne bliver tiltækkende for drengene, er en del af en guddommeligt plan, men de skal beherskes, tøjles og holdes under kontrol, ellers vil de ødelægge jer, og gøre jer uæverdige til de mange store velsignelser, Herren har til jer.

Noget unge kvinder har ment, at det var smart at få et barn uden for ægteskab. Den illusion blegner hurtigt. En graviditet i teenage-årene høster kun fortrydelse, elendighed, tab af selvspekt, og ulykke. Det sker ikke, hvis både unge mænd og unge kvinder forstår og anvender selvdisciplin.

I har ikke råd til at snyde i skolen, eller stjæle i butikker, eller noget af den slags.

I har ikke råd til at gøre noget af det, som ikke passer ind i de forskrifter, lærdomme og principper, som Gud i Himlen har givet jer, fordi han elsker jer, og fordi han ønsker, at jeres tilværelse skal være rigt og fuldt og betydningsfuldt.

I har heller ikke råd til at døvs jeres tid væk foran fjernsynet med timevis af de fri-ville og skadende udsendelser som udgør en stor del af fjernsynsprogrammerne. I har bedre ting at tage jer til. Den verden, I skal møde, er frygtelig konkurrencebetonet. I skal videreudanne jer, dygtiggøre jer inden for jeres fag, skærpe jeres evner, så I kan bestride de ansvarsfulde stillinger, I skal indtage i det samfund, I en dag bliver en del af.

Jeg opfordrer derfor alle, inden for min stemmes rækkevidde til at bruge et øjeblik til at overveje, hvorfor I hører under jeres himmelske Faders plan, samt hvilke fantastiske muligheder I har for at gøre godt her i livet, han har skænket jer.

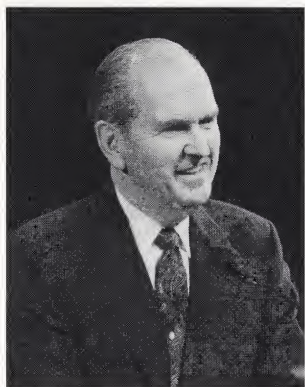
I skal vide, at vi elsker jer. Vi påskønner jer. Vi tror på jer, og der går kun kort tid, før I skal overtage lederskab af denne Kirke og andre store ansvar, der vil blive jeres, i den verden I skal leve i.

Må Gud velsigne jer, beder jeg dydigt, idet jeg vidner om disse ting, I Jesu Kristi navn. Amen. □

Dødens døre

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

»Når vi skal tilbage fra jorden til livet i vort himmelske hjem, skal vi gennem – og ikke uden om – dødens døre. Vi fødes for at dø, og vi dør for at leve.«



Her til morgen talte ældste Boyd K. Packard om »livets kilder«. Nu i eftermiddag vil jeg gerne tale om »dødens døre«. De er begge væsentlige bestanddele af livet.

Da jeg for nylig var til en vens begravelse, talte jeg med to fremtrædende brødre – tidligere kollegaer inden for kirurgien – som begge havde mistet deres elskede livsledsager. De fortalte, at de befandt sig i deres livs vanskeligste prøvelse, nu hvor de måtte vænne sig til dette næsten uudholdelige tab af deres ægtefælle. Disse storartede mænd fortalte, at de hver en gang om ugen laver morgenmad til hinanden – en ordning som også deres søster er med i – et forsøg på at mindske den ensomhed, som dødens døre har påført dem.

Døden adskiller »ånden og legemet (sønnen) er menneskets sjæl« (L&P 88:15). Denne adskillelse fremkalder sorg og chok

hos de efterladte. Det er en reel smerte. Det eneste, der varierer, er intensiteten. Visse døre er tungere end andre. Det tragiske islet synes at være nært forbundet med alderen. Jo yngre offeret er, jo større er sorgen. Men selv når de ældre eller svagelige nådigt løses fra deres smerte, har deres kære svært ved at slippe dem. Det eneste liv, der efter menneskets mening synes at have den rette længde, er evigt liv.

SORG

Uanset alder, sørger vi over tabet af vore kære. Sorg er et af de dybeste udtryk for sand kærlighed. Det er en naturlig reaktion, der er i fuld overensstemmelse med det guddommelige bud: »I skal leve sammen i kærlighed. I skal begære dem, der dør« (L&P 42:45).

Hvad mere er, vi kan ikke fuldt ud glæde os over senere lykkelige genforeninger uden en tårerødet afsked først. Sorgen kan kun fjernes fra døden ved at fjerne kærligheden fra livet.

ET EVIGT PERSPEKTIV

Et evigt perspektiv giver os en fred, »som overgår al forstand« (Fil. 4:7). Joseph Smith talte engang ved en af sine kæres begravelse, og gav følgende råd: »Når vi mister en nær og kær ven, til hvem vi har sat vor hu, skulde det tjene som en advarsel for os ... Vor hengivenhed og kærlighed burde sættes mere til Gud og hans værk end til vore medmennesker« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 259-260).

Livet begynder ikke ved fødselen, og slutter ikke med døden. Før vor fødsel levede vi som åndelige børn hos vor Fader i Himlen. Der ventede vi spændt på muligheden for at komme til jorden og få et fysisk legeme.

Fuldt bevidst ønskede vi at underkaste os dødelighedens risici, som ville give os mulighed for at udøve vor handelfrihed og vort ansvar. »Dette liv (blev) til en prøvetid, en tid, hvori man kunne berede sig til at møde Gud« (Alma 12:24). Vi anså imidlertid hjemkomsten som det bedste ved den længe ventede rejse, ligesom vi gør nu. Før vi begynder os ud på en rejse, vil vi helst sikre os, at vi har en returbillet.

Når vi skal tilbage fra jorden til livet i vort himmelske hjem, skal vi gennem – og ikke uden om – dødens døre. Vi fødes for at dø, og vi dør for at leve (se 2 Kor. 6:9). Som Guds såsæd blomstrer vi knap nok her på jorden, hvorimod vi bryder ud i fuldt flor i himlen.

DEN FYSISKE DØD

Forfatteren til Prædikerens Bog skrev: »Alt har sin stund og hver en ting under himmelen sin tid:

tid til at fødes og tid til at dø« (Præd. 3:1-2; se også Alma 12:27).

Tænk engang over alternativet. Hvis alle 69 milliarder mennesker der har levet på jorden stadig var her. Sikke en trafikprop! Vi kunne ikke eje noget særligt og knapt træffe nogen ansvarlige beslutninger.

PLANEN FOR LYKKE

Skrifterne lærer os, at døden er en væsentlig del af lykken: »Det var ikke til gavn, at mennesket blev befriet for denne legemlige død, thi det ville tilintetgøre saliggørelsens store plan« (Alma 42:8; fremhævelse tilføjet; se også 2 Nephi 9:6).

Vort begrænsede perspektiv kunne blive bredere, hvis vi var i stand til at se genforeninger på den anden side af sløret, hvor dødens døre åbner sig for dem, der vender hjem. Det var det, salmisten så for sig, da han skrev: »Kosibar i Herrens øjne er hans frommes død« (Sl. 116:15).

DEN ÅNDELIGE DØD

Der findes dog en anden adskillelse, som i skrifterne kendes som den åndelige død (se 2 Nephi 9:12; Alma 12:16; 42:9; Helaman 14:16, 18). Den »forklares som åndelig bortvisning fra Gud« (Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om frelse*, 2:180). Man kan altså udmærket være i live rent fysisk, men åndelig død.

Åndelig død er mere sandsynlig, når ens mål overvejende centrerer sig om fysiske ting. Dette forklarede Paulus til Romerne: »Thi lever I efter kødet, skal I dø, men dør I ved Ånden legemets gerninger, skal I leve« (Rom. 8:13).

Indtræffer den fysiske død, før man får rettet op på moralske fejltrin, har man for-



spildt chancen for omvendelse. Derved ser vi, at »dødens brod der synden« (1 Kor. 15:56).

Selv Frelseren kan ikke frelse os i vore synder. Han vil forløse os fra vore synder, men det er betinget af vor omvendelse. Vi er selv ansvarlige for vor egen åndelige overlevelse eller død (se Rom. 8:13-14; Helaman 14:18; L&P 29:41-45).

AT KLARE PRØVELSER

Fysiske og åndelige prøver skaber til stadig-hed udfordringer i livet. I kunne alle bidrage med personlige erfaringer. Mange af jer finder jer for eksempel i jeres livsaften og må udholde lange og svære tider. I kender kun alt for godt betydningen af den guddommelige opfordring til at »holde ud til enden« (se Matt. 24:13; Mark. 13:13; 1 Nephi 13:37; 22:31; 2 Nephi 31:16; 33:4; Omni 12:6; 3 Nephi 15:9; L&P 14:7; 18:22; 24:8).

Verdens Frelser bad os gentagne gange om at indrette vort liv efter hans eksempel (se Joh. 13:15; 14:6; 1 Pet. 2:21; 2 Nephi 31:9, 16; 3 Nephi 18:16; 27:27). Vi skal altså udholde prøver – som han gjorde. »Skont han var Søn, lærte han lydighed af det, han led« (Hebr. 5:8).

Livets prøvelses pres giver ofte godt igen. Shakespeare skrev:

Smuk er modstandens anvendelse

Som en tudse er den, fæl og giftig,

Dog bærer den en kostelig juvel på sit hoved.

(Som man behager, 2. akt, 1. scene).

Herren siger det endog endnu tydeligere: »Efter megen trængsel kommer velsignelse« (L&P 58:4).

LIVET EFTER DØDEN

Døden, midlertidig som den jo er, afsluttes ved dødens død. Tilbage i de efterladtes søgende sind er så spørgsmål som »Hvor er min kære nu?« »Hvad sker der efter dø-

den?« Mange af disse spørgsmål kan ikke besvares fyldestgørende med den tilgængelige viden, men meget er dog kendt:

PARADIS

Det første stadi i livet efter døden kaldes »paradis«. Alma skrev: »Angående sjælsens tilstand mellem døden og opstandelsen: Det er blevet mig kundgjort ... at alle menneskers ånder, så snart de forlader dette dødelige legeme ... bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet ...

deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lykkeligheds tilstand, som kaldes paradis, en hvilets tilstand, en fredens tilstand« (Alma 40:11-12).

OPSTANDELSE OG UDØDELIGHED

Der findes dem, der i spøg siger, at intet er så endeligt som døden. Det er ikke tilfældet! Den fysiske døds greb er midlertidigt. Det begyndte med Adams fald og sluttede med Jesu Kristi forsoning. Ventetiden i paradis er også midlertidigt. Den slutter med opstandelsen. Mormons Bog lærer os, at »paradis (må) opgave de retfærdiges ånder og graven opgave de retfærdiges legemer, og ånden og legemet skal atter komme sammen og alle mennesker blive uforkænelige og udødelige, thi de er levende sjæle« (2 Nephi 9:13).

For nogle få år siden mistede vor stavspræsident og hans hustru ved en bilulykke en pragtfuld søn i sin ungdoms vår. Det trøster os at vide, at de samme love, der ikke kunne tillade hans kvæstede legeme at overleve her på jorden, er de samme evige love, som Herren vil bringe i anvendelse ved opstandelsen, hvor hans legeme »skal komme til (dets) rette og fuldstændige sammensætning« (Alma 40:23; se også 11:42-45).

Herren, der skabte os oprindeligt, har utvivlsomt magt til at gøre det igen. De samme nødvendige elementer i vore legemer vil

stadig være til rådighed – på hans bud. Den samme unikke genkode, der nu ligger i samtlige af vore levende celler vil være til rådighed til at skabe nye celler til den tid. Opstandelsens mirakel, hvor fantastisk det end er, overgår ikke det fantastiske mirakel, vor oprindelige skabelse var.

DOMMEN

Vor opstandelse bliver ikke en afslutning, men en ny begyndelse. Den vil berede os til Herrens dom. Han sagde: »Ligesom jeg har været opløftet (på korset) ved menneskene, således skulle menneskene opløftes ved Faderen til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger« (3 Nephi 27:14).

Selv før vi nærmer os indgangen til den evige domstol, ved vi hvem der personligt skal præsidere: »Portens vogter er Israels Hellige, og han beskæftiger ingen tjener dør, og der er ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn.

Ug den, der banker på, for ham vil han lukke op« (2 Nephi 9:41-42).

FAMILIEBÅND

Kærlige forhold fortsætter ud over dødens døre og dommen. Familiebånd kan være ved som følge af beseglingerne foretaget i templet. Vigtigheden af disse kan ikke overdrives.

Jeg husker tydeligt en oplevelse jeg havde som passager i et lille tomotors-fly. En af motorene brød pludselig i brand. Propellen på denne motor gik i stå. Vi gik i spin, og mens vi faldt mod jorden, var jeg overbevist om, at jeg skulle dø. Nogle af passagererne skreg i ukontrolleret panik. Som ved et mirakel slukkede faldet flammerne. Piloten startede den anden motor, stabiliserede flyet og fik os sikkert ned.

Midt i denne frygtelige oplevelse, hvor jeg »vidste«, at jeg skulle dø, stod det helt klart for mig, at jeg ikke var bange for at dø. Jeg husker en formemmelse af at vende tilbage til forfædre, som jeg havde gjort templetjeneste for. Jeg husker en dybtfølt taknemlighed over at min hustru og jeg var beseglet for evigt til hinanden og til vore børn, som var født og opvokset i pagten. Jeg indså, at min vigtigste præstation var, at vi var blevet viet i templet. De æresbevisninger, jeg havde modtaget af andre mennesker, kunne ikke måle sig med den indre ro, jeg fik ved de beseglinger, der var foretaget i Herrens hus.

Denne skræmmende oplevelse varede kun nogle få minutter, og dog havde hele mit liv passeret revy for mine øjne. Efter at jeg har oplevet en sådan erindring, da jeg stod ansigt til ansigt med døden, tvivler jeg slet ikke på skriftens løfte om en »fuldkom-

men erindring«, når vi står for dommen (Alma 5:18; se også 11:43).

EVIGT LIV

Efter dommen kommer muligheden for evigt liv – det liv som vor himmelske Fader lever. Hans celestiale sfære er blevet sammenlignet med solens glans (se 1 Kor. 15:41; L&P 76:96). Den kan nås af alle, der forbereder sig på det. Kravene er tydeligt kundgjort: »Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv« (2 Nephi 31:20; se også Joh. 17:3).

TID TIL FORBEREDELSE

I mellemtiden har vi, der stadig er her, nogle få kostbare øjeblikke tilbage til at »berede (os) til at møde Gud« (Alma 34:32). Vore værste gerninger er dem, vi aldrig fik gjort færdige. Uafsladelig udskydelse må give forstandig forberedelse. I dag har vi lidt mere tid til at velsigne andre – tid til at være venligere, mere medfølende, hurtigere til at takke og langsommere til at skændte, mere gavmilde og mere hengivende.

Når det så bliver vor tur til at gå gennem dødens døre, kan vi sige som Paulus: »Tiden er inde, da jeg skal bryde op. Den gode kamp har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret« (2 Tim. 4:6-7).

Vi behøver ikke betragte døden som en fiende. Med fuld forståelse og forberedelse erstattes frygt med tro. Håb fjerner fortvivlelse. Herren har sagt: »Frygt derfor ikke, end ikke døden; thi i denne verden er jeres glæde ikke fuldkommen; men i mig er den fuldkommen« (L&P 101:36). Han gav os denne gave: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst« (Joh. 14:27).

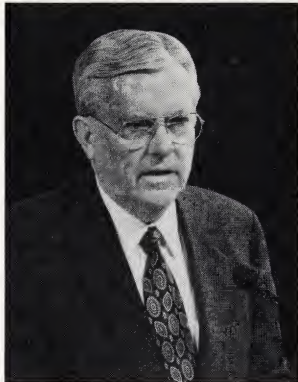
Som et særligt vidne for Jesus Kristus vidner jeg, at han lever! Jeg vidner også, at dødens slør er meget tyndt. Jeg ved af erfaring, som er for hellige til at berette, at de, der er gået forud for os, ikke er fremmede for denne kirkes ledere. For os og for jer kan vore kære være lige så tæt på os som værelset ved siden af – kun adskilt af dødens døre.

Brødre og søstre, må I med denne forskning elske livet! Glæd jer over hvert øjeblik som en velsignelse fra Gud (se Mosiah 2:21). Lev det vel – gør jeres ypperste. Så vil tanken om døden ikke holde jer som gidsler. Med Herrens hjælp vil jeres gerninger og ønsker berede jer til at modtage evig glæde, herlighed, udelødelighed og evigt liv. Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Velsignelserne ved at ofre

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

»Graden af vor kærlighed til Herren, evangeliet og vore medmennesker kan måles ved, hvor villige vi er til at ofre for dem«.



S idste oktober hørte vi mange inspirerede konferencebudskaber. President Gordon B. Hinckley erindrede os i sin tale søndag morgen om nogle af vore pionerforfædres tragiske oplevelser og om de ofre, der hjalp dem med at lægge grunden til den genoprettede kirke. Vort hjerte og ånd blev rørt, da vi hørte ham genfortælle nogle af disse hårdføre håndkærre-pionerers oplevelser.

De billeder, jeg så for mit indre øje, kan jeg stadig genkalde. Igen og igen vender mine tanker tilbage til de høje, sneklædte, stormomsuste prærieområder i Wyoming. For mit indre blik ser jeg disse trofaste hellige lide, og jeg ved, at mange af dem, der oplevede disse ekstreme forhold, der er så svære for os at forstå i dag, lærte Gud at kende på en måde, som kun ganske få nogensinde vil kunne fatte og forstå.

Mange af os er efterkommere af disse

hårdføre pionerer, og vi følger os taknemlige for og inspireret af deres trosfremmende eksempler på opofrelse. I sin dagbog skrev min oldemor, Margaret McNeil Ballard, om en oplevelse omkring opofrelse, som fandt sted, da hun var mellem 9 og 11 år gammel. Hun skrev:

»Efter ankomsten ville vi drage vestover til Utah med håndkærrekompanierne ført af Martin og Willey, men ældste Franklin D. Richards rådede min far til ikke at rejse med dem. Senere var vi meget taknemlige herfor på grund af de store lidelser, afsavn og frost, disse mennesker blev udsat for. Mange i det-te kompagni frøs det år under deres rejse ...

Det kompagni, vi skulle rejse med, var rejst i forvejen, og da min mor var ivrig efter, at jeg skulle rejse med dem, bandt hun min lillebror James op på ryggen af mig med sit sjal. Han var kun fire år gammel og ... ret syg af mæslinger; men jeg tog ham, da min mor havde hænderne fulde med de andre børn. Jeg skyndte mig og nåede op til kompagniet, som jeg rejste med hele dagen. Om aftenen hjalp en venlig dame mig med at få min bror ned fra ryggen. Jeg sad oppe og holdt ham på mit skød med sjallet omkring ham, alene, hele natten. Han havde det lidt bedre om morgenen. Folkene i lejren var gode mod os og gav os lidt bacon og brød til morgenmad. Sådant rejste vi i omkring en uge, før min bror og jeg igen blev forenet med vores familie.« Denne korte beretning fra min oldemor viser mig, at vore pionerforfædre gav selv livet, for deres tro, for opbyggelsen af Guds rige, da Kirken var i sin vorden. Det lærer mig også, at de hjalp, plejede og styrkede hinanden i deres ekstreme situation, og at de delte uselv. Deres materielle besiddelser, som mad, tøj og ly var yderst ringe, men deres kærlighed til hinanden og deres hengivenhed til deres Herre og evangeliet var ubegrænset.

Vor hengivenhed til riget bør måle sig med vore trofaste forfædres, selv om vore ofre er af en anden karakter. De blev drevet ud fra deres behagelige hjem og tvunget til at rejse 1.500 km i oksetrukne kærter og håndkærter for at retablere deres familier, hjem og kirke i sikkerhed. Vore ofre er måske nok mere underfundige, men ikke mindre krævede. I stedet for fysisk afsavn og nød står vi over for den udfordring, det er at forblive trofaste mod evangeliets principper imod så onde og destruktive kræfter som uærlighed, korruption, misbrug af stoffer og alkohol samt sygdomme, der ofte er forårsaget af sexuel umådehold. Ligeledes befinder vi os i en daglig kamp mod umoralitet i alle dens mange afskygninger. Pornografien og volden, som ofte sniges ind i fjernsynssendelser, film og videoer, raser. Had og jalousi, grådighed og selviskhed findes overalt omkring os, og familier knuses i et stadigt større tempo. Midt i alt dette, kære brødre og søstre, må vi ikke glemme kilden til vore overmåde store velsignelser.

Jeg erindrer, hvorledes vi samledes med medlemmerne af Holladay 7. ward i foråret 1956, i nærheden af Mount Olympus. Under stavspræsident G. Carlos Smiths ledelse tog vi det første spadestik til opførelsen af en ny kirkebygning. Da wardet blev dannet, havde vi ialt 373 medlemmer. Så vidt jeg husker, var over halvdelen af disse under 12 år. Jeg var andenrådgiver til biskop William Partridge. Under hans ledelse gik denne lille gruppe mennesker straks i gang med at bygge en kirkebygning i fase 3.

Wardet blev delt i 1958, og jeg blev biskop for Holladay 12. ward. Dengang betalte de lokale medlemmer 50 procent af byggeprisen. En af de væsentligste ledererfaringer, jeg har gjort mig, fandt sted adskillige uger før den bekendtgjorte indvielsesdag. Vort ward, der bestod af unge familier, der kæmpede for at klare dagen og vejen, skulle skaffe de sidste 30.000 dollars (ca. 200.000 Kr) til betaling af vor andel. Jeg fastede og bad og anmodede min himmelske Fader om hjælp til at vide, hvad jeg skulle sige til wardets medlemmer om denne forpligtelse. Vi havde allerede presset dem meget hårdt, og de havde villigt givet penge og arbejdskraft i langt højere grad, end jeg havde troet det muligt, men vi skulle altså stadig skaffe de sidste 30.000 dollars.

Da brødrene samledes til præstedømme-møder, følte jeg mig tilskyndet til at læse dem det vidnesbyrd, min bedstefar Ballard bar for Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd den 7. januar 1919, den dag han blev ordineret til apostel. Jeg citerer kun en lille del af vidnesbyrder.

»Jeg ved, lige så sikkert som jeg lever, at dette er Guds værk, og at I er hans tjenere ... Et af de mange vidnesbyrd jeg har fået rinder mig i hu ... For to år siden, omkring

denne tid, havde brødrene og jeg været i Fort Peck reservatet i mange dage for at løse nogle problemer i forbindelse med vort arbejde blandt lamanitterne. Der opstod mange problemer, som vi var nødsaget til at løse. Vi havde ingen fortilfælde at holde os til, så vi måtte bare gå til Herren og fortælle ham om vore problemer og få inspiration og hjælp fra ham. Ved denne specielle lejlighed havde jeg søgt Herren under sådanne omstændigheder, og den aften fik jeg en vidunderlig tilkendegivelse og et indtryk, der aldrig siden har forladt mig. Jeg blev ført hertil – til dette værelse. Jeg så mig stå her sammen med jer. Jeg fik fortalt, at jeg skulle nyde endnu et privilegium, og blev ført ind i et værelse, hvor jeg fik at vide, at jeg skulle møde nogen. Da jeg kom ind i værelset, så jeg den mest vidunderlige person, jeg nogensinde har set, siddende på en forhøjning, og jeg blev ført frem for at møde ham. Da jeg nærmede mig ham, smilede han, kaldte mig

ved navn og rakte hænderne frem mod mig. Om jeg så bliver en million år, glemmer jeg aldrig det smil. Han omfavnede mig og kysede mig, mens han trykkede mig til sit bryst, og han velsignede mig, indtil jeg frydede mig i hele min sjæl. Da han var færdig, faldt jeg ned for hans fødder og så naglegabene; og da jeg kysede dem med den største glæde svulmende i hele min krop, følte jeg, at jeg virkelig var i himlen. Tanken, der slog mig, var: Åh! Hvis jeg kunne leve værdigt, om det så skulle tage mig 80 år, så jeg til sidst, når jeg var færdig, kunne gå ind til hans nærhed og få den følelse, som jeg havde dengang i hans nærhed, ville jeg give alt, hvad jeg er eller nogensinde kunne håbe at blive!« (Melvin J. Ballard – *Crusader for Righteousness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, s. 65-66). Herrens Ånd rørte vort hjerte. Der blev ikke sagt ret meget mere, for den lille gruppe trofaste brødre vidste også, hver på deres måde, at Jesus Kristus er



Guds Søn, og at han er vor Frelser og vor Forløser. Vi vidste alle, at med større tro på ham kunne vi nå vort mål. I løbet af den dag kom familie efter familie til mit kontor med penge og ofrede personligt langt mere end det, jeg som biskop nogensinde ville have bedt dem om. Klokkeren otte søndag aften havde wardssekretæren udskrevet kvitteringer for lidt over 30.000 dollars.

Oftene udløste i sandhed himlens velsignelser over wardets medlemmer.

Aldrig har jeg levet blandt mennesker, der var mere forenede, mere kærlige, mere opmærksomme over for hinanden end disse wardsmedlemmer, da de bragte deres største offer. Midt i denne anstrengelse blev wardets syge helbredt gennem præstedømmevelsignelser. De unge forpligtede sig til at leve retfærdigt. De unge mænd satte sig mål om at være værdige til at tjene som missionærer, hvilket også de fleste af dem gjorde, senere. De unge kvinder besluttede sig for ikke at acceptere andet end et værdigt tempelægteskab. Søstrene i hjælpeforeningen fandt stor glæde ved at udøve

barmhjertighedstjenester for andre, og hjemmelærerearbejdet og besøglærerearbejdet blev udført hver måned i en glædens og tjenestens ånd. Midt i vore største ofre blev wardets medlemmer knyttet sammen i evangeliets sande ånd, nemlig kærlighed og tjeneste.

At ofre er at udvise sand kærlighed. Graden af vor kærlighed til Herren, evangeliet og vore medmennesker kan måles ved, hvor villige vi er til at ofre for dem. Vor Herre og Frelser Jesus Kristus viste det højeste eksempel på denne kærlighed. Hans liv og tjenestegerning er et mønster, som vi bør følge. Hans guddommelige mission endte med den højeste kærlighedsgerning, da han tilfod, at hans liv blev taget for vor skyld. Han, der har magt over liv og død, valgte at underkaste sig smerte, latterliggørelse og lidelser, og han gav sit liv som en løsesum for vore synder. Hans kærlighed gjorde, at han led på både legeme og sjæl i en grad, der overgår vor forståelse, og han påtog sig vore synder, hvis vi vil omvende os. Hans personlige offer gav os en mulighed for at opnå tilgivelse for vore syn-

der, og til, gennem ham, at finde vejen tilbage til vor Himmelske Faders nærhed.

Det offer, han kræver af os, er »et sønderknust hjerte og en angergiven ånd« (3 Nephi 9:20), som kan føre os til omvendelse. Sammenlignet med hans offer, er de krav, der stilles til vor tid og penge, ganske små. Vi bør derfor give gladeligt og regne det for en velsignelse og en gunstig lejlighed.

Jeg ved, at mange trofaste medlemmer af Kirken i vore dage gør store ofre for at betale for deres sønners og døtres missioner, og tjener på anden vis. Jeg har dog, når jeg har overvejet disse enkle troshandlinger, stillet mig selv spørgsmålet: »Hvor mange af os gør i virkeligheden alt, hvad vi kan, når det gælder at efterleve ånden i offerloven?«

Kirkens medlemmer er i dag blevet rigt velsignet ved at nogle af vore økonomiske forpligtelser er blevet fjernet. Den trofaste indbetaling af tiende, som bliver administreret med stor omhu, giver nu mulighed for at betale for opførelsen af vore bygninger, for materialer og dække mange andre økonomiske forpligtelser, som før i tiden krævede



ekstra bidrag. Vi må forstå, at ved at skære ned på kravene for økonomiske bidrag, opstår der større muligheder for, at vi kan efterleve en højere lov. Med dette mener jeg, at vi på vort eget initiativ kan anstrenge os for at finde måder til at hjælpe andre på, og at bidrage til opbyggelse af Herrens rige. Herren har sagt, at vi »burde virke med iver for en god sag, og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed. Thi kraften dertil har (vi) i (os), hvorved (vi) kan handle efter egen fri vilje« (L&P 58:27-28). Brødre og søstre, vi må ikke miste den offerånd, der udvistes af pionererne i håndkærrekompagnerne. Nogle af Herrens største velsignelser venter dem, der efterlever dette evige princip og virker med iver i Guds og deres medmenneskers tjeneste. Den opofrelses og lykkens ånd, der kommer som resultat af at tjene andre, kan bringe fred og lykke, selv i svære tider.

Opofrelses princip bør man lære i ethvert sidste dages helligt hjem, og det bør praktiseres på mange enkle, men vigtige, måder. Det kan gøres ved, at vi er et godt eksempel på ærbødighed, som kan fremkalde den sande tilbedelsens ånd i vore møder, og ved at stå imod den umoden og klagen, der kan være over søndagens mødeprogram. Vi kan give et rundhåndet fasteføder, glæde os over at støtte missionærerne og betale en ærlig tiende. Vi kan acceptere kaldelser i Kirken og tjene af et glad og taknemligt hjerte, regelmæssigt tage til templet, bede familiebønner og personlige bønner dagligt, og undervise hinanden hver uge ved en godt forberedt familieaften. Både unge og lidt ældre medlemmer kan forberede sig tidligt på at gøre sig værdige til at modtage kaldelser og tjene som missionærer. Vi kan alle være gode naboer og tage os af enkerne, de fattige og de mindre heldige. Vi når ud til andre i tjenesten som hjemmelærere og besøgsrønder. Brødre, vi skal være rene og værdige til at velsigne andre med det præstedømme, vi bærer. I vore dage kaldes vi ikke til at trække en håndkærre over de sneklædte strækninger i Wyoming. Vi bliver imidlertid kaldet til at efterleve, fremme og undervise i Jesu Kristi evangelium. Det er vort privilegium at bruge vore midler og vor tid til at velsigne andre med. Vi skal alle gøre, hvad vi kan for at bevare vor sidste dages hellige livsstil. Bevarelsen af denne aften er en stor del af vor villighed til at tilslidesætte personlige ønsker og erstatte dem med uselviske ofre for andre.

Må Gud velsigne jer, brødre og søstre, så I ved, ligesom jeg ved, at Gud lever, at Jesus er Kristus, og at medlemskab af hans kirke, den eneste sande og levende kirke, aldrig er en byrde, men altid en stor velsignelse. Jeg beder ydmygt til, at vi altid må være taknemmelige for denne velsignelse. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En mægtig styrke for retfærdigheden

Ardeth G. Kapp

Netop afløst som præsidentinde for Unge Piger

»Når vor tro centrerer omkring Jesus Kristus, vor Frelser, begynder vi at forstå vor identitet, og vort følsomme forhold til ham.«



Kære brødre og søstre, mit hjerte fyldes af glæde, fordi jeg føler en stor kærlighed til og respekt for det nyligt kaldede præsidentskab for Unge Piger. Jeg er også yderst taknemlig for mine rådgivere og bestyrelsesmedlemmerne i Unge Piger, som jeg har arbejdet sammen med. Vi glæder os over det, vi har kunnet gøre i vore kaldelser. Jeg takker også min evige ægtefælle, som til stadighed har støttet mig.

Når vi har søgt Herren i oprigtig bøn, og søgt ham flittigt, har vi følt hans Ånd og set hans hånd lede os. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vore vise præstedømmeledere bliver inspireret og vejledt i deres ledelse af dette storslåede værk.

Da jeg blev kaldet, talte præsident Hinckley om, hvordan Kirkens ungdom vil blive en mægtig styrke for retfærdighedens sag. Det er vi nu vidne til over hele verden.

En ung 15-årig pige fra Zaire i Afrika har skrevet: »Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker mig, for jeg har spurgt ham.«

En anden ung pige har skrevet: »Jeg er næsten 14 år gammel. Jeg vil gerne spørge dig, om man må tage til skolehal. Hvis du ikke svarer på mit brev inden fastelavnensfesten, tager jeg ikke derhen, for jeg vil ikke være uheldig.«

Bag disse retfærdige unge piger står kærlige forældre og trofaste ledere, som havde sans for deres hellige kald til at undervise, vise kærlighed, tage ved hånden og, hvor det var nødvendigt, holde i tømme.

I »Spillemand på en tagryg«, siger Tevje følgende til sine døtre: I Anatevka, »Alle her ved, hvem (hun) er, og hvad Gud forventer (af hende).« (Jerry Bauch, »Tradition«, *Fiddler on the Roof*, New York: Sunbeam Music, 1971).

Det er vigtigt for os alle at vide, hvem vi er, og hvad Gud forventer af os.

Da Jesus havde fastet i 40 dage, kom fristeren til ham og forsøgte at plante tvivl hos ham, om hvem han er i virkeligheden var: »Hvis du er Guds Søn,« lød begyndelsen til hans onde kneb (Mat. 43). Jesus vidste, hvem han var, og har erklæret det klart til os alle: »Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn« (L&P 6:21). Han er vor Frelser, vor talsmand hos Faderen.

Kirkens Unge Piger har et personligt motto, der fastslår deres identitet: »Jeg er datter af en himmelsk Fader, der elsker mig, og jeg vil tro på hans evige plan, hvis centrum er Jesus Kristus, min Frelser« (se *Håndbog for Unge Piger*, s. 3).

Vi har alle, yngre som ældre, påtaget os Jesu Kristi navn ved dåbens pagt, og lovet at elske, drage omsorg for, samt tjene vore brødre og søstre, hvor end de måtte være.

For nogle uger siden talte jeg ved en fireside for missionærer, hvor medlemmerne

havde taget venner med, der ikke var medlemmer af Kirken. Jeg lagde mærke til en ung pige, der sad sammen med sin mor på første række. Senere fandt jeg ud af, at hun kun var 12 år gammel. Jeg inviterede hende op på forhøjningen. Hun kunne næsten ikke se over talerstolen. Uden forberedelse, men med stor indlevelse og overbevisning citerede denne unge pige fra hukommelsen med en mild, men dog klar stemme: »Vi er vor himmelske Faders døtre. Han elsker os, og vi elsker ham.

Vi vil stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder ...« (*Håndbog for Unge Piger*, s. 3). Hun fortsatte til hun var færdig med Unge Pigers tema, og tilføjede så Unge Pigers værdinormer, mens publikum lyttede ærbødigt.

Når vi ved og erindrer, hvem vi er, og hvis børn vi er, bliver vi vejledt af en kraft, der påvirker vor indstilling og opførsel. Vi kommer nær til vor Fader i himlen gennem hellige ordinanser og pagter, som kun er tilgængelige i hans genoprettede kirke.

Jeg har haft det privilegium at kunne besøge en trofast sidste dages hellig familie i en lille nipa hytte i Filippinerne. I disse ydmyge omgivelser lyttede en smuk ung pige på 14 år intenzivt, mens hendes far forklarede, at hvis de sparede alle de penge, de kunne, og solgte alt, hvad de ejer, ville familien en dag have penge nok til at tage til templet, hvor de kunne blive besejlet som en familie, for evigt.

Det er vor tro på vigtigheden af at indgå pagter med Gud og at nå til en forståelse af vore uendelige muligheder, der gør, at vi fokuserer på templet, Herrens Hus, når vi tænker på det, der virkelig har værdi. I templet deltager vi i ordinanser og pagter, der rækker fra himlen til jorden. De forbereder os til at vende tilbage til Guds nærhed en dag, og nyde velsignelserne ved at have en evig familie, og evigt liv.

Jeg har hørt unge piger rundt omkring i verden gentage deres forsæt på mange sprog: »Vi vil være beredt til at indgå og holde hellige pagter, modtage tempelordinanser og



nyde ophøjelsens velsignelser« (*Håndbog for Unge Piger*, s. 3). Disse velsignelser er tilgængelige for os alle – alle vor Faders børn. Når vor tro centrerer omkring Jesus Kristus, vor Frelser, begynder vi at forstå vor identitet, og vort følsomme forhold til ham, som der står i sangen:

*Kærlighedens Konge min hyrde er,
Han altid er god og blid:
Som hans, jeg intet mangler her,
Han er min til evig tid.*

(Henry W. Baker, »The King of Love«, *Masterpieces of Religious Verse*, New York: Harper, 1948, nr. 783).

Gennem de ordinanser og pagter, der er tilgængelige i templet, har vor Himmelske Fader givet os en mulighed for glædesstrålende at vende tilbage til ham. Disse evige sandheder bærer jeg vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

I er ikke alene

Præsident Janette C. Hales
Præsidentinde for Unge Piger

»Det sværeste ved at blive voksen er, at processen aldrig slutter. Men I er ikke alene.«



Hvor holder jeg dog meget af Ardeth Kapp og Jayne Malan og de netop afløste bestyrelsesmedlemmer. Og hvor var det en vidunderlig følelse, da præsident Monson ringede til mig og fortalte, at mine rådgivere var blevet kaldet. Han sagde: »Du bør ikke være alene«. Og så tilføjede han hurtigt: »Du er ikke alene«.

Jeg har et vidnesbyrd om disse ord og den trøst, der er at finde i dem. For fire år siden stod jeg pludselig som enke, og den yngste af mine fem børn stod og skulle på mission. Jeg følte mig alene. Jeg gik mange ture dengang, og en dag fortalte jeg en af naboerne, at jeg tænkte meget på ungdomstiden. »Gør du virkelig? Hvorfor dog det?« svarede hun. Jeg tænkte, at jeg måske forsøgte at huske, hvem jeg var, før jeg blev gift. Jeg sagde: »Hvis jeg nogensinde igen får mulighed for at arbejde med unge mennesker, vil jeg være meget mere tålmodig, venlig og meget mere

kærlig.« Og jeg har tilføjet: »Og jeg vil gøre alt for at opmuntre unge mennesker til at forberede sig til fremtiden.«

I vores opvækst vil vi opleve at føle os alene eller udeladt. Omskiftelige tider er tiden, hvor man bliver voksen: At flytte, skifte skole, tage på mission, få et barn, sende sit barn på mission, opleve alvorlig sygdom, miste en man elsker. Jeg tror, at der er visse ting, der hjælper os i de tider, så vi ikke føler os så alene. Brug mere tid til at tale med vor himmelske Fader og at læse i skriften. Lyt til den stille, sagte stemme. Som en ung pige i bikubealderen engang sagde: »Til at begynde med, når jeg bad og læste i skriften, kunne jeg ikke mærke nogen gode følelser ved

det. Men efter at have bedt og læst i omkring to måneder begyndte jeg at føle mig meget lykkelig, og jeg elskede min familie, og havde lyst til at være god mod alle mennesker.«

Da profeten Enos lyttede til Herrens ord, begyndte han at bekymre sig for andres velfærd (se Enos 1:9). Når vi begynder at tænke på andre, føler vi os mindre alene.

Det hjælper også at skabe sig et støttesystem. Ligesom en præsident har brug for rådgivere, har vi alle brug for en omsorgsfuld og interesseret familie og venner. En far sagde engang til sin datter: »Der er folk, der bekymrer sig for dig. Det er måske ikke altid de mennesker, du kunne ønske dig, men der er altid nogen, der bekymrer sig for dig. I virkeligheden ved du sikkert allerede, hvem de er, for det er dem, du altid har kunnet regne med. Det ændrer sig ikke« (Joseph Walker, »Value Speak«, *Chicago Tribune*, 3. juni 1991). Vi har alle brug for mennesker, der bekymrer sig for os. »Dine venner er trofaste, og de skal atter hilse dig med varmt hjerte og vennehånd« (L&P 121:9).

Man kan ikke blive voksen uden hårdt arbejde. For ikke så længe siden kom min yngste datter hjem og fortalte, at hendes biskop havde bedt hende om at være lærer i søndagsskolen. »Jeg føler mig altså ikke som en søndagsskolelærer,« sagde hun. »Det er du heller ikke,« svarede jeg, »men det bliver du!« At blive voksen indebærer at vi udnytter vores potentiale. Vor himmelske Fader regner med os alle sammen. Når vi arbejder og gør vore erfaringer vil troen på os selv lige så stille komme indefra.

Af og til gør vi den fejl at tro, at vi står





helt alene, fordi vi ikke får nogen anerkendelse. Kun en lille del af det, vi foretager os, sker i et offentligt forum. Resten foregår i små og ofte ubemærkede gerninger. Når man imidlertid lægger alle de små gerninger sammen, er de tusinde gange større end dem, der havde offentlighedens beivring. Albert Schweitzer sagde, at når man sammenligner offentlige handlinger med de små private, er de som »skummet på det dybe oceans bølger« (Albert Schweitzer, *Out of My Life and Thought*, New York: H. Holt, 1949, s. 90). Det er en god ting at erindre sig, når man vokser op.

Til alle Kirkens unge piger, der er på vej til at blive voksne, vil jeg sige, I er ikke alene. Jeg ønsker, at I skal vide, hvor meget jeg elsker jer. Har I nogen idé, om hvor meget der tænkes på jer, tales om jer, bedes for jer, og hvor stor kærlighed der tildeles jer af jeres forældre og ledere? Lær at arbejde og at udvikle jeres evner. Tænk på andres behov, og tjen dem i kærlighed. Støt hinanden, når I står fast på sandhed og retfærdighed. Vor himmelske Fader elsker jer. Han forstår jeres udfordringer. Han ved, at I var beredte, inden I blev født i denne tid. Jeg har fuldkommen tro på vores profets ord, da han sagde: »I er blevet født i denne tid med et helligt og herligt formål«. (Ezra Taft Benson, »To the Young Women of the Church,« General Women's Meeting, 28. Sept. 1986).

Og nu vil jeg gerne foreslå alle Kirkens voksne medlemmer, at I lærer navnene på de unge i jeres ward eller gren, og kalder dem ved deres navn. Vær opmuntrende over for dem, når de arbejder. Vis anerkendelse for det gode, de gør. De har brug for vores støtte, og vi har brug for deres. Det sværeste ved at blive voksen er, at processen aldrig slutter. Men vi er ikke alene. Jeg takker for og bærer vidnesbyrd om denne viden. I Jesu Kristi navn. Amen. □



Tag hans kors op

Ældste Han In Sang
Halvfjerdsernes Kvorum

»Guds kærlighed betyder at tage ud til mennesker og ... hjælpe dem indtil de ændrer deres gamle levevis og gladeligt kommer til vor himmelske Fader.«



Jeg har aldrig boet uden for Korea før sidste august, hvor jeg blev kaldet til Salt Lake City, kaldet af Herren til at forkynde hans ord blandt hans folk.

Ikke desto mindre rådede det Første Præsidentskab mig til at blive generalautoritet, en Herrens discipel først og fremmest.

Før jeg går for langt, vil jeg gerne sige: »*Kam sa ham ni ta!*« *Kam sa ham ni ta* er et særligt koreansk udtryk for ærbødig taknemlighed.

Jeg er min himmelske Fader taknemlig for hans kærlighed og særlige velsignelser til mig i mit liv. I desperat svære tider og under krigen nåede jeg mit livs yderste og følte mig hjælpeløs. Jeg havde intet håb, ingen fremtid. Jeg mente, at jeg var blevet fuldstændigt kastet bort og ladt alene af alt og alle.

Gennem mine kærlige forældre skabte Gud mirakler for mig. Jeg blev i stand til at rejse mig og gå fremad.

Jeg fik husly og mad her og der. Det var ikke noget særligt, men nok til at holde mig gående og til i sidste ende at slutte mig til jer her i dag i dette historiske tabernakel, omgivet af Herrens kirkes udvalgte ledere.

Så jeg kan sige »*Kam sa ham ni ta*« til min himmelske Fader.

Jeg er mine gode forældre taknemlige for deres særlige kærlighed og vidunderlige indflydelse i mit liv. Jeg skylder også Dr. Kim Ho Jik tak.

Han var den første koreanske sidste dages hellig, og den mest ydmyge og uselviske person jeg nogensinde har kendt. Denne stor-slåede mand ledte en håndfuld forarmede unge koreanske hellige i svære tider, så de kunne lægge grunden til Herrens værk i morgenstilhedsens land, Korea, ved at forberede disse tilsyneladende hjælpeløse individer til at lære Jesu Kristi evangelium og stå fast på Herrens sag.

Hans kærlighed til Gud og hans kærlighed til mig har udvirket mange mirakler i mit liv.

Jeg satte mig som mål at blive et godt medlem af kirken, som han var – en god far, en god mand, ja selv en god oversætter, som han var.

Jeg ved, at han og min far ser smilende ned på mig fra ånderverdenen i dag.

Også for jer, mine brødre og søstre er jeg taknemlig. *Kam sa ham ni ta!* En af jer lærte mig om Jesu Kristi genoprettede evangelium og døbte mig ind i riget. Den kærlighed du udviste bevægede mig til at acceptere evangeliet i begyndelsen. Siden kom mange af Kirkens store ledere over og underviste os og oplære os gennem alle disse år.

Præsident Lee, præsident Kimball, præsident Benson, præsident Hinckley, præsident Monson og mange andre stor-slåede ledere kom og hjalp os og foretog forandringer, med Herrens store kærlighed.

Jeg føler mig meget ydmyg, og beder oprigtigt til, at Ånden vil være til stede, og at Herren vil hjælpe mig.

I 3 Nephi kan vi læse: »Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af ham for at forkynde ordet blandt hans folk, så de kunne have det evige liv« (5:13).

Jeg er kommet fra Korea, og har rejst rundt om den halve klode for at bære mit vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi evangelium. Korea har oplevet krige. I min tid har jeg set mange tragiske hændelser, megen sorg og mange forandringer. Jeg har dog også set mange mirakler. Korea er det land, hvor jeg er født og har levet hele mit liv. Der ligger mine elskede forfædre, deriblandt min kære far og mor og mine bedste-forældres forældre begravet. Fire af vore fem børn bor i Korea. Det gør også mange af vore nære venner og vore brødre og søstre og deres familier.



I Korea græd præsident Hinckley mange gange, og vi følte den kærlighed han havde til Herren og til de fattige i Orienten. *Kam sa ham ni ta!*

Da vi forlod vort hjem i Korea sidste efterår, kom mange af vore brødre og søstre til KimPo lufthavnen for at tage afsked med os. Blandt dem var fire af vore børn, halvt fortæbte, halvt grædkvalte. De var så stolte af deres foreldre. Den dag stod min hustru og jeg på den anden side af afgangshallen i forhold til, hvor vi normalt har stået, når vi har sendt vore gæster af sted.

KimPo lufthavn: Det er et sted jeg kender indgående. Der har jeg været adskillige gange. Hovedsageligt for at hente besøgende eller sende gæster af sted.

Hver gang jeg var i KimPo lufthavn sagde jeg til mig selv eller min hustru: »Ikke mig! Aldrig! Jeg vil sørge for dem. Jeg vil køre dem frem og tilbage og oversætte for dem og så videre. Men nej! Jeg skal blive hjemme og være en god søndagskolelærer!« Det har Herren ofte hørt mig hviske til mig selv.

Ældste Maxwell, du lærte os, hvad det i virkeligheden koster at være en discipel. Endvidere sagde du: »Det kan ikke betales med engros priser eller med et engangsbeløb« (*Men and women of Christ, Salt Lake City: Bookcraft, 1991, s. 24*).

Jeg måtte tage ved lære hurtigt, og jeg er glad for budskabets råd og opmuntning.

Vi bor nu i Tokyo i Japan. Kun Herren kender grunden. I Tokyo skal vi lære alting på ny, også livets nye formål. Vi skal lære sproget, kulturen, samfundssystemet, hvordan man kommer fra det ene sted til det andet, og ikke mindst skal vi lære folket at kende, og hvordan man skal elske dette folk.

I Markus læser vi: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig« (Mark. 8:34).

Det er ikke altid let at tage sit kors op, men det vil ikke være uoverkommeligt, for Gud lever, og han elsker os.

Jeg møder mange »trætte ledere« rundt omkring i vort område. Jeg omfavner dem og fortæller dem, at jeg elsker dem, for jeg har et stærkt vidnesbyrd om den levende Gud og hans store kærlighed.

Guds kærlighed betyder at tage ud til mennesker og gøre noget godt for dem, og hjælpe dem indtil de ændrer deres gamle levevis og gladeligt kommer til vor himmelske Fader.

Kun Guds kærlighed kan helbrede mange af verdens sygdomme og problemer, deriblandt kirkesygdommen inaktivitet.

Må Guds kærlighed skabe fred i jeres hjem. Jeg elsker jer, og *Kam sa ham ni ta!* Jeg ved, at Gud, vor himmelske Fader, lever og at Jesus Kristus er vor Frelser. Joseph Smith var en sand Herrens profet i denne uddeling.

I Jesu Kristi Navn. Amen □

Tro og gode gerninger

Ældste Stephen D. Nadauld
De Halvfjerdre

»Livet giver os alle et komplet, wide-screen panorama af muligheder for at løbe ind i os selv.«



Det er en ydmyg oplevelse at stå på dette podium, hvor forudms såvel som nutidige profeter og apostle har belært om genoprettelsens sandheder. Jeg glæder mig over dette kald til at tjene, og jeg er kommet til at beundre og elske de brødre, jeg arbejder sammen med.

Jeg står i gæld til en vidunderlig og dygtig mor og en i sandhed ekstraordinær hustru, ledsagerske og mor til vore syv sønner. Jeg tilslutter mig en udrtalelse som ældste Scott kom med for ikke så længe siden – Margaret overgår mig på alle ærværdige områder. Jeg elsker hende meget højt.

Børn kan give os en vidunderlig og ofte humoristisk indsigt i livet. Vi har et par enæggede tvillingedrenge på 10 år. I visse tilfælde er det praktisk taget umuligt at skelne dem fra hinanden.

For ikke så længe siden flyttede vi til et nyt sted. Nogle dage senere talte jeg med en

af tvillingerne, Aaron, og spurgte til den store bule han havde i panden. Han forklarede: »Jo, ser du, far, Lincoln (hans storebror) jagede mig ned ad gangen. Jeg løb rundt om hjørnet og så min tvillingebror Adam. Jeg vidste jo, at jeg kunne løbe hurtigere end Adam, så jeg løb bare videre.« I virkeligheden løb han panden imod et stort spejl!

Livet giver os alle et komplet, wide-screen panorama af muligheder for at løbe ind i os selv. Den udmærkede filosof Pogo udtrykte det på denne måde: »Vi har mødt fjenden, og han er os!« (Walt Kelly).

Herren sagde det på en mere formfuldent måde til Moroni: »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svagheit ... dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27).

Når vi ser i spejlet og betragter den samling buler og skrammer der vidner om vore svagheder, ville det være godt at erindre sig, at der findes to store stabiliserende kræfter, der kan tjøre vor sjæl.

Den første kan jeg vise med en oplevelse, jeg havde for mange måneder siden. En stavspræsident og jeg tog os tid til at besøge en ung kvinde i hendes hjem nær Atlanta, Georgia. Hun var 29 år gammel; hendes mand var blevet dræbt ved en bilulykke; hun boede i en beskedent lejlighed sammen med sine to små børn. Vi havde vel forment, at hun ville være oprevet og modløs efter en sådan ufortjent »bule.« Hun var dog tvært imod ved godt mod; hun var rolig; hun var meget elskværdig. Hun takkede os for besøget, og sagde så, så nøjagtigt som jeg nu kan huske det: »Brødre, jeg ønsker, at I skal vide, at jeg tror på forløsningsplanen. Jeg er min Frelser taknemlig for løftet om en herlig opstandelse sammen med min mand. Jeg er taknemlig for hans forløsende offer.«



Så lagde hun armene omkring sine to børn, og sagde: »Vor tro på Jesus Kristus vil hjælpe os igennem dette.«

Vi kom i forventning om at kunne trøste og styrke, og vi forlod hende ydmyge, opundrede og velsignede af hendes vidunderlige udtryk for sin tro.

Ja, vi går ved tro – tro på forlørningsplanen, tro på Jesu Kristi rolle som Frelser og Forløser, tro på, at han, som Guds Søn, har magt til at frelse, tilgive og opløfte os. Vor tro gør, at vi omvender os, holder hans befalinger, søger hans genoprettede kirke og det bemyndigede præstedømme. Vi lytter til, og følger hans profeters og apostles ord, der tales fra denne og andre talerstole. Når vi udøver vor tro på Kristus, vil han hjælpe os med at overvinde vore svagheder, og de der-af stammende »buler og skrammer.«

Som illustration på den anden store stabiliserende kraft, vil jeg fortælle om en anden oplevelse. Nogle år tilbage tjente jeg som biskop. Vi holdt en wardsaften omkring en swimmingpool ikke så langt fra, hvor de fleste medlemmer boede. Jeg blev introduceret til et nyt medlem af wardet – en ung kvinde i tyverne, som hed Carol. Carol havde haft hjernelammelse siden hun var spæd. Hun gik med stort besvær; hendes hænder var forkrøblede. Hendes venlige og kære ansigt var også påvirket af det, ligesom hendes tale. Men, som jeg senere skulle finde ud af, at kende Carol var at elske Carol.

Jeg måtte kun vente nogle få minutter, før jeg begyndte at lære den store lektion, hun skulle lære mig. Mens vi talte sammen, sprang en høj, flot, mørkhåret, meget atletisk ung mand fra vippen, og synes at kom-

me lettere til skade. Han kom op af bassinet, mens han holdt om nakken med den ene hånd, og gik hen og satte sig under et træ. Jeg så, hvorledes Carol, med stort besvær, samlede lidt mad på en tallerken, som hun så under stort besvær gik over til ham med – en uforfalsket tjenestegerning. Carols gode gerninger blev en legende. Hun tog sig af de syge; hun kom med mad til de sultne; hun kørte folk forskellige steder hen (en oplevelse, der altid efterlod vedkommende bleg og rystet, men altid i ét stykke); hun trøstede; hun opløftede; hun velsignede.

En dag gik jeg sammen med hende på det fortovej, der førte forbi den blok, hvor hun boede. Fra vinduerne, balkonerne og verandaerne lød der tilråb som »Hej, Carol!«, »Hvordan går det, Carol?« eller »Kik op snart, Carol.« Og af og til lød der også et, »Nå, hej, biskop.« Det var helt klart, at Carol var elsket og afholdt på grund af hendes vidunderlige gode gerninger.

Den hændelse, jeg husker bedst om Carol, fandt sted samme år om foråret. Wardet havde sagt ja til at deltage i stavens fem kilometers morskabs-maraton – hvad de så end mener med at kalde et fem kilometersløb for morskab. Carol ville gerne være med sammen med resten af wardets medlemmer, men vi kunne ikke se, hvordan det skulle kunne lade sig gøre. Selv det at gå var en vanskelig udfordring for hende. Ikke desto mindre var hun fast besluttet. Hun kæmpede og trænede hver dag for at øge sin udholdenhed.

Løbet sluttede i et stadion. Der stod omkring 2-300 af os og drak saftevand og prøvede at få vejret igen, da vi pludselig kom i tanke om Carol – hun var et eller andet sted tilbage på ruten.

Da vi løb ud af stadions indgang, så vi hende i horisonten, hvor hun kæmpede for at få vejret, knap nok i stand til at gå, men fast besluttet på at gennemføre løbet. Da hun kom ind på banen og bevægede sig hen imod mållinjen, skete der noget helt fantastisk. Pludselig stod der hundreder af heppende venner på begge sider af banen. Andre løb ved siden af hende og støttede hende. Carol med »de storslåede gode gerninger« fuldendte løbet.

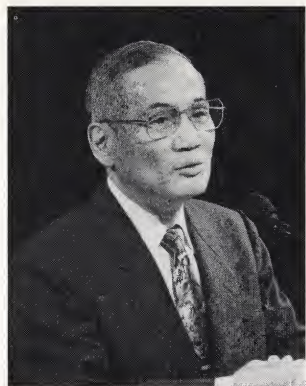
En skønne dag skal vi alle løbe over mållinjen. Blicher det mon også til opmuntren og heppen fra dem, vi har elsket og tjent? Forhåbentlig bliver det bifaldet af vor Frelser, der som følge af vor tro og goder gerninger vil sige: »Fint klaret, du gode og tro tjener.«

Jeg tilføjer mit vidnesbyrd til de mange vidnesbyrd, der er blevet båret fra denne talerstol. Jeg ved, at Gud lever. Jesus Kristus er hans Søn – vor Frelser og Forløser. Han har magt til at opløfte os, hvis vi vil komme til ham i tro, med gode gerninger, og af hele vort hjerte. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Hvad gør I for Kristus?

Ældste Sam K. Shimabukuro
De Halvfjærds Råd

»Det viseste og mest intelligente, vi kan gøre som Frelserens disciple, er, at arbejde flittigt i vor jordiske tilværelse, på at blive mere som ham«.



Kære brødre og søstre, jeg glæder mig over at kunne bringe jer kærlige tanker og venlige hilsener fra de vidunderlige hellige samt missionærer, der er i Japan og Korea. Sammen med hundrede tusinder andre hellige og missionærer rundt omkring i verden bestræber de sig på at gøre deres bedste for at være Herren Jesu Kristi sande og hengivne disciple, så de kan nyde velsignelserne ved fred og formål i livet, samt dele velsignelserne ved kærlighed og velvilje over for andre.

Det er mig en ære, at det Første Præsidentskab har bedt mig om at tale ved dette konferencemøde. Hvis ens hustrus bekymringer og ængstelse er en udslagsgivende faktor, for om en tale ved en generalkonference bliver god eller ej, kan jeg roligt sige, at jeg nok skal klare den, for min hustrus bekymringer er mere end rigelige til at sikre, at både min og alle de andre taler, der er

blevet holdt, og som skal holdes fra denne talerstol ved denne konference, bliver gode. Det er en velsignelse at have en hustru, der bekymrer sig om én.

I Mattæus kapitel 22 vers 42 står der et spørgsmål af stor betydning for jer og mig, der hævder at være Herren Jesu Kristi disciple. Jesus selv stiller spørgsmålet: »Hvad mener I om Kristus?« Jeg er sikker på, at vi har tænkt over, eller er blevet stillet det spørgsmål før. Vi har utvivlsomt også besvaret det på mange måder, og alle svar har

været et udtryk for den dybe kærlighed og respekt, vi nærer for ham. Det er ikke overraskende, at vi igen og igen har omtalt ham og hørt andre omtale ham som den Enbårne Søn, Herren og Frelseren, Verdens Frelser, det lydfrø Lam, Guds Lam, Verdens Lys og meget andet. Og hver gang vi bærer vidnesbyrd om, hvad vi mener om ham, er jeg sikker på, at vi gør det med den største ydmyghed og kærlighed. Det er også beroligende at vide, at det, vi bærer vidnesbyrd om, stadfæstes af Ånden, for »ingen kan sige: 'Jesus er Herre!' uden ved Helligånden« (1 Kor. 12:3).

Og nu vil jeg ydmygt stille et andet spørgsmål, som kan betragtes som en naturlig følge af spørgsmålet: »Hvad mener I om Kristus?« Det er ikke et spørgsmål, der findes i skriften, men forhåbentlig finder I det værd at tænke nærmere over, og måske kan det bruges til at vurdere og måle, i hvor høj grad vi er Kristi disciple – I og jeg. Som en naturlig følge til spørgsmålet »Hvad mener I om Kristus?« vil jeg stille spørgsmålet: »Hvad gør I for Kristus?«

Hovedpersonen i spørgsmålet: »Hvad mener I om Kristus?« er naturligvis Herren Jesus Kristus selv. Vi sætter ham midt på scenen og giver levende beskrivelser af hans guddommelige natur, mission og oplysninger, fulgt af vore tanker og vidnesbyrd om hans lærdomme og gerninger under hans tjenestegerning i tre korte år, og den dybe og gode indflydelse de har haft på vort liv.

Præsident Ezra Taft Benson, i midten med sine rådgivere, præsident Gordon B. Hinckley, til venstre, og præsident Thomas S. Monson.



Spørgsmålet: »Hvad gør I for Kristus?» er naturligvis af stor betydning, fordi det stiller os over for en udfordring, som har evige perspektiver og konsekvenser for vort jordiske liv og for livet på den anden side af sløret. Nu bliver vi hovedpersonen, og bliver sat midt på scenen i stedet for Jesus Kristus. Nu drejer det sig ikke længere om, hvad vi mener om ham, men snarere hvad vi har gjort, gør og vil gøre for ham. Hvor gode disciple vi er, vil helt klart blive målt ud fra vort svar på netop dette spørgsmål, og svaret skal klart nok være i gerninger i højere grad end i ord.

Jesus lærte os: »Ikke enhver, der siger til mig: 'Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje« (Matt. 7:21). Her slår han uomtvisteligt fast, at nøglen til at komme ind i Himmeriget er, at gøre hans Faders vilje. Det er meget vigtigt at tænke på og vidne om Kristus, men dertil skal lægges gode gerninger efter Kristi eksempel.

Svaret på spørgsmålet: »Hvad gør I for Kristus?» kan kun findes i det, vi gør for ham. Bevisbyrden for hvor gode disciple vi er – eller med andre ord, hvad vi er villige til at gøre for ham – ligger helt på vore skuldre. Med sine gerninger har Jesus i sandhed allerede bevist, hvem han er, og hvad han har opnået for os. Med sine gerninger har han

efterladt os en udsætteligt beskrivelse af sig selv, og gjort det let for os at danne os en mening om ham. Nu er opmærksomheden skiftet fra Kristus til os. Det er blevet vor tur til at efterlade en beskrivelse af os selv med det vi gør for ham, og dermed give svaret på spørgsmålet: »Hvad gør I for Kristus?» og spørgsmålet om, hvad vi gerne vil have at andre mennesker skal mene om os.

Den beskrivelse vi gerne ville efterlade om os selv, når vi arbejder flittigt på at besvare spørgsmålet med vore gerninger, kan meget vel kaldes for vor karakter – og forhåbentlig en kristuslignende karakter. Betydningen og essensen i en Kristuslignende karakter beskrives så smukt med Jesu enkle, men dybsindige udtalelse: »Hvad slags mænd burde I ... være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er« (3 Nephi 27:27). Og som det er typisk for den storslåede mand han var, fortæller han os ikke blot, hvad en kristuslignende karakter er, men han rækker os også en hjælpende hånd med hensyn til det, vi kan og skal gøre for at opnå en kristuslignende karakter. Med kærlige ord sagde han: »Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre; thi det, som I har set mig gøre, skal I også gøre.

Derfor, salige er I, dersom I gør dette, thi



I skal blive ophøjet på den yderste dag« (3 Nephi 27:21-22).

Endvidere har han sagt: »I skal gøre, ligesom jeg har gjort ved jer« (Joh. 13:15). Og ligeledes: »Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple« (Joh. 8:31). Og endelig, enkelt og majestætisk: »Følg mig« (2 Nephi 31:10).

Det viseste og mest intelligente vi kan gøre som Frelserens disciple, er, at arbejde flittigt i vor jordiske tilværelse, på at blive mere som ham og tilegne os en kristuslignende karakter ved at følge og gøre det, han har lært og vist os. Når vi gør det, bliver vore gerninger et sikkert svar på spørgsmålet: »Hvad gør I for Kristus?» og det vil så gå hånd i hånd med vore svar på »hvad mener I om Kristus?» Ja, vore råb »Herre, Herre« og de gerninger vi gør, når vi er i harmoni med hinanden, vil med sikkerhed gøre os fortjente til at komme ind i himmerigets rig.

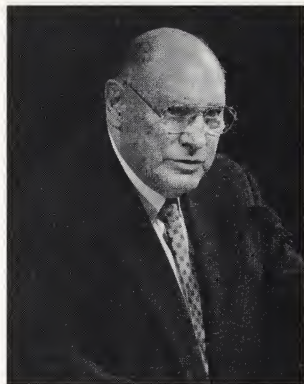
Det største, vi kan opnå i vor lange og udfordrende vandring gennem dødeligheden, er, når vor påstand om at være Herren Jesu Kristi disciple når til det punkt, hvor vi helt ærligt kan sige, at hans veje er vore veje, og hans tanker er vore tanker.

Det er min bøn, at vi må opnå dette gennem en målrettet indsats og en urokkelig tro på ham, der er vort eksempel på sandhed og retfærdighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Tragt efter det gode

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

»For Kirkens medlemmer er det, at trage efter det gode, andet og mere end blot et vidtløftigt ideal. Det er en forpligtelse, vi påtog os, da vi gik i dåbens vande.«



Mine elskede brødre og søstre, det er et privilegium for mig at have lejlighed til at stå her og bære mit vidnesbyrd om evangeliets sandhed og om min dybe kærlighed til Kirkens ledere. Jeg beder til, at Herrens ånd vil være til stede under min tale til jer.

Siden jeg var en lille dreng, vel sagtens omkring 5 år gammel, er jeg kommet til konferencer, og jeg kan huske, at min far og jeg sad på tredje række i midtersektionen, og at jeg virkelig nød de konferencer, han tog mig med til. Jeg tror dog ikke, at jeg har været med til nogen bedre og mere inspirerende konference end denne. Og lad mig tilføje, at det nok har været en af de længste, jeg nogensinde har været med til, fordi jeg er en af de sidste talere.

Et af nøgledokumenterne i forbindelse med evangeliets genoprettelse er et brev, som Joseph Smith skrev som svar på en hen-

vendelse fra John Wentworth, der var redaktør på en avis i Chicago. I Wentworth brevet skrev profeten en »oversigt over de sidste dages helliges opståen, fremgang, forfølgelse og tro« (*History of the Church*, 4:535). Det var åbenbart den første beretning, der blev udgivet om hovedtrækkene i det, der var sket i de 36 år, der var gået siden profetens fødsel. Den sidste del af brevet, trosartiklerne, er en kortfattet opsummering af Kirkens grundlæggende lære. Det faktum, at dette bemærkelsesværdige dokument blev skrevet af en inspireret person og ikke en samling specialister, er endnu et bevis på Joseph Smiths guddommelige kald (se *History of the Church*, 4:535n).

I den sidste del af den 13. trosartikel står der: »Vi trager efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. trosartikel).

Udtrykket at *trage efter*, betyder at søge, forsøge af finde, forsøge at tilegne sig. Det forudsætter en aktiv, kategorisk indstilling til livet. Abraham, for eksempel, søgte »efter fædrenes velsignelser ... og at vandre endnu mere retfærdigt« (Abr. 1:2). Det er det modsatte af at sidde og vente passivt på, at der skal ske os noget godt uden nogen anstrengelse fra vor side. Vi kan fylde vort liv med det gode, og ikke gøre plads for andet. Vi har så meget godt at vælge mellem, at vi ikke behøver at vælge det onde. Ældste Richard L. Evans sagde engang: »Der findes ondt i verden. Der findes også godt. Det er vor opgave at lære at vælge mellem de to; at øge vor selvdisciplin, vor dygtighed, vor venlighed; altid at gå fremad – et skridt ad gangen – en dag, en time, et øjeblik, en opgave ad gangen« (Richard L. Evans, *Thoughts for One Hundred Days*, 5 vols., Salt Lake City: Publishers Press, 1970, 4:199).

Hvis vi trager efter det, der er dydigt og har godt lov, finder vi det utvivlsomt også.

Hvis vi derimod søger det onde, så finder vi også det. Lucifer forstår at friste og trække mange af vor himmelske Faders børn ned til sig og sine tilhængere. Han gjorde oprør og blev kastet ud, og nu vil han gøre os lige så ulykkelige, som han selv er (se 2 Nephi 2:18).

Med budskab kan stå som en modsætning til verdens fremturen med Satans vildefareser. Nephi beskrev det med disse ord: »Der skal være mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, thi i morgen skal vi dø, og det skal gå os godt ... men frygt alligevel Gud, thi han vil retfærdiggøre dig, selv om du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af næstens ord ... der er intet ondt deri. Og gør alle disse ting, for i morgen skal vi dø; og dersom vi findes skyldige, vil Gud slå os med nogle få slag, og til sidst vil vi blive frelst i Guds rige« (2 Nephi 28:7-8).

Selv om vi lever i verden, behøver vi ikke være af verden. For Kirkens medlemmer er det, at trage efter det gode, andet og mere end blot et vidtløftigt ideal. Det er en forpligtelse, vi påtog os, da vi gik i dåbens vande; vi fornyr den, hver gang vi tager madværen. Vi skal huske, at »Herren kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.

Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives« (L&P 1:31-32).

Vi kan trage efter at styrke vor familie, og vi kan fostre fred og lykke i vort hjem ved at gøre det til et sikkert bolværk mod de bekymringer og dårligdomme der omgiver os. Forældre kan, ved deres eksempel, lære deres børn at være venlige, hensynsfulde, respekfulde, at støtte hinanden og at undgå indbyrdes strid og uenighed. Det sker, at familiemedlemmer behandler hinanden med mindre respekt, end de ville behandle bekendte, eller endog vildt fremmede. Familiemedlemmer er forskellige, og det kan skabe gnidninger, men de burde reservere deres største venlighed til dem, der står dem nærmest: Deres ægtefælle, forældre, brødre og søstre. Efter min mening sen en persons virkelige storhed ved den måde, han eller hun behandler andre på, hvor høflighed og venlighed ikke er påkrævet.

Vi kan trage efter at være gode naboer. Som regel har de, der er gode naboer, også selv gode naboer. At være en god nabo kræver mere end blot at gøre en god gerning i ny og næ, når man har ferie eller i en krisetituation. Det kræver, at man til stadighed bestræber sig på at opbygge og vedligeholde et ægte venskab. Sidste jul gik der for eksempel ild i naboens bil. Alle, der så flammerne, skyndte sig ud for at hjælpe. Er vi lige så hurtige til at reagere, når behovet ikke er så åbenbart, men måske meget vigtigt? Besøger vi også vore naboer, når der hverken er sygdom eller krise?

Vi kan trage efter at tjene uvelsik, fordi vi elsker vore medmennesker. En sådan kræ-



lighed blev af Freseren betragtet som det næstvigtigste efter vor kærlighed til Gud. Han har engang sagt: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Derre er det største og første bud.

Der er et andet, som er det andre ligt: »Du skal elske din næste som dig selv».

På disse to bud hviler hele loven og profeterne» (Matt. 22:37-40).

I forbindelse med disse bud, kan vi læse følgende i Johannes' første brev: »Hvis nogen siger: 'Jeg elsker Gud' og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, kan ikke elske Gud, som han ikke har set.

Og dette bud har vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal også elske sin broder» (1 Joh. 2:20-21).

Det at tjene andre burde blive en naturlig del af enhver, der følger Freseren. Når vi i kærlighed tilsidesætter egne interesser og giver af os selv uden tanke for, hvad vi får igen, er vi på vej til at blive sande disciple. »Herren har ... befalet sit folk at tage sig af de fattige og trængende. Han har sagt: 'Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel' (L&P 52:40)» (Omsorg på Herrens måde, s. 3). I en stav, jeg besøgte for nyligt, var arbejdsløsheden stor. De trofaste hellige og deres ledere i området var imidlertid gået sammen om at betale et rundhåndet fasteoffer for at sikre sig, at ingen skulle undvære det allermost nødvendige.

Vi bør træge efter at blive mest muligt uafhængige, så vi ikke er afhængige af, at andre skal forsørge os. Nogle mennesker sy-

nes at være af den opfattelse, at det er vor ret at have alt her i livet, uden at vi gør os nogen anstrengelse for selv at skaffe det. Der er mange, der mener, at det offentlige skal tage sig af os: De mener, at det offentlige skal give os mad, sundhedsvæsen og husly. Samfundet skal naturligvis tage sig af dets indbyggere, men den almene befolkning bør aflægge sig den idé, at det offentlige skal give dem noget, som de selv kan skaffe sig og deres familier.

Vi bør træge efter at være lykkelige og glade og ikke tillade Satan at overvælde os med mismod, afmagt eller depressioner. Som præsident Benson sagde: »Af alle mennesker skulle vi sidste dages hellige være de mest optimistiske og de mindst pessimistiske» (Stjernen, marts 1987, s. 2). Hvis vor sorg er et resultat af synd, må vi omvende os og vende tilbage til et retfærdigt liv, for »ugudelighed har aldrig været lykkelig» (Alma 41:10) og »man kan ikke handle ond og føle godt. Det er umuligt» (Ezra Taft Benson, *New Era*, juni 1986, s. 5).

Jeg tror, at lykkelige stammer fra en ren samvittighed og fra at være uden løgn og svig. Vi må undgå jalousi og misundelse. Vi må nære freden i vort hjem og glæde os over den fred i hjertet, retfærdighed giver. Den udspringer fra en gudgiven kundskab og forvisning om, at det liv, vi lever, er i overensstemmelse med Guds vilje, og er ham velbehageligt (se Joseph Smith, *Lectures on Faith*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, 3:5). Profeten Joseph Smiths ofte citerede udtalelse er trods alt stadig gældende: »Hensigten og formålet med vor tilværelse er lykkelig, og det vil vi opnå, hvis vi følger den vej,

der fører til den; og den vej er dyd, retfærdighed, trofasthed, hellighed og overholdelse af alle Guds befalinger» (*History of the Church*, 5:134-135). Vi behøver ikke at føle os nedtrykte over tilstanden i verden, for Herren vil hjælpe os med at finde det gode, der vil lede os til lykken.

I disse tider, hvor fjernsynsproducenter og bladvigere har relativ fri adgang til vort hjem, skal vi træge efter ren og opløftende underholdning, hvad enten det drejer sig om fjernsyn, videoer, film, blade, bøger eller andet trykt materiale. Vi skal være meget selektive og kun vælge det, der kan betegnes som dydigt, elskeligt eller har godt lov. Hvis det er af tvivlsom kvalitet, må vi undgå det.

Det er valgår i USA i år, og der bør vi i særdeleshed træge efter at støtte dem, vi ved, vil handle hæderligt og fremme gode styrelsesprincipper. Herren har engang sagt: »Men når de ugudelige regerer, søger folket.

Derfor burde man med flid søge efter retskafne og kloge mænd, og de gode og vise skal I altid understøtte» (L&P 98:9-10).

Kirken forholder sig politisk set strengt neutral og støtter ikke noget bestemt parti eller en bestemt kandidat, men ethvert medlem bør tage aktivt del i den politiske proces. Vi bør sætte os ind i sagerne og studere kandidaterne, så vor stemme hviler på viden, og ikke på rygter. Vi skal bede for vore politikere, og bede Herren om at hjælpe dem, når de skal træffe vigtige beslutninger, der har indflydelse på os. Læren om jordske regeringer og love er opsummeret i afsnit 134 i Lære og Pagter og i den 12. trosartikel. Vi bør støtte den politik, der støtter denne moralske lære.

Kirkens medlemmer bør træge efter at dele evangeliet med alle dem, der vil høre det. Vi bør uførtødent stræbe efter at undervise i ord og gerning, så vi kan sikre os, at alle er villige til at acceptere evangeliets sandheder, og at de får mulighed for det. Den bedste måde at forkynde evangeliet på er ved at efterleve det. Forældre skal forberede deres børn ved at lære dem evangeliets principper, lære dem at leve et rent liv, så de kan være værdige missionærer og repræsentanter for Herren. De skal opmuntre dem til at få sig et stærkt vidnesbyrd om evangeliet og hjælpe dem med at forberede sig økonomisk til denne hellige tjeneste. Ældre ægtepar bør også tilrettelægge deres tilværelse på en sådan måde, at de kan tjene som missionærer.

Vi kan træge efter at komme i templet ofte og regelmæssigt for at udføre væsentlige ordianser for dem, der er gået forud for os. Tempeltjenesten giver os mulighed for at gøre for andre, hvad de ikke kan gøre for sig selv. Det er en kærlighedstjeneste, der sætter vores forfædre i stand til at fortsætte på deres vej mod evigt liv. Tempeltjenesten er lige så vigtig og gavnlig for os, som den er for



dem. Herrens hus er et sted, hvor vi kan træde uden for verden og betragte vort liv i et evigt perspektiv. Vi kan tænke over belæringerne og pagterne, som hjælper os til en klarere forståelse af frelsesplanen og vor himmelske Faders uendelige kærlighed til sine børn. Vi kan tænke over vort forhold til Gud, den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Lære og Pagter lærer os, at templet er et sted til taksigelse, »til undervisning af alle dem, som er kaldet til at tjene i forskellige kald og embeder, at de må blive gjort fuldkomne i forståelse af deres tjeneste, både hvad teori, princip og lære angår og i alt, hvad der hører til Guds rige på jorden« (L&P 97:13-14). Regelmæssig tempeltjeneste kan give os åndelig styrke. Den kan tjene som et anker i hverdagen, en kilde til inspiration, beskyttelse, sikkerhed, fred og åbenbaring. Ingen tjeneste er mere åndelig end tempeltjenesten.

Som Hugh Nibley engang skrev: »Templet er en model af universet. Templets mystik ligger i dets indbefattelse af andre verdener; det er et spejlbillede på jorden af den himmelske orden, og den kraft, der fylder det, kommer ovenfra« (»Nibley Considers the Temple in the Cosmos«, an Ancient Window, marts 1992, s. 1).

Vi er vor himmelske Faders åndelige børn og bør altid trage efter at anerkende det guddommelige potentiale, vi har i os og aldrig indsnævre vort perspektiv til jordelivets begrænsede tidsrum.

Vi bør søge Helligånden, som kan være alle medlemmers konstante ledsager, hvis de er lydige og retfærdige. Han kan åbenbare os al sandhed i vort sind og i vort hjerte, trøste os i svære tider, hjælpe os til at træffe de rigtige valg og beslutninger og hjælpe os med at rense os fra synd. Jeg kender ingen større velsignelse her i jordelivet end Hellig-

åndens nærvær. Det er sandt, at vi lever i svære tider, men vi kan trage efter, og nå det gode på trods af Satans fristelser og snarer. Han kan ikke friste os ud over vor evne til at modstå (se 1 Kor. 10:13).

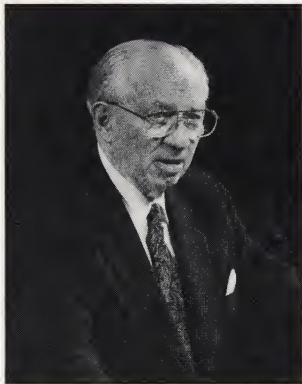
Når vi trakter efter det, der er »dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt«, forsøger vi at blive som Frelsen og at følge hans lære. Så er vi på den sti, der fører os til evigt liv.

Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader kender og elsker hvert af sine børn, og at hans elskede Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser. Joseph Smith er den profet, der gengav Jesu Kristi evangelium. Hans efterfølgere, fra Brigham Young til vor nuværende profet, Ezra Taft Benson, er også Guds profeter. De lærer os, at vi skal trage efter det gode. Det bærer jeg vidnesbyrd om. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vor store mission

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

»Når alt kommer til alt ... er vor store mission – at bære vidnesbyrd for verden om, både i ord og i gerning, at Guds Søn virkelig lever.«



en fuldkommen mand på jorden – Jesus Kristus. Han var søn af en himmelsk Fader og en jordisk mor. Han er denne verdens Gud, under Faderen. I hans liv blev alle dyder efterlevet og holdt i fuldkommen balance; han lærte menneskene sandheden – så de kunne blive fri; hans eksempel og lærdomme er et stort eksempel for hele menneskeheden – den eneste sikre vej. Hos os blev han den første og eneste, der havde magt til at afgøre sine legeme med sin ånd efter døden.

Ved hans magt vil alle mennesker, der er døde, genopstå. En dag må vi alle stå foran ham, for at blive dømt efter hans love. Han lever i dag, og vil, i en ikke al for fjern fremtid, vende tilbage i triumf for at underkaste sig sine fjender og belønne menneskene efter deres gerninger, og genindtage sin retmæssige rolle som retfærdig regent over hele jorden» (Ezra Taft Benson, *An Enemy*

Hath Done This, Salt Lake City: Parliament Publishers, 1969, s. 52-53).

Sådan lyder vor profet og leders vidnesbyrd. Når alt kommer til alt, må jeg minde jer om vor store mission – at bære vidnesbyrd for verden om, både i ord og i gerning, at Guds Søn, den opstandne Herre, vor Freløser og Frelser, virkelig lever.

Til sidst vil jeg gerne takke jer hver især, alle inden for min stemmes rækkevidde, hvor I end er i dette store land og i verden, for den tro I bærer i hjertet om dette guddommelighed, for den hengivenhed I tjener med, for jeres ønsker om at opdrage jeres børn i lys og sandhed og at nærme dem med Guds gode ord.

Når I om få minutter forlader Tabernaklet, vil jeg bede jer om at se på templets spir. I morgen er det netop 100 år siden, at slutstenen på den fantastiske bygnings højeste rårn blev sat på plads. Brødrene ved konferencen for 100 år siden opfordrede medlemmerne til at hellige de nødvendige evner og midler, der skulle til for at sikre indvielsen af templet den 6. april 1893. De tog udfordringen op, og ved denne tid næste år vil vi fejre 100-året for indvielsen af dette storslåede Herrens Hus. Dets tilstedeværelse er et vidnesbyrd om, at ingen udfordring er for stor for denne Kirkes folk, når de går fremad i tro.

På vegne af præsident Benson og alle mine brødre nedkalder jeg himlens velsignelser over jer, hvor I end er. Må Herren smile nådigt til jer, så der kan være fred i jeres tilværelse og fred i jeres hjem. Må I komme sikkert hjem til dem, I elsker, og må erindringen om denne storslåede begivenhed være sød og frugtbar for jer. Jeg beder ydmygt Gud være med jer, til vi ses igen, mine elskede brødre og søstre, mine venner og medarbejdere i dette storslåede værk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Mine elskede brødre og søstre, det har været to vidunderlige dage. Jeg håber, at vi vil gennemgå og tænke over det, vi har hørt. Vi har møttet os med Guds ord.

Musikken har været vidunderlig. Bønerne har været inspirerede. Talerne har været opløftende og oplysende, og vort liv vil være så meget desto rigere, hvis vi bestræber os på at leve i større overensstemmelse med de lærdomme, vi har lyttet til.

Vi beklager, at præsident Benson ikke har været i stand til at tale til os. Han er nu 92 år. Hans tilstedeværelse i går, og igen i dag, har været en stor hjælp for os. Vi har glædet os over hans smil og hans hilser. Ved slutningen af dette møde vil jeg læse en udtalelse fra ham – hans personlige vidnesbyrd om Guds Søn, hvis tjener han er. Disse er hans ord:

»For næsten to tusinde år siden vandrede



Hjælpeforeningens 150-års konference

Den 14. marts 1992

»Kærligheden ophører aldrig«

Præsidentinde Elaine L. Jack

Præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

»Vi er forenede i vores hengivenhed for vor himmelske Fader og vores ønske om at påvirke andres tilværelse. Vi virker som partnere med vore brødre i at opbygge Guds rige.«



Det er vidunderligt sammen med jer at kunne fejre Hjælpeforeningen. Hvor vi dog elsker og værdsætter jer hver især og byder jer alle velkomne! *Willkommen in der Frauenhilfsvereinigung. Bienvenu. Ni men hao. Bienvenidas.*

Dette er i sandhed en bemærkelsesværdig forsamling af kvinder. Aldrig før har så mange kvinder i verden sat sig ned for at bede og synges sammen, udveksle deres hjertes følelser – fortælle om de måder, hvorpå Herren har velsignet os som kvinder og som medlemmer af hans kirke.

»Opløft dit hjerte og fryd dig« (se L&P 25:13), siger Herren til os, og vi fryder os virkelig. Hjælpeforeningen er 150 år gammel. Men i dag føler vi os fornyede og levende. Vi er fulde af forventninger til vore søstre overalt, fra Filippinerne til Japan, fra England til New Zealand, og fra Paris til St. Petersborg. Vores personlige liv, vores situation og vores udfordringer er lige så forskellige som de lande og kulturer, vi kommer fra. Men vores forpligtelse er den samme. I dag kan vi alle glæde os over at være kvinder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er forenede i vores hengivenhed for vor himmelske Fader og vores ønske om at påvirke andres tilværelse. Vi virker som partnere med vore brødre i at opbygge Guds rige. Vi er kvinder, der er blevet en mægtig styrke for det gode i en verden, der har brug for vores forståelse og vores åndelighed.

For 150 år siden fødte søstrene i Nauvoo i

Illinois, den by, der kaldtes Den Skønne, et behov for at organisere sig. De ønskede, som vi ønsker det nu, at kæmpe for det gode. For dem var det at bygge templet i Nauvoo og at bruge deres hænder – med nåle til at sy skjorter, skeer til at røre i maden, penne til at skrive poesi, klude til at give et febersygt barn lindring. Vore rødder ligger i dette lille samfund, der trives endog i dag som et historisk mindesmærke. Og vi har meget til fælles med vore søstre i det tidlige Nauvoo.

Ved Mississippiflodens bredder lå stedet, hvor de hellige drænedet det sumpeede land, byggede en stor by og ønskede at blive. Her, blandt de velholdte hjem og frugtbare marker, var der et forbillede på et Zion, et sted, hvor folket kunne være af et hjerte. Ligesom nephiterne for så mange år siden, ønskede de at »bære hinandens byrder, så de bliver lette« (Mosiah 18:8).

Det var i denne ånd, Hjælpeforeningen blev født, da en håndfuld kvinder samledes i Joseph Smiths røde murstenshus for at forene deres anstrengelser. Først fortalte præsidentinden, Emma Smith, kvinderne: »Vi vil gøre noget usædvanligt – når en båd er fanget i de stærke strømme med mange om bord, vil vi anse det for et højt råb om hjælp – vi forventer usædvanlige begivenheder og indtrængende råb« (Referat fra Den Kvindelige Hjælpeforening i Nauvoo, den 17. marts 1842).

Det fik de – de involverede sig i alt lige fra at hjælpe til ved fødsler til at bistå de nødlidende omvendte, som strømmede ind i Nauvoo. De var besluttsomme og gav ofte af deres hjerte og hænder i ensomme øjeblikke, hvor intet andet kunne lindre smerten. De indsamlede varer og penge og uddelte til de nødlidende. Mange arbejdede i marken og byggede deres egne hjem. De tog sig af de syge, bad om guddommelig inspiration, og modtog og udøvede magt fra det høje.

Disse hellige imødekom deres tids behov. Jeg er sikker på, at deres styrke var et resultat af deres evne til at gå fremad med et rungende: »Her er jeg, send mig« (Abraham 3:27). Derpå arbejdede de for Herrens sag.

En af de yngste kvinder, der var tilstede ved disse søstres første møde, var Bathsheba

Smith, som mange år senere blev den fjerde præsidentinde for Hjelpeforeningens hovedbestyrelse. Hun var blevet godt oplært i løbet af disse år i Nauvoo og blev senere kendt for at afslutte sine besøg i andres hjem – både de sociale besøg og barmhjertighedsbesøgene – med disse ord: »Fred være med jer, fred være i det hvide hjem« (*Woman's Exponent*, sept. 1910, s. 18).

Der er mange som Bathsheba Smith i denne verden, mange pionerkvinder, som taler om fred og giver liv til Hjelpeforeningens motto: »Kærligheden ophører aldrig«. I forgangne tider var der mere end en generation, der sankede hvede deres forklæder, oplagrede den i deres egne kornkamre, og gjorde god brug af det, når der blev brug for den. Og det blev der. Andre søstre fremmede sundhed og sygepleje og oprettede et hospital. I dag blandes nyt og gammelt, ved at hengivne kvinder giver søsterlig støtte og kærlighed, foretager deres fastsatte besøg på hjerter eller til fods, med bus eller bil. I årtier og over hele verden har kvinder lært at sætte deres tro og religion over egen behagelighed og personlige ønsker.

Vore søstre er standhaftige, altid rige på gode gerninger (se 1 Kor. 15:58). De forstår, at befalingen i dag er at udvikle både deres indstilling og at handle. »Vær standhaftig« (L&P 31:9) – urørlige i retfærdighed, ydmyge, omsorgsfulde, vise, venlige, gavmilde, betænksomme, værdige, blide, flittige og direkte. Kvinder har en sådan dybde og en sådan vner!

Og hvilken tro. På trods af prøvelser, verdslig forvirring og skarpe stemmer, kan vi stole på Herren og gå fremad med glade hjerter, vel vidende, at sammen med enhver udfordring og ethvert problem, er der styrke til at komme videre. Hvorfor? Fordi vi ved, at hans løfter er virkelige, at han kender os ved navn og har en plan med hver af os. Han vil hjælpe os med at lære den at kende og give os glæde i at følge den.

Kvindernes erfaringer i Nauvoo og i alle hjelpeforeninger i hele Kirken beviser, at den enkelte kvinde kan være en stor styrke. Alma beskriver værdien af vores bidrag, idet han siger: »Ved små og ringe ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6). Kvinders tilværelse er fyldt med små og enkle ting – drøftelser om hvordan dagen er gået, besøg på skoler, latter over en hjemmelavet vittighed, arbejde i mange forskellige former, leg med børn, ture til lægen, dyrkning af haven, tilberedning af måltider, undervisning i Kirken, hjælpe naboen, tjene i samfundet eller fortælle om noget, hun har lært sammen med en søster. Små og enkle ting, der karakteriserer forhold og opbygging vidnesbyrd. Små og enkle ting, der gør mænd og kvinder stærke.

Da vi i begyndelsen organiserede et søsterfællesskab i Nauvoo, erklærede profeten

Joseph Smith: »Dette er begyndelsen til bedre tider« (*History of the Church*, 6:607). Der har været en overflod af bedre tider på grund af bidrag fra kvinder som dig. I store eller små hjem, på landet eller i byen, er sidste dages hellige kvinder af betydning. I alle slags familier bringer kvinder trøst og fornyr hengivenheden. Vi udveksler visdom og kundskab. Vi opmuntrer og underviser vores familie.

Som søstre i Zion har vi styrket hinanden. Vi udtrykker vores søsterfællesskab ved søndagens møder og ved hjemkundskabsmøderne. Hvem af os har ikke følt en udrakt hånd gribe fat i os netop i det rette øjeblik? En søster har måske skrevet et lille brev til os eller har ringet for at høre, hvordan vi har det, netop da vores verden var ved at falde fra hinanden. Som søstre kender vi hinanden, vi forstår og føler med hinanden.

Lucy Mack Smith, profeten Joseph Smiths mor, fortalte i 1842 Hjelpeforeningens søstre: »Vi skal værne om hinanden, passe på hinanden, trøste hinanden og få lærdom, så vi alle kan komme i himlen sammen« (Referat af Den Kvindelige Hjelpeforening i Nauvoo, den 24. marts 1842). Læg mærke til, at hun taler om, at vi hver især til sidst skal forenes i vor Faders hus. Men i øjeblikket er vi her, og vi har et arbejde, der skal udføres.

For et år siden bad vi, som forberedelse til denne storslåede begivenhed, medlemmer over hele verden, om at sende os billeder af kvinder, der i det daglige efterlever evangeliet. Reaktionen var overraskende! Der kom breve fra hele verden. Nogle billeder var pakket ind i servietter, nogle var uvrulrede historiske fotografier, nogle søstre sendte hele sider af scrapbøger. Nogle fotografier

var professionelle, og nogle var blot taget med familiens kamera. Mange omfattede beskrivelser på det pågældende sprog. Uanset hvilket land, de kom fra, var reaktionen ligesom den følgende fra Japan: »Tak for muligheden for at være en del af dette store søsterfællesskab. Vi elsker jer alle.« Eller denne linie fra Afrika: »I har trændt et glædens lys i vores sind.«

Vi er en del af noget stort. Vi har brug for hinanden for at gøre vores søsterfællesskab fuldstændigt. Når vi rækker ud for at tage vores søstre i hænderne, så rækker vi ud til alle kontinenter, for vi er fra alle lande. Vi er knyttet sammen, når vi prøver at forstå det, Herren har fortalt os, han vil gøre os til. Vi taler forskellige sprog, alligevel er vi en familie, der kan være af ét hjerte. Vi arbejder, leger, føder børn, plejer dem, har drømme, vi græder, beder, ler, klapper af og til af glæde, og opdager, at jordelivet lærer os om vores behov for vores Frelser, Jesus Kristus.

Herren har fortalt os: »Fryd jer, thi jeg er midt iblandt jer« (L&P 29:5). Han er med os alle, og hans Ånd drager os sammen, når vi lægger armen om hinanden i evangeliets søsterfællesskab.

Som søstre i Zion har vi stadig påtrængende kald. Vi skal undervise i evangeliet, opløfte vores familie, velsigne vores næste, hjælpe vore venner, være eksempler, dele vores forståelse med andre og bringe sjæle til Kristus ved den måde, vi lever på og den måde, vi elsker hinanden på.

Ja, som søstre i Zion skal vi gøre noget usædvanligt. □

Denne tale blev filmet i Nauvoo i Illinois og præsenteret som en del af Hjelpeforeningens satellitudsendelse i anledningen af 150-året. □



Hjælpeforeningens mission

Aileen H. Clyde

Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

»Lige fra begyndelsen – for 150 år siden – har Hjælpeforening tilbudt kvinder en måde at styrke sig selv på og at hjælpe dem med at styrke andre.«



Så er vi her – langt inde i det sidste tiår i det tyvende århundrede, i marts 1992. Vi forundres sammen over vores forskelligheder i bopæl, sprog, kultur, ja, endog vores personlige udseende. Vi fejrer den kraft, der kommer af dette storslåede internationale samfund, der knytter os sammen i enhed, i hensigt og søsterfællesskab. Hjælpeforeningens mission er grundlagt på Jesu Kristi evangelium, og kvinder over hele verden reagerer i højere og højere grad på hans lærdomme. Deres tro opløfter deres tilværelse, og deres vidnesbyrd vokser, de opløfter og underviser dem, de færdes iblandt. Dette samfunds hensigt er at omfatte dem alle og velsigne dem.

Kristus lærte os tydeligt, at uanset vores personlige omstændigheder, vores ægteskabelige status eller vores køn, kan vi få del i hans kærlighed. Da han mødte kvinden ved brønden, da han gik gennem Samaria på vej

til Galilæa, forstod hun ikke, at han talte til hende. Hun var samaritaner – han var jøde. Hendes opmærksomhed på deres forskellighed, som uden tvivl var et resultat af arv og stærke traditioner, gjorde det svært for hende at forstå ham. Han inddrog hende i en alvorlig samtale, og hun begyndte at forstå, at hans besøg havde betydning ud over det at drikke af brønden. Selve denne udveksling gjorde hende fri af de hæmninger, hun gav udtryk for, da han først begyndte at tale til hende. Da han tilbød hende levende vand, der »bliver et kildestrøm til evigt liv«, kom en ny forståelse over hende, og hun begyndte at høre det, han lærte hende »i ånd og sandhed« (Joh. 4:14, 23).

Det, hun hørte, blev til viden, og hendes vidnesbyrd bragte andre samaritanere til ham. De sagde senere til kvinden: »Nu er det ikke længere på grund af din tale, vi tror; thi vi har selv hørt ham og ved nu, at han i sandhed er verdens frelser« (Joh. 4:42). Hjælpeforeningens kvinder over hele verden har for det første det formål selv at komme til at kende Kristus og opbygge deres personlige vidnesbyrd på Kristi kærlighed, som han så gavmildt tilbyder alle.

Nogle af os har brug for den velsignelse, at vi i højere grad forstår vores betydning som personer for Frelseren. Vi har bevis på hans høje forventninger til os. Da en kvinde, som havde syndet, blev bragt frem af de skriftkloge og farisæerne for at blive stenet, sagde Jesus: »Den af jer, der er syndfri, lad ham være den første, der kaster sten på hende!« (Joh. 8:7). En efter en forsvandt deres fordomme af hende, sandsynligvis på grund af hans tilstedeværelse, og de gik bort. Kristus sagde dernæst de magtfulde ord, der kunne rense verden: »Jeg fordommer dig heller ikke, gå bort, synd fra nu af ikke mere!« (Joh. 8:11). Hans opfordring til hende var tydelig, initiativet var hendes. Frihed



fra fortidens gerninger var inden for hendes rækkevidde ved hendes tro på hans barmhjertige kærlighed. Uanset hvad der havde bragt hende i denne situation, var det muligt at få et liv i værdighed og tjeneste, i retfærdighed og lykke.

Lige fra begyndelsen – for 150 år siden – har Hjælpeforening tilbudt kvinder en måde at styrke sig selv på og at hjælpe dem med at styrke andre. De andre kan være vores familie, vores næste eller en fremmed, som vi bliver opmærksomme på. Måden kommer ofte til os via en opgave og ofte som resultat af vores eget initiativ. Der er brug for os overalt, og nøglen til vores evne til at imødekomme dette ligger i Kristi formaning om, at vi skal elske hinanden, som han har elsket os (se Joh. 13:34).

Hensigten med denne forening, at opbygge vidnesbyrd, velsigne den enkelte, udøve barmhjertighed, styrke alle familier og finde glæde i vores søsterfællesskab, hviler på Kristi kærligheds grundlag. Må disse principper, der drejer sig om at tjene og udvikle sig, hjælpe os til at se os selv som kvinder på nye måder. Må vi tydeligt kunne se, hvordan vi kan være vor forsonende Frelseres retsaktne disciple.

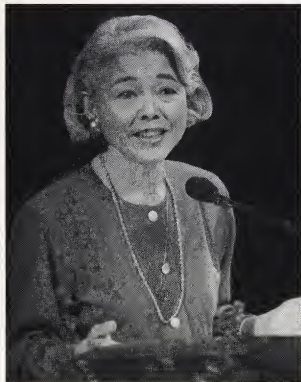
I Jesu Kristi navn. Amen. □

Spyt og dynd og Kigatsuku

Chieko N. Okazaki

Forstørdgiver i Hjælpeforeningens hovedbestyrelse

»Vi kan gøre meget godt, når vi handler som en organiseret gruppe; som medlemmer af små, uformelle grupper og som enkeltpersoner, der er omsorgsfulde nok til at tjene.«



Mine kære søstre, aloha! Det er en glæde at være sammen med jer her på tærskelen mellem fortiden og fremtiden! Vi fejrer 150-året for tjeneste, søsterfællskab og fælles stræben mod hellighed. Om 150 år, når den tids søstre ser tilbage i forbindelse med deres egen højtideligholdelse, håber jeg, at de vil sige: »Året 1992 var et år, hvor englende ikke kunne hindres i at være sammen med disse kvinder.«

Det er os, kære søstre! Som I ved, var det Joseph Smith, der kom med denne profeti om engle (se *History of the Church*, 4:605). Jeg ønsker, at vi alle vil gøre denne profeti til sandhed ved at øge vores personlige åndelighed, ved at forene os i et magtigt søsterfællskab og ved at tjene hinanden med kristuslignende kærlighed. Når vi taler om tjeneste i dag, vil jeg gerne lære jer et vigtigt japanskt ord. Det er *Kigatsuku*.

Kigatsuku betyder »et indre ønske om at handle uden at blive fortalt, hvad man skal gøre«. For det første kan vi gøre meget godt, når vi handler som en organiseret gruppe. Hjælpeforeningens 150 år taler for sig selv. En stav i Denver i Colorado fremstiller tæpper – dusinvis af tykke, varme, behagelige tæpper – som de vil give til de hjemløse og dem, der har brug for det. For det andet kan vi gøre meget godt, når vi handler i små, uformelle grupper. Hjælpeforeningens hovedbestyrelse meldte sig frivilligt til at rengøre en hovedvej, hvor der flød med affald. De tog handskerne på og opdagede, at det ikke tager så lang tid at gøre noget betyd-

ningsfuldt. Og for det tredje kan vi gøre meget godt alene – som enkeltpersoner, der er omsorgsfulde nok til at tjene. Tænk på søster Julia Mavimbela i Sydafrika, der underviste børn, som aldrig havde haft et rigtig hjem, i at bruge jorden ved at dyrke haver. Det er ønsket hos den enkelte, der motiverer ikke alene små, selvstændige tjenestegeringer, men også de storslåede handlinger, der udvikler sig til folkebevægelser og endog revolutioner. I har også denne kraft i jer.

Siddler I på en måtte eller på en lakeret bæk? Er I iført en sari eller et tredelt kjolesæt? Hører I mig på engelsk eller på tagalog? Det har ingen betydning. Hør mit hjertes ord. Føl den kraft, der kommer fra jeres eget ønske om at gøre godt!

Da jeg var en lille pige, begyndte min mor at lære mig at være *kigatsuku*. Når hun fejede gulvet, ville hun sige: »Chieko, hvad ville en *kigatsuku*-pige gøre nu?« Så løb jeg ud efter affaldsspanden. Jeg genkendte min mors belæring, da jeg læste dette vidunderlige skriftsted:

»Sandelig siger jeg: [I] burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har [I] i [jer], hvorved [I] kan handle efter egen fri vilje. Og dersom [I] gør det gode, skal [I] ingenlunde miste [jeres] løn« (L&P 58:27-28).

I har kraften i jer! Hvor kommer denne kraft fra til at »gøre mange ting af egen fri vilje«? Den kommer fra selve Frelseren. På et ønske i hjertet, om at tjene. Føl hvilken styrke det er at kunne vælge!

Husk, da Jesus helbredte den blinde tig-



ger. Han spyttede på jorden, og kom dyndet på den mandens øjne og sagde: »Gå hen og tvæt [dit ansigt] i dammen Siloam.« (se Joh. 9:1-7).

Søstre, denne historie indeholder en lektion om tjeneste for os. For det første skal vi huske, at Jesus og denne mand ikke havde en aftale. De mødte hinanden næsten ved et tilfælde. Vær derfor opmærksom på de små muligheder i jeres hverdag.

For det andet var Jesus opmærksom på den enkeltes behov. Af og til tror jeg, at vores opmærksomhed er rettet mod programmet i stedet for personer.

For det tredje udførte Jesus denne tjeneste straks og med de midler, han havde – spyt og dynd og et ønske om at hjælpe. Han tog ikke manden med hen til et eksotisk hospital, organiserede en hornhindetransplantation eller gjorde det til en mediebegivenhed. Af og til tror vi, at vi ikke kan tjene, fordi vi ikke er rige nok, ikke uddannede nok, ikke gamle nok eller unge nok. Husk, at hvis vi har et ønske om at tjene, så er vores hænder, lidt spyt og lidt dynd nok til at udvirke et mirakel.

For det fjerde dumpede Jesus ikke denne tjeneste ned over manden for så at gå sin vej. Han gav manden en måde at udøve tro på og styrke den tro, han havde, ved at bede ham om at deltage i sin egen helbredelse. Det var ganske enkelt – han skulle vaske sig i dammen Siloam. Men hvad var der sket, hvis manden havde nægter det? Jesus løb denne risiko og lod manden deltage i sit eget mirakel.

Vores ønske om at tjene er guddommeligt. Næstekærlighed er vores motto. Som kvinder beder vi sammen med de gamle profeter:

»Måtte disse bønner, som jeg har opsendt for Herrens åsyn, være nærværende for Herren vor Gud både nat og dag, så han skaffer ... sit folk Israel ret efter hver dags behov.«

»At [vi] må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande disciple så [vi] kan blive Guds [døtre], at når han kommer, vi da må være ham lig« (1 Kong. 8:59; Moroni 7:48). I Jesu Kristi navn. Amen. □



Se op og gå fremad

Præsidentinde Elaine L. Jack

Præsidentinde for Hjelpeforeningens hovedbestyrelse

»At være pagtens kvinde er en hellig kaldelse. Vore pagter bør forædle os, virke som en inspiration og opmuntring.«



Min kære hjelpeforenings søstre, i dag tager vi hinanden i hånden over hele verden, men vi står på en anden form for tinde. Fra denne tinde af 150 hjelpeforeningsår, kan vi se de rige kærlighedsfrugter, der er blevet sået ved tro i 135 lande og territorier. Hvor er det tilfredsstillende at se vidnesbyrd blive opbygget, personer blive velsignet, kærlighed udviklet og udøvet, familier blive styrket samt glæden ved søsterfællesskabet blandt tre millioner medlemmer af Hjelpeforeningen.

Jeres udgangspunkt kan også i virkeligheden være en bjergtinde, eller det er måske en lille grashøj på sletten eller en sandbænk i ørkenen. Det kan også være et smukt stykke strand eller isskorpen på en snedækket bakke. Det kan være det øverste trin på jeres indgangstrappe. Hvad end jeres udsigt består af, beder jeg jer i dag om at stå arm i arm sammen med mig og se opad! Lad os sammen gå opad mod nye åndelige højder. Vi vil sammen med Esajas sige: »Lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier« (Es. 2:3).

Jeg beder jer i dag om sammen med mig at tage på en åndelig rejse, som er jeres største anstrengelse værd. Jeg beder jer om at gå fremad med mig i en søgen efter personlig åndelighed uden sidestykke. Lad os stræbe efter bedre udsyn og stærkere hjerter. Lad os gøre »Kærligheden ophører aldrig« til et motto med en sådan personlig betydning, at hele verden vil blive velsignet af os, Guds døtre, som er søstre i Hjelpeforeningen.

Med denne udsendelse, er vi sammen som aldrig før. Aldrig i Kirkens historie har Zions kvinder været knyttet så tæt sammen. Dette er symbolsk og skal minde os om, at vi er sammenknyttet i det største af alt, Jesu Kristi evangelium. Som ung pige, da jeg voksede op ved udløberne af de canadiske

Rocky Mountains, forestillede jeg mig ofte, at jeg besteg de fjerne tinder, jeg kunne se. I dag, hvor vi bogstaveligt talt er knyttet sammen tværs over alle verdens kontinenter, bestiger vi bjerge, der er meget større end dem, jeg så.

Søstre, vi er et pagtsfolk, velsignet ved at leve på jorden på et tidspunkt, hvor vi for alvor kan forberede os til vor Frelseres ankomst. Jeg beder til, at vi dagligt må glæde os over at være til nu, hvor vi i dåben og i Herrens hus kan indgå pagter. Jeg føler det samme, som Nephi udtrykte: »Min sjæl glæder sig ... ved Herrens pagter ... ja, min sjæl glæder sig ved hans nåde og hans retfærdighed, magt og barmhjertighed, ved den store og evige plan til befrielse fra døden« (2 Nephi 11:5). At være pagtens kvinde er en hellig kaldelse. Vore pagter bør forædle os og virke som en inspiration og opmuntring. En dybere forståelse af vore pagter oplyfter vores udsyn mod de højere perspektiver, som venter os. Når vi er »Jesu Kristi sande efterfølgere«, kan vi blive Guds døtre, så »at når han kommer, vi da må være ham lig, for vi skal se ham, som han er« (Moroni 7:48).

I denne søgen efter det bedste i os, er vi som Sariah, der sammen med Lehi og deres familie forlod Jerusalem på Herrens befaling. Vi står med vores »familie og levnedsmidler« (1 Nephi 2:4), og vi rejser gennem ørkenen. Vi »takker Herren, vor Gud« (1 Nephi 2:7). Af og til sørger vi på grund af vore kære forhærdede hjerter. Somme tider er vi »fyldt med glæde ... og er usigelig glade« (1 Nephi 5:1). På andre tidspunkter formaner vi »med en øm faders hele kærlighed« (1 Nephi 8:37), om vi er fysiske mødre eller ej. Vi arbejder. Vi møder konflikter. Vi stræber efter tro. Vi lider alt (se 1 Nephi 17:20). Dog bliver vi, ligesom Sariah, ved med at bevæge os mod oplysningen, det endelige forjættede land.

I husker, at under Lehis og Sariah's familieres rejse, knækkede Nephis bue. Han blev ledet til at gå »op på toppen af bjerget« (1 Nephi 16:30) for at skaffe mad til sin familie. Jeg spekulerer på, om han, da han nåede toppen, standse, ligesom jeg ofte har gjort, når jeg har nået en sådan top, for at se sig rundt og se, hvor langt han og hans familie var kommet og den retning, de fortsat skulle gå i.

Elskede søstre, fra mit udsigtspunkt ser jeg jeres godhed og jeres muligheder. Jeg ved, at I har haft vanskeligheder. Jeg ser også, hvor langt I er nået allerede, og hvilken blændende højde, I har opnået. Jeg føler Frelserens kærlighed til jer og jeres kærlighed til ham. Vor Herre lovede: »Jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88). Med et sådant løfte kan vi blive ved med at gå fremad. Med denne



forsikring vil vi rejse os til åndelige højder, vi får ikke kunne forestille os.

En hjælpeforeningspresidentinde i et ward fortalte mig for nylig om reaktionen hos en kommunal embedsmand over hendes anmodning om at fortælle søstrene om lokale samfundstjenestebehov. Presidentinden forklarede roligt, at alle enheder i Hjælpeforeningen rundt omkring i Kirken var ved at påtage sig et sådant samfundstjenesteprojekt. Den kommunale embedsmand sagde: »Mener du, at 18.000 grupper af kvinder i Hjælpeforeningen vil arbejde frivilligt i deres lokalsamfund? Så vil I ændre verden.«

Vi vil ændre verden. Til det bedre. For denne rejse mod de store højder er ikke nogen almindelig rejse, ligesom Sariah's heller ikke var det. Vores rejse er en søgen efter at ændre os selv, at blive bedre disciple for Herren, vores Frelser. Vi løfter vore øjne mod bjergene og bevæger os uophørligt mod oplysningen.

Hvordan skal vi måle dette bjerg? Et trofast trin ad gangen. Jeg her en god ven, som jeg ofte har bedt om råd igennem årene med hensyn til nogle af de ting, der har bekymret mig. I ser når jeg er begyndt på en ny opgave og føler mig usikker, har hun altid begejstret sagt: »Hvor spændende. Elaine, du kan klare det.« Jeg har været taknemmelig for hendes tillid. Søstre, i dag siger jeg, at vi kan klare det. Vi vil opbygge Guds rige – en person og et hjem ad gangen. Gifte, enlige, ældre, yngre, mødre eller barnløse, vi skal bevise, at Eliza R. Snow, en af de første, inspirerede ledere i Hjælpeforeningen, havde ret: »Der er ingen søster, der er så isoleret, med så snæver en sfære, at hun ikke kan gøre en hel del for at grundlægge Guds rige på jorden« (*Woman's Exponent*, 15. sep. 1873, s. 62). Vi vil opbygge Guds rige ved at oplyse vore hjem med tro, uanset om vi bor alene eller i et hus fuld af familie.

For mange af os er de mest forevne bjerge, dem vi klarer inden for vores eget hjem væg. Når vi nu stræber efter at blive evige familieenheder, bør vi værdsætte vores familie. Kære søstre, hold jer nær til jeres ægtefælle, jeres børn, jeres forældre, jeres brødre og søstre og dem, som føler sig som en del af jeres familie, fordi jeres tilværelse er blevet knyttet sammen. Betragt dem som jeres medrejsende.

En kvinde med en mægtig tro havde tilsluttet sig Kirken, og på grund af sin påtrængende økonomiske situation forlod hun sin familie og sit hjemland. Hendes rejse bragte hende langt bort, men hendes tro bragte hende længere. Da hun var godt oppe i sin pensionsalder, blev hun kaldet til at være presidentinde for Hjælpeforeningen i sit ward. Denne kaldelse bragte et helt livs kundskab og cvner frem. Hun var en kvinde med en så kærlig tro, at søstrene i hendes hjælpeforening blev knyttet sammen, når hun fysisk eller åndeligt lagde armen om dem. En ung mor spurgte hende, hvordan hun havde udviklet en sådan strålende tro. Søsteren svarede: »Vend ryggen til problemerne og se mod lyset.«

Søstre, mens vi bestiger bjergene, især dem i vores egen baghave, lad os da være opmærksom på Herren, som er lyset. Vis dete lys til jeres familie og til dem, som føler sig som en del af jeres familie, for kræfter ved vores fødder vil rive os, og hindringerne vil i sandhed såre os. Men lyset byder os varmt og vedholdende at fortsætte. Følg det, vid at udfordringerne er virkelige, men det er Herren også. Tænd troens fakkelt i jeres hjem og hold den klart brændende, selv om natten skulle være lang og rejsen vanskelig.

Vi skal måle vore åndelige rinder med mod. Mod er et magtfuldt redskab. Med det kan vi grave ind i klippen og stå fast, selv når vores fodfæste er usikkert. Jeg ser så me-

Hjælpeforeningens ånd

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

get mod hos jer. I går mange mil til kirke. I opbygger en bolig, der er odelagt af oversvømmelse. I går i skole, nogle steder medbringende jeres eget bord. I får et begrænset budget til at slå til, så I kan give jeres familie mad. I står ansigt til ansigt med døden, overlever tørke og tilgiver efter en skilsmisse. I omvender jer, når det er nødvendigt. I aflægger vaner og vier jer til evangeliet i stedet for. I betaler tiende, når jeres børn har brug for sko. I klarer vinteren uden varmt tøj. I opdrager jeres børn alene. I accepterer en kaldelse i Kirken, selv om I ikke har begreb om, hvordan I skal gøre det. I arbejder med at få det godt med jer selv, selv om I føler jer så ufuldkomne. I rækker ud mod nogen, som måske ikke rækker ud mod jer. I bilægger langvarige uoverensstemmelser i familien. I prioriterer jeres familie, selv når andre opfattelser virker lokkende. Fremelsk mod, for det vil hjælpe jer til at leve tillidsfuldt og godt.

Profeten Moses fortalte Israels børn, som var rede til at gå ind i et ukendt land: »Vær frimodige og stærke, frygt ikke og forfærdes ikke ... thi Herren din Gud vil selv drage med dig; han vil ikke slippe og ikke forlade dig« (5 Mos. 31:6). Søstre, Herren vil ikke forlade os.

Vi bestiger vores åndelige bjerge med glæde. Vores hjerte vil genlyde med Esajas ord: »Ja, med glæde skal I drage ud; og i fred skal I ledes frem; foran jer råber bjerge og høje med fryd, alle markens træer skal klappe i hånd« (Es. 55:12). Hver ny forståelse, hver åndelig udsigt bør fylde os med en taknemmelighedens ånd, som flyder over og ind i andres liv omkring os. Vi søstre i Zion har de bedste grunde til at takke Herren.

Tak Herren for jeres vidnesbyrd. Tak ham for at leve nu. Når jeres udfordringer kommer, så tak Herren for jeres kundskab om, at han lever, og føl freden ved at vide, at han elsker jer. Når I arbejder hårdt, så sig: »Herren giver mig overordentlig stor glæde ved frugten af mit arbejde« (Alma 36:25). Når I kæmper, så sig: »Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft« (Filip. 4:13). Med hver ny ting, vi lærer, og med hvert svar på personlige bønner, så sig: »Jeg glæder mig inderligt over, at [min] Herre Jesus Kristus har ihukommeth [mig]« (Moroni 8:2).

I dag står vi arm i arm og hånd i hånd på sand eller klippe eller på trappen til vores hjem. Vi ser sammen i retning af vores himmelske hjem. Må du, som medlem af Hjælpeforeningen – og som min søster – søge og finde de højeste, personlige åndelige højder. Må din åndelige opmærksomheds tingler fylde din sjæl med glæde og inspirere dig til at se opad og gå fremad. Og må denne opstigning, vi foretager sammen, i alle hjem og i alle lande vise, »at han lever!« (L&P 76:22).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Tjeneste er et resultat af kærlighed. Så længe vi elsker, tjener vi.«



I dag har vores sjæl rakt op mod himlen. Vi er blevet velsignet med smuk musik og inspirerede budskaber. Herrens Ånd er her. Jeg bringer jer, ædle søstre i Hjælpeforeningen, hilsener fra president Ezra Taft Benson, som via TV følger dette møde i sin lejlighed; samt fra president Gordon B. Hinckley, som er på opgave udenlands, og fra alle generalautoriteterne i Kirken. Vi roser jer. Vi beder for jer. Vi er stolte af jer.

Præsidentinde Elaine Jack, Chieko Okasaki, Aileen Clyde – tak for jeres kære møder, jeres lærere, jeres ungdomsledere, som forstod jeres muligheder.

Jeg omskriver her et vers:
*Man ved ikke, hvad en pige er værd,
man må blot vente og se.
Men alle ædle kvinder
har engang været piger.*

For mange år side så jeg et fotografi af en

søndagsskoleklasse i et ward i Salt Lake Citys Pionerstav. Billedet blev taget i 1905. Foran så man en sød pige med rottehaler. Hendes navn var Belle Smith. Senere, da hun var blevet Belle Smith Spafford, præsidentinde for Hjælpeforeningens hovedbestyrelse, skrev hun: »Aldrig før har kvinder haft så stor indflydelse som i dag. Aldrig har mulighedsdøre været så vidt åbne for dem. Det er en indbydende, spændende, udfordrende og krævede tidsalder for kvinder. Det er en tid med rige belønninger, hvis vi holder os i balance, lærer livets sande værdier at kende og prioriterer klogt« (A Woman's Reach, (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974), s. 21).

Apostlen Paulus sagde: »Bogstaven [loven] slår ihjel, men Ånden gør levende« (2 Kor. 3:6). Hjælpeforeningens ånd er gjort tydelig i dag, i vores tid. Vi ser styrken før på sig, vi hører opstandelsens raslen, vi ser en ny dag gry.

I Kirken News fortæller søster Irene Maximova, hjælpeforeningspræsidentinde i St. Petersborg ward i Rusland, om nogle af de ændringer hun bemærker i kvindernes tilværelse, efter at de har tilsluttet sig Kirken: »De har større kærlighed til andre mennesker. Jeg ser mere hensynfuldhed og respekt. De er mere optaget af skrifterne og af åndelige ting ... Som kirkemedlemmer i Rusland, må vi altid huske Herrens befaling om at elske Gud og elske vores næste ... I 70 år havde vores samfund mistet disse gode kvaliteter« (Church News, den 15. feb. 1992).

I den samme udgave af Church News kunne man læse den opsigtsvækkende bekendtgørelse, at tre nye missioner snart ville blive oprettet i det, der engang var Sovjetunionen. Det er nu blevet gjort. Der vil blive organiseret grene i Kirken. Døbens vand vil byde dem velkomne, som er forberedt,

Hjælpeforeningens medlemsskare vil stige og sjæle vil blive frelst.

I dette år, hvor vi fejrer Hjælpeforeningens 150 år, roser jeg jer for jeres omhyggeligt udvalgte tema, at eliminere analfabetismen. De af jer, som kan læse og skrive, påskønner ikke det, som de, som ikke kan læse, og som ikke kan skrive går glip af. De er tilhyllet af mørke skyer, som hindrer deres fremgang, sløver deres forstand og slører deres håb. Søstre i Hjælpeforeningen, I kan løfte denne fortvivlelsens sky bort og byde himlens guddommelige lys velkommen, når det skinner på jeres søstre.

For nogle måneder siden var jeg i Monroe i Louisiana til en regional konference. Det var en smuk begivenhed. I lufthavnen på vej hjem, kom et smukt sort medlem af Kirken hen til mig, smilede og sagde bredt: »Præsident Monson, før jeg tilsluttede mig Kirken og blev medlem af Hjælpeforeningen, kunne jeg ikke læse og skrive. Det kunne ingen i min familie. Vi var alle fattige forpagtere. Præsident, mine hvide hjælpeforenings søstre lærte mig at læse. De lærte mig at skrive. Nu hjælper jeg mine hvide søstre med at lære at læse og skrive.« Jeg tænkte over den store glæde, hun må have følt, da hun åbnede sin bibel og for første gang læste Herrens ord:

»Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile

Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.

Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let« (Matt. 11:28-30).

Den dag i Monroe fik jeg Åndens bekræftelse på Hjælpeforeningens ophøjede mål.

I planlægningen af kvindernes undervisningsmateriale er disse retningslinier blevet fulgt med beslutsom omhyggelighed:

A. Alle kvinder er blevet begavet af Gud med særlige egenskaber, gaver og talenter, for at hun kan opfylde en særlig mission i den evige plan.

B. Præstedømmet er til gavn for alle Kirkens medlemmer. Selv om kvinderne ikke har præstedømmet, så har mændene ikke noget større krav end kvinderne på de velgignelser, der kommer fra det.

C. Hjemmet er den grundlæggende organisation, hvori den enkelte undervises i at vandre retskaffent for Herren.

D. Barmhjertighedstjeneste og opmærksomhed på andres behov er det vigtigste formål, med at kvindernes program blev skabt.

I forbindelse med denne udtalelse må jeg da i dag give jer søstre i Hjælpeforeningen fire nutidige udfordringer:

For det første: Brug jeres talenter.

For det andet: Støt jeres ægtemand.

For det tredje: Stryk jeres hjem.

For det fjerde: Tjen jeres Gud.



BRUG JERES TALENTER

I har hver især, enlige og gifte, uanset alder mulighed for at lære og at udvikle jer. Øg jeres kundskab, både intellektuelt og åndeligt, så den helt når jeres guddommelige muligheder. Der er ingen begrænsninger i forbindelse med jeres gode påvirkning. Brug jeres talenter, for det, vi er villige til at dele, det beholder vi. Men det vi selvisk holder for os selv, det mister vi.

STØT JERES ÆGTEMAND

Både ægtemand og hustru bør forstå, at »kvinden blev skabt af manden, ikke af hans fødder for at blive trådt på, men af hans side for at være hans lige, under hans arm for at blive beskyttet, og nær hans hjerte for at blive elsket.« Vær tålmodig, vær blid, vær kærlig, vær hensynsfuld, vær forstående.

Vær det bedste, du kan være, når du støtter din mand, og husk at børn ofte vokser fra deres behov for hengivenhed, men det gør ægtemænd aldrig.

Mange medlemmer af Hjælpeforeningen har ikke nogen ægtemand. Dødsfald, skilsmisse og især mangel på mulighed for at gifte sig har i mange tilfælde gjort det nødvendigt for kvinder at være ene. De behøver i virkeligheden ikke at være alene, for en kærlig himmelsk Fader vil være ved deres side for at give dem vejledning og sørge for fred og tryghed i de stille øjeblikke, hvor ensomheden kommer, og hvor barmhjertighed er nødvendig.

STYRK JERES HJEM

Hjemmet, dette vidunderlige sted, skulle være et tilflugtssted, kaldet himlen, hvor Herrens Ånd kan bo.



Alt for ofte undervurderer kvinder deres indflydelse til det gode. I kunne sagtens følge denne formel, givet af Herren: »Byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus« (L&P 88:119).

I et sådant hus vil findes lykkelige, smilende børn, som er blevet undervist i sandheden ved forskrift og ved eksempel. I et sidste dages helligt hjem bliver børnene ikke blot tolereret, men budt velkomne; ikke befaleet, men opmuntret; ikke drevet, men vejledt; ikke forsømt, men elsket.

TJEN JERES GUD

I kan ikke tjene jeres næste uden at vise jeres kærlighed til Gud. Tjeneste er et resultat af kærlighed. Så længe vi elsker, tjener vi. James Russell Lowell sagde så smukt i sit klassiske digt, *The Vision of Sir Launfal* (Sir Launfals syn): »Ikke det vi giver, men det vi deler, for gaven uden givener er værdiløs« (*The Complete Poetical Words of James Russell Lowell* (Boston: Houghton, Mifflin Co., 1925), s. 110). »Alle verdens smukke følelser vejer mindre end en enkel kærlig gerning« (*Rousseau and the Sentimentalists*, citeret i John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14th ed. (Boston: Little, Brown and Co., 1968), s. 695).

Gå, gør de ensomme og sørgende glade;
gå, trost de grædende og trætte;
gå, spread gode gerninger på din vej;
gør verden bedre i dag.

(*Deseret Sunday School Songs* (Salt Lake City: Deseret Sunday School Union, 1909), nr. 197).

Hjertet i barnhøjtidelstjeneste, Hjælpeforeningens særlige trosbekendelse, er at give af sig selv. Emerson forklarede: »Ringe og ... juveler er ikke gaver, men erstatninger for gaver. Den eneste virkelig gave er en del af dig selv.« (»Gifts«, i *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson* (New York: Wm. H. Wise and Co., 1929), s. 286).

Søstre, vil I acceptere disse fire udfordringer til (1) at bruge jeres talenter, (2) at støtte jeres ægtemand, (3) at styrke jeres hjem og (4) at tjene jeres Gud. Gør I dette, vil himlens velsignelser være med jer.

Måske kunne jeg illustrere det. For flere år siden modtog jeg en noget enestående og skræmmende opgave. Folkman D. Brown, dengang leder for mormonernes forhold til Amerikas drengespejdere, kom op på mit kontor, idet han havde fået at vide, at jeg skulle rejse for at tage vare på en større opgave i forbindelse med at besøge missionærer i New Zealand.

Han fortalte mig om sin søster, Belva Jones, som havde fået en dødelig kræftsygdom, og som ikke vidste, hvordan hun skulle fortælle de dårlige nyheder til sin eneste søn – en missionær i det fjerne New Zealand. Hendes ønske, ja, hendes bøn, var at han skulle forblive i missionsmarken og tjene trofast. Hun var bange for hans reaktion, for missionæren, ældste Ryan Jones, havde mistet sin far kun et år tidligere på grund af

den samme forfærdelige sygdom. Jeg accepterede ansvaret for at fortælle ældste Jones om hans mors sygdom og at fortælle ham, at hendes ønske var, at han skulle forblive i New Zealand, indtil hans opgave var udført. Efter at missionærtødet var afholdt ved siden af det smukke tempel på New Zealand, mødtes jeg alene med ældste Jones og så blidt, som jeg kunne, forklarede jeg ham hans mors situation. Naturligvis var der tårer – ikke allesammen hans – men derpå det forsikrende håndtryk og bønner: »Fortæl min mor, at jeg vil tjene, jeg vil bede, og jeg vil se hende igen.«

Jeg vendte tilbage til Salt Lake City lige tids nok til at kunne deltage i stavskonferencen i Lost River i Idaho. Da jeg sad på forhøjningen sammen med stavspræsidenten, Burns Beal, blev jeg opmærksom på den østlige side af kirkebygningen, hvor morgensolen syntes at indhylle en deltager på første række i sine stråler. Præsident Beal præsenterede kvinden som Belva Jones og sagde: »Hun har en søn, der er på mission i New Zealand. Hun er meget syg og har bedt om at modtage en velsignelse.«

Før dette øjeblik vidste jeg ikke, hvor Belva Jones boede. Min opgave denne weekend kunne have været i en hvilken som helst af mange stave. Alligevel havde Herren på sin egen måde besvaret et hjælpeforeningsmedlems trofaste bøn. Efter mødet havde vi en dejlig samtale. Jeg fortalte, ord for ord, hendes søns, Ryans, reaktion og beslutning. Hun fik en velsignelse. Der blev bedt en bøn. Vi modtog vidnesbyrd om, at Belva Jones ville leve og se Ryan igen.

Hun fik dette privilegium. Blot en måned før hun døde, kom Ryan hjem, efter at have udført sin mission med ære.

Jeg kan ikke tænke på Lost River Stav uden igen i mine tanker at se denne beskedne søster, der blev smuk ved sin tro. Vor Fader havde brugt sine solstråler til at gøre sin hensigt tydelig. Jeg vil aldrig glemme Belva Jones. Her var en kvinde, der frit brugte sine talenter. Her var en kvinde, der støttede sin mand – og derpå sin søn – i deres præstedømmekaldelser. Her var en kvinde, der styrkede sit hjem, selv i fravær af en mand og et far. Her var en kvinde, der fortsatte med at tjene sin Gud og alle andre. Her var en kvinde, der var et eksempel på Hjælpeforeningens ånd.

Kære hjælpeforenings søstre, gå fremad med åbne øjne, få kraft ved tro i de næste 150 år. Jeg gentager det gamle, men altid velkomne ønske for jer: Tillykke med 150-års fødselsdagen!

Må »Herren velsigne [jer] og bevare [jer], Herren lade sit ansigt lyse over [jer] og være [jer] nådig, Herren løfte sit åsyn på [jer] og give [jer] fred!« (4 Mos. 6:24-26).

I Herren Jesu Kristi, Fredsrystens navn. Amen. □

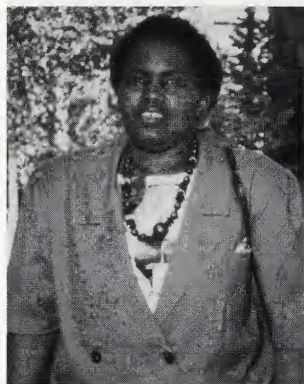
Et verdensomspændende søsterfællesskab

Søstre fra fem forskellige kontinenter giver os indblik i, hvad Hjælpeforeningens mission betyder for dem.



Opbyg et personligt vidnesbyrd

Mukai Maphosa fra Zimbabwe



næring. Jeg giver den masser af frisk luft og solskin, ellers ville den visne og dø.

Vores vidnesbyrd er imidlertid vigtigere end den plante, jeg fortalte jer om. Vi skal også dele det med andre og på den måde styrke det. Vi har brug for at holde os i harmoni med Ånden, så vores vidnesbyrd kan overleve dette livs storme. Vi kan desuden opbygge vores vidnesbyrd ikke blot ved at læse og studere skrifterne, men ved at fortælle og undervise andre i dem og derpå få varme ved den kærlighed, der aldrig ophører.

Planterne og pynten i vores hjem skal vi lade blive her på jorden. Vores vidnesbyrd er

så dyrebare. Når vi vender tilbage til vor himmelske Fader, tager vi det med os. Derfor er det værdifuldt at opbygge stærke vidnesbyrd i dag.

Jeg elsker evangeliet og ved, at det er sandt. Jeg ved, at profeten Joseph Smith blev kaldet til at gengive evangeliet i disse sidste dage. Jeg ved, at vor himmelske Fader stadig kalder profeter til at undervise og vejlede os i dag, selv vor nuværende profet. Jesus Kristus lever og elsker os, og jeg ved, at hvis vi holder vores vidnesbyrd stærkt, så vil vi møde ham en dag. Jeg beder om det i hans navn. Amen. □

For nogle få år siden læste jeg Mormons Bog for første gang. I løbet af fem måneder blev min familie og jeg døbt. Lige siden dengang har denne bog været min konstante følgesvend. Jeg har også forstået at for at studere denne bog, må man indbyde Helligånden til at vejlede og give forståelse. Denne bog er beregnet til os i dag.

Efter at have studeret Mormons Bog kunne jeg også bede Herren om at åbenbare sandheden af denne bog for mig. Dette er den måde, jeg modtog et vidnesbyrd om evangeliet på.

Jeg vil sammenligne mit vidnesbyrd med en plante i min stue. Jeg har haft denne plante i mange år. Jeg har givet flere skud til mine venner, som også er kommet til at elske den.

Når vi er flyttet, har jeg taget den med mig. Denne plante er forblevet sund og grøn, fordi jeg regelmæssigt har givet den



Velsign den enkelte kvinde

María de Aranda fra Mexico



ket var at acceptere Jesu Kristi evangelium. Efter halvandet år accepterede min mand evangeliet og fralagde sig alle disse traditioner. Han er en god mand, en god ægtemand og en god far.

Vi er blevet beseglet som familie i Herrens hellige tempel. Jeg er mor til børn, som har været på mission, og jeg er bedstemor til syv børnebørn. Som om det ikke var nok, er min mand beseglet i templet og patriark i vores stav. Mine børn har kaldelser, og jeg

arbejder i Hjelpeforeningen, hvor jeg føler kærlighed til mine søstre. Jeg er vor himmelske Fader taknemmelig for hans evangelium og for at vide, at han lever, at Kristus er min Konge og Forløser, og at han lever i mit hjerte. Dette giver os mulighed for at vide og føle, at vores profet, Ezra Taft Benson, er en mand, der er vejledt af Gud. Vi har den sjældne skat, som Mormons Bog er.

Jeg vidner om, at alt dette er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsidentskabet for Primary: Præsident Michaelene P. Grassli, i midten, forstærkdgiver Betty Jo N. Jepsen, til venstre, og Ruth B. Wright, andenrdgiver.



Og når I modtager disse ting, formåner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, til Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forset samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft« (Moroni 10:4).

Hvor er det et smukt skriftsted, og hvor er det sandt. Det går dybt ind i mit hjerte og i mit sind. Da to unge søstermissionærer underviste os i Jesu Kristi sande evangelium, fortalte de om Mormons Bog. De underviste os derhjemme sammen med vores fire børn.

For første gang forstod jeg, at gennem evangeliet kunne min søn, som var død for flere år siden, være sammen med mig – og mine andre børn ville også få mulighed for at elske Gud og Jesus Kristus. Jeg har været velsignet siden det øjeblik, jeg traf den vigtigste og rigtigste beslutning i mit liv, hvil-

Opbyg kærlighed og vis den

Lee Whan Kim fra Korea



I husker skriftstedet, som siger: »Ifør jer kærlighedens bånd som en kåbe« (L&P 88:125). Jeg tror, at det er en af de mest grundlæggende egenskaber ved Jesu Kristi evangelium at vise kærlighed og udvikle den gennem kristen tjeneste.

Præsident Kimball sagde: »Kærlighed er som blomster«. For 20 år siden blev jeg interesseret i orientalske blomsterarrangementer. Det kræver meget tid og talent at blive lærer i denne teknik.

For ti år siden fik jeg mit undervisningscertifikat. Jeg ville gerne dele min evne og al min kundskab med søstrene i Kirken. Siden da har jeg undervist søstrene i blomsterarrangementer i Kirken hver fredag som en del af vores hjælpeforeningsaktiviteter. Vi har udviklet vores evne, og jeg håbede, at søstrene kunne udvikle kærlighed til blomsterarrangementer, som jeg havde gjort det.



Et kor fra Hjælpeforeningen med Evelyn M. Harris som dirigent og med Clay Christiansen ved orgelbet sørgede for musikken ved mødet lørdag eftermiddag.

Når som helst jeg underviste søstrene, bad jeg dem om at lære et af deres yndlings-skriftsteder udenad og fremsige det ved mødet. På grund af disse klasser har søstrene udviklet et godt venskab med hinanden. Der er lært harmoni, og samarbejde er blevet udviklet blandt vore søstre ved hjælp af disse blomsterarrangementer. Nogle af dem er nu blevet lærere, og blomsterarrangementerne i templet i Seoul i Korea er en af disse søstres smukke værk.

Når vi fremstiller smukke arrangementer ved at samle blomsterne en for en blandt dem, der ligger spredt på bordet, kommer vi til at tænke på de mindre aktive medlemmer, som bor spredt over hele verden, og vi tænker på, hvordan vi kan samle dem sam-

men. På samme måde som vi kan samle disse spredte blomster til et smukt blomsterarrangement, kan vi samle disse spredte, mindre aktive medlemmer i vores ward og grene. Det ville være et storslået kunstværk, der blev udstillet af vore søstre for vor himmelske Fader.

Jeg har været taknemmelig for de sidste 38 år, hvor jeg har haft det privilegium at kunne udvikle og udøve kærlighed, som er givet os af vor himmelske Fader gennem mange forskellige tjenestegeringer som medlemmer af denne sande kirke. Jeg er taknemmelig for, at han har brugt en af sine døtre som et lille redskab gennem blomsterarrangementer.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Styrk familierne

Leigh Stachowski fra Australien



For flere år siden blev en ung mand dræbt i en tragisk bilulykke. Vi var alle blevet så glade for at se ham vende tilbage til Kirken og, med hjælp fra hans familie, venner og omsorgsfulde biskop, forberede sig til at tage på mission.

Han skulle ordineres som ældste ved vores kommende stavs-konference. Men nu var han væk.

Min mand og jeg tog vores sko af, da vi gik ind i hjemmet, hvor den unge mands legeme lå. Hans mor sad ved siden af ham på gulvet.

Vi ventede der sammen med andre for at tilbyde hende vores støtte og kærlighed. Men da det blev min tur, og vi holdt om hinanden og græd sammen, lærte hun mig en storslået lektie.

Hun bad mig indtrængende om at stå ved min mands side, styrke min familie og altid elske dem. Det gjorde hun for alle

tilstedeværende, hun gav af sin egen styrke til dem, der var samlet der for at styrke hende!

Denne storslåede maorikvinde forstod, hvor hendes søn var gået hen. Hun vidste, at familier kan være evige. Derfor, med sønnen i Herrens omsorg, vendte hun sin opmærksomhed mod resten af sin familie og venner for at give dem forståelse og mod til at samle deres familier i kærlighed og retfærdighed.

Vi lever i en farefuld tid, hvor alt det, som er godt og moralsk bliver betvivlet, og Satan glæder sig over familieenhedens ustabilitet. Som sidste dages hellige kvinder

kender vi værdien ved at være døtre, søster, hustru og mor.

Vi kender den styrke, der kan opnås gennem ved familiebøn og skriftstudium, ved hjemmeaftener og ved at tilbringe stille øjeblikke sammen med at lytte og føle sig elsket. Det er ikke øjeblikkelige løsninger på livets problemer, men langsomt og sikkert styrker det de rødder, som vil holde os fast, når udfordringerne kommer.

Lad os lære vores familie »at bede og at vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:28), så vi kan stå sammen i tid og i al evighed. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □



Præsidentskabet for Hjælpeforeningen: Præsident Elaine L. Jack, i midten, forstærkgiver Chieko N. Okazaki, til venstre, og andenrådgiver Aileen H. Clyde.

Glæd jer over søsterfællesskabets enhed

Doris Sertel fra Tyskland



Grundet megen erfaring ved jeg, at Herren lever, at han elsker mig, og at han altid er hos mig. Derfor er jeg i stand til taknemmeligt at bære vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er grundlaget for mit liv. Siden jeg accepterede ham, ved jeg, at vi vil finde sand lykke og fred, hvis vi stoler på hans lærdomme og altid stræber efter at følge ham. Jeg ved, at han indbyder alle mennesker til at føle dette vidnesbyrd i deres hjerte.

Men for at kunne forstå hans veje, må vi forberede os selv. Vi læser i Moroni, at kun de sagtmødige og virkelig ydmyge finder nåde for Gud (se Moroni 7:44). Dette budskab er især betydningsfuldt for os i dag, fordi kærligheden er begyndt at blive kold. Vi føler alle, at kampen for et vidnesbyrd, for vores ægteskab og familier og for sandheden, retfærdigheden og dyden er blevet mere intens.



Nogle af os er involveret i denne kamp og oplever skuffelser, modløshed, svaghed, fortvivlelse og ensomhed. Mange mister deres mål, mange står stille, mange går tilbage, og mange står der bare.

Hvor er det vigtigt, at man tager den hånd, der er rakt ud for at hjælpe os med at finde stien igen gennem sagtmødighed, ydmyghed og kærlighed – at tage denne hånd og passe på hinanden og fortælle andre: »Du har betydning, du er også Guds barn.« Vi er

på den samme sti. Lad os gå ad denne sti sammen.

Herren forventer, at vi giver og tager og tjener hinanden, ikke fordi det er vores pligt, men fordi vi gør det af kærlighed – så at hans kærlighed for os alle inden for og uden for Kirken, vil blive levende, og vi kan føle den og blive stærke i det store søsterfællesskabs enhed.

Må Herren velsigne os til at opnå dette. I Jesu Kristi navn. Amen. □

En verden af erfaring

Søstre rundt om i verden reflekterer over det, de har lært som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Kathleen Flake:

Evangeliets søsterfællesskab er for mig en åndelig gave. Det er ved mit vidnesbyrd om Jesus Kristus, jeg har forstået det sande søsterfællesskab.

Hattie Soil:

Jeg ser ikke på en søster som en hvid søster eller en sort søster. Jeg ser hende som min søster, og jeg synes ikke, at det gør nogen forskel, hvilken farve man har, eller hvilken baggrund, man har, hvor mange penge, man tjener. Det gør ingen forskel. Du er min søster, og det er det, der betyder noget.

Amy Miner:

Jeg tænker på heltene i mit liv – heltinderne – det er den slags kvinder, som når man møder dem, så ser de én lige ind i øjnene, og det er som om, de rører hjertet. Og de gør det på en sådan måde, at når man forlader dem, så har man måske ikke rigtig lagt mærke til det, men man har det meget bedre.

Mary Ellen Edmunds:

Jeg voksede op med den tro, at det at være rig eller fattig var noget verdsligt, og jeg forstod ikke, at der andre måder at være rig eller fattig på. Jeg har mødt mennesker i

ganske små hjem, som de har bygget med deres egne hænder af det, de kunne finde, men som var meget rige. Og det var her jeg forstod at det virker som om, at man ikke kan få nok af det, man ikke har brug for, fordi det, man ikke har brug for, ikke tilfredsstiller os. Det er som om, at jeg (og måske også andre) bruger meget tid på at bruge penge, som jeg ikke har, for at imponere folk, jeg ikke kan lide, som ikke bliver imponeret.

Olga Campora:

Det vigtigste, jeg har fundet i evangeliet, er glæde. Det er meget betydningsfuldt for mig. Da jeg, som 21-årig, fandt glæden i evangeliet, opdagede jeg, at mit liv i virkeligheden er helt anderledes. Vi kan have masser af glæde, men evangelisk glæde er en evig glædesrejse.

Lois Clark:

Du kan klare det! Det er jeg et bevis på. Jeg har venner, som også har mistet deres mand, og nogle af dem er ganske enkelt opslugt i selvmødighed, men det behøver du ikke at blive. Du kan komme ud af det. Du kan være et menneske – være lykkelig.

Martha Beck:

Vor himmelske Fader ønsker ikke, at vi skal undervurdere vores reaktioner på livet. Han beder os om, at vi accepterer det, han giver os, og opsøger ham med vore følelser og sandheden omkring vores liv, hvad det end er.

Hvis vi kan komme til ham med fuldstændig åbenhed og sige: »Det er det, der sker med mig lige nu, og det er sådan jeg føler,« så kan han bruge denne åbenhed som en indgang til at lære os, hvordan vi skal blive hele, og hvordan vi skal tilgive og omvende os og elske andre.



De talte til os

Beretning fra aprilkonferencen, den 4. og 5. april 1992

*Præsident Gordon B. Hinckley,
førsterådgiver i Det Første Præsidentskab*

»Mine kære unge venner, I er i sandhed en udvalgt slægt
Jeg håber, at I aldrig glemmer det. Jeg håber, at I aldrig tager det for givet. Jeg håber, at I over for Gud vil udvikle en overvældende følelse af taknemlighed i hjertet; han, som har gjort det muligt for jer at komme til jorden i denne vidunderlige periode af verdenshistorien.«

*Præsident Howard W. Hunter
fra De Tolv Apostles Kvorum*

»Vi har brug for en fredeligere verden, der kommer af fredelige familier og nabolag og samfund. For at sikre og udvikle en sådan fred, 'må vi elske andre, ja, både vore fjender og venner' (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 376).«

*Aldste Marvin J. Ashton
fra De Tolv Apostles Kvorum*

»Hvis vi kunne se ind i hinandens hjerte og forstå de unikke udfordringer, vi hver især står overfor, så tror jeg, at vi ville behandle hinanden langt venligere, mere kærligt, tålmodigt, tolerant og mere omsorgsfuldt.«

*Aldste Joseph B. Wirthlin
fra De Tolv Apostles Kvorum*

»Vi bør søge Helligånden, som kan være alle medlemmers konstante ledsager, hvis de er lydige og retfærdige. Han kan åbenbare os al sandhed i vort sind og i vort hjerte, trøste os i svære tider, hjælpe os til at træffe de rigtige valg og beslutninger og hjælpe os med at rense os fra synd. Jeg kender ingen større velsignelse her i jordelivet end Helligåndens nærvær.«

*Aldste William R. Bradford
fra De Halvfjerds*

»Unge mennesker må lære, at ingen af de spændende og underholdende og sjove ting er noget værd, hvis de fører dem bort fra den vej, der vil føre dem hjem igen til deres himmelske Fader.«

*Biskop Robert D. Hales,
præsiderende biskop*

»Bøn er en nødvendig del af at viderebringe vores tak til vor himmelske Fader. Han forventer vores udtryk for taknemmelighed hver morgen og aften i oprigtig, enkel bøn fra vores hjerte for vore mange velsignelser, gaver og talenter.« □



Nyt præsidentskab for Unge Piger kaldet

Janette C. Hales og andre i det forhen-værende præsidentskab for hovedbestyrelsen i Unge Piger var samlet til en afskeds-højtidelighed. Som en tæt knyttet gruppe stod de arm i arm og udtrykte deres kærlighed og påskønnelse for hinanden.

Søster Hales, der snart skulle kaldes som den nye præsidentinde for Unge Piger, gjorde en stille iagttagelse. »Jeg kan i virkeligheden ikke lide lukkede kredse.«

»Har du klaustrofobi!?« var der en der spurgte. »Nej, jeg vil bare gerne have, at andre mennesker føler, at der er plads til dem.«

Det er vigtigt for søster Hales at hjælpe andre, fordi, siger hun, »andre har altid hjulpet mig.«

I virkeligheden var det en primarypræsidentinde i Spanish Fork i Utah, der bogstavelig talt lagde sin arm om den 11-årige Janette og opfordrede hende til at blive døbt. Hun kom af og til i Primary sammen med nabolagets børn, men det varede nogle år, inden der var nogen, der opdagede, at hun ikke var medlem.

Selv om hun var lille og ikke forstod ret meget af evangeliet, så vidste hun, at hun følte sig hjemme i Primary og besluttede at slutte sig til Kirken.

»Selv om min far ikke var medlem, og min mor ikke var aktiv, støttede de mig i min beslutning. De har altid undervist i evangeliets principper i derhjemme,« mindes søster Hales. »De lærte mig at være venlig, ærlig og kærlig, og de støttede mig i alt det, jeg gjorde.«

Og Janette Hales, født den 7. juni 1933 af forældrene Thomas L. og Hannah Carrick Callister, har udrettet meget i sin tilværelse. Hun giftede sig med Robert H. Hales i 1955. Nogle af hendes største »bedrifter« er hendes fem børn: Anne Hales Nevers, Thomas C. Hales, Jane Hales Ricks samt Karen og Mary Hales.

Hun har også virket i Primarys hovedbestyrelse, som præsident i sit wards Primary, som præsident i sin stavs Primary ligesom hun har virket i Utahs lovgivende forsamling. I de sidste to år har hun virket som andenrådgiver i Unge Pigers hovedbestyrelse.

»Og det var en stor oplevelse,« bemærker hun. »Unge Pigers program, tema og værdinormer bygger på principper, der kan velsigne de unge piger, deres forældre og deres ledere. Det er ikke kun et program, det er en måde at indgyde værdinormer på en tiltrækkende og indbydende måde.«

Søster Hales lærte hvad, hun kalder »en af livets største lektier«, da hendes mand døde af kræft for fire år siden.

»Jeg følte et overvældende ansvar for at sørge for tryghed for mine børn. På samme tidspunkt vidste jeg dog, at jeg ikke altid kunne være der for dem. Det var da jeg forstod, at fuldstændig tryghed i vores liv ikke er muligt.«

»Da jeg havde forstået det, følte jeg mig straks fri,« fortsætter hun. »Der er en vis risiko ved at leve og elske andre, men livet er tomt uden disse ting. Når vi virkelig forstår, at fuldstændig sikkerhed ikke er muligt, kan vi vende os mod Herren og gøre alt det, han ønsker, vi skal gøre, uanset omkostningerne.«

Det vil blive vigtigt for søster Hales' nye kaldelse at vende sig til Herren, når hun skal lede et program, der omfatter omtrent 480.000 unge piger over hele verden.

»Mulighederne – at se unge piger træffe valg, som fører dem til Kristus – er det værd,« bemærker søster Hales. »Evangeliet og Kirken kan have stor betydning i vores tilværelse.«

Selv om vi af og til føler os ensomme, »er det sted, hvor vi alle kan og bør føle, at vi hører til, i det ward eller den gren, vi bor i. Vi skal alle hjælpe hinanden, tage hinanden med og vise vores kærlighed og omsorg.« Det er tydeligt, at der ikke vil være nogen lukkede kredse under søster Hales' ledelse af Unge Piger program.

Søster Hales' førsterådgiver, Virginia H. Pearce, er enig i dette ønske. Hun er opdra-

Det nye præsidentskab for Unge Piger, som blev opretholdt ved konferencens lørdagsmøde: Præsident Janette C. Hales, i midten, førsterådgiver Virginia H. Pearce, til venstre, og andenrådgiver Patricia P. Pinegar.



get i omgivelser med frihed, tillid og kærlighed og anerkender den betydning, disse elementer har i børns opvækst.

»I min barndom var der masser af frihed til at opdage, hvem jeg var,« mindes hun. Hun er født den 8. februar 1945 som det mellemste barn af forældrene Gordon B. og Marjorie Pay Hinckley, og hun lærte af sine forældre, at hun kunne blive alt det, hun ville.

»Mine forældre underviste ved eksempler. Reglerne i vores hjem blev aldrig rigtig drøftet, de var bare umiskendelige og tydelige, og vi adlød dem. Når vi ikke gjorde det, vidste vi, at der var konsekvenser ved det.«

En tidlig oplevelse illustrere denne saglige indfaldsvinkel til livet. Nabobørnene havde kastet sten op på taget af et hus, og Virginia accepterede ivrigt sin tur. Hun var yngre og mindre end de andre, så hun kastede sin sten lige ind ad soveværelsesvinduet, hvor ejeren lå og sov.

Ejeren vågnede med det samme, og det var tydeligt, at hun ikke var glad for den lille Virginias opførsel. »Hun fortalte mig, at hvis jeg var hendes lille pige,« husker søster Pearce, »så ville jeg tilbringe resten af dagen med at sidde på en stol i køkkenet. Så gik jeg hjem og sad på en stol i vores køkken resten af dagen.«

Jeg behøvede ikke at fortælle mine forældre det, jeg behøvede ikke at diskutere det eller beklage mig. Jeg vidste bare, at jeg havde gjort noget forkert – og hvis denne dame mente, at min straf skulle være at sidde på en stol hele dagen, så var det sådan, det skulle være.«

Selv om søster Pearce altid har følt vor himmelske Faders tilstedeværelse, så følte hun, at hendes forpligtelse blev endnu større i løbet af teenageårene.

»Jeg var 15 år gammel, denne underlige alder, hvor man ikke rigtig føler, at man hører til nogen steder, og at der ikke er nogen, der holder af en,« forklarer hun. »Jeg følte en form for isolation, men jeg huskede, at jeg bevidst traf den beslutning, at jeg ville holde fast ved evangeliet. Jeg vidste, at jeg ønskede at være hos vor himmelske Fader.«

Søster Pearce mødte sin fremtidige mand, James R. M. Pearce, på en såkaldt blind date. De blev straks venner, men kom ikke fast sammen før et år senere. De giftede sig i 1965 og har nu fem døtre – Rosemary Olsen, Emily Fox, Laura Jenkins, Heidi Jensen samt Amy – og en søn, James.

Hendes styrke – et lyttende øre, et kærligt hjerte og en evne til at indsamle oplysninger ved at lytte og holde af – har tjent hende godt som forælder og vil tjene hende godt, når hun påbegynder sin nye kaldelse.

»Jeg glæder mig meget til at lytte til de unge,« siger hun. »Ungdommen er en tid, hvor man opdager, hvem man er, og hvad man ønsker. De unge piger ved, hvad der



virker for dem, hvilke udfordringer, de står overfor, og hvad de ønsker at opnå. Jeg glæder mig til at høre fra dem og lære af dem.«

Son andenrådgiver er Patricia P. Pinegar ligeledes forpligtet til at få Unge Pigers organisation til at fungere. Hun er en kvinde, der elsker udendørsaktiviteter og menneske, og hun ved, hvilken alvorlig tid, disse teenageår kan være.

»Det var da jeg gik i gymnasiet, at jeg 'føjte en virkelig åndelig opvågning,« mindes hun. »Jeg havde altid ønsket at gøre det, der var rigtigt, men jeg var 18 år, da jeg følte et virkelig ønske om at kende vor himmelske Fader.«

Men selvfølgelig har det været nødvendigt at fortsætte med at yde en indsats for at vokse åndeligt.«

Men der har altid været mulighed for at udvikle sig åndeligt, siger hun. Hun blev født den 3. februar 1937 af forældrene Laurence og Wavie Williams Peterson. Patricia mødte og giftede sig med Ed Pinegar 19 år senere. Mange af hendes udviklende erfaringer kommer i forbindelse med opdragelsen af deres otte børn: Karie Bishnell, Steven, Kelly Hagemeyer, Kristin Gubler, Brett, Cory, Traci og Tricia.

»Jeg har lært meget efterhånden som jeg udviklede mig i mit ægteskab, i vores familie og jeg har virket i forskellige kirkekaldelser. Jeg bliver ved med at udvikle mig og vokse og sige: 'Av'. Det er ikke altid lidt, men jeg har en stærk tro på, at vor himmelske Fader lever, og at han kender mig personligt. Det giver mig et ønske og en tro på det at blive ved med at sige ja, at blive ved med at ud-

vikle mig og blive ved med at have tillid. Selv om vi ofte føler os utilstrækkelige, uværdige eller bange, vil Herren, hvis vi vil gøre alt det, vi kan, gøre resten for at give os succes i det, han har bedt os gøre.«

Søster Pinegar har hjulpet andre med at lære dette princip. Mens hendes mand virkede som missionspræsident i London Sydmissionen i England og som leder for Missionærtræningscentret i Provo i Utah, opmuntrede hun missionærerne til at sige ja og adlyde. Noget andet, hun prøvede at lære missionærerne, var kærlighed til skrifterne. Også her underviste hun ved eksempel. »Jeg udfordrede dem til at læse skrifterne hver dag og lede efter et begreb eller et princip, de kunne anvende samme dag,« forklarer hun. »Og jeg gjorde det samme. Hver dag satte jeg på ydersiden af min kontordør et kort med et skriftsted og et forslag til personlig anvendelse af dette skriftsted. Det er afgørende, at vi lærer, at skrifterne kan hjælpe, styrke og vejlede os.«

Jeg er begejstret for denne mulighed,« fortsætter hun. »Jeg tog Unge Pigers tema med hjem for nogle dage siden og læste det igen og igen. Jeg har hørt det før, jeg har endog citeret det. Men det var som om, jeg læste det for første gang.«

Vore unge piger har brug for at citere dette tema, at forstå det og at føle det. Jeg har aldrig før læst noget så kraftfuldt med så få ord. Hvis de unge piger vil følge disse ord, så vil de have Guds rustning på, de vil bære Kristi skjold, som er den beskyttelse, de har brug for, for at klare livets udfordringer og prøvelser.« □



De hellige kommer fra hele verden og samles til generalkonferencen for at »få næring gennem Guds gode ord« (Moroni 64).



Omkring 400 år efter, at den opstandne Frelser havde vist sig på det amerikanske kontinent, begravede profeten Moroni (på forsiden) sit folks hellige optegnelser. Han og hans far, Mormon (herover), havde trofast ført og opbevaret optegnelserne, idet de vidste, at de en dag ville komme frem, så alle »må blive overbevist, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn« (Mormon 5:14). Dette budskab genlyder heri i Herrens nutidige tjeneres belæringer.